GUILLERMO DEL TORO & CHUCK HOGAN

CRIME

„Guillermo del Toro și Chuck Hogan ne oferă o capodoperă – o combinație de horror, suspans și fantasy."

STEPHEN CHBOSKY, autorul bestsellerurilor *Jurnalul unui adolescent timid* și *Prieten imaginar*

SUFLETE GOALE

PRIMUL VOLUM DIN SERIA *BENZILE BLACKWOOD*

FICTION CONNECTION

TREI

GUILLERMO DEL TORO
ŞI CHUCK HOGAN

SUFLETE GOALE

Primul volum din seria
— Benzile Blackwood —

Original: *The Hollow Ones* (2020)

Traducere din limba engleză:
ANDREI COVACIU

virtual-project.eu

— 2021 —

CH:
Pentru Richard Abate

GDT:
Pentru Algernon Blackwood, Lord Dunsany
şi Arthur Machen

Cititorii avizați vor recunoaște probabil în numele personajului nostru principal un omagiu adus unuia dintre cei mai admirați autori, părintele genului „detectivistic ocult”, Algernon Blackwood. Deși unele ritualuri religioase descrise aici au fost înfrumusețate pentru sporirea efectului dramatic, inadvertențele sunt neintenționate. Am dori însă să atragem atenția asupra faptului că în New Jersey jefuirea mormintelor în scopuri oculte nu este deloc o ficțiune sau ceva ce ține de domeniul trecutului. Se întâmplă. Chiar acum.

Suflete goale

PROLOG: Cutia

Înghesuită între două clădiri din Districtul Financiar al Manhattanului – mai precis între numerele 13 şi 15 de pe Stone Street – se găseşte o mică proprietate, a cărei adresă oficială este Stone Street nr. 13½.

Cu o lăţime de circa 1,2 metri şi fiind de fapt un zid din piatră în stil colonial, care umple spaţiul dintre cele două clădiri, având o înălţime de aproximativ nouă metri, proprietatea nu pare să aibă niciun scop în afara aceluia de a găzdui o cutie poştală edwardiană, banală, din fontă.

Cutia nu are nici un ornament, nici o particularitate în afara fantei mari pentru plicuri. Nu există nicio uşiţă sau gaură de cheie care să arate că, odată ce e depusă acolo, corespondenţa poate fi extrasă.

În spatele Cutiei, un zid compact din piatră şi mortar.

Titlul de proprietate asupra acestui minuscul mister urban datează de pe vremea coloniştilor olandezi, iar taxele aferente au fost plătite cu punctualitate de firma Lusk and Jarndyce, din 1822. Înainte de anul respectiv, aceste acte de proprietate sunt doar menţionate, fiind însă legale din punct de vedere juridic. Cea mai veche referinţă la Cutie se găseşte într-un pamflet publicat în oraşul care pe vremea aceea se numea New Amsterdam. *Cea mai completă descripţiune a suferinţelor lui Jan Katadreuffe şi Cea de pe Urmă, Virtuoasa sa Înălţare la Regatul Domnului Nostru.*

În pamfletul respectiv – publicat de Long and Blackwood în 1763, in-folio –, un înstărit neguţător de mirodenii face un pact cu un demon pentru a se asigura că vapoarele lui cu marfă vor ajunge cu bine.

Ceea ce se şi întâmplă, însă, de atunci încolo, un spirit rău o ia razna şi începe să-l tortureze pe neguţător în fiecare seară, muşcându-l cu sălbăticie, zgâriindu-i spinarea şi călărindu-l ca un jocheu, în vreme ce bietul om nu poate face altceva decât să urle disperat şi să comită fapte josnice, de o violenţă nemaiîntâlnită.

În aceste împrejurări, un om de rând, încercând să-l ajute, îi spune unui preot învăţat care ar putea fi soluţia:

...Cutia din fier de pe Strada Mare necazurilor tale îi stă în întâmpinare. Un răvaş cu pecete, pe care numele de Blackwood stă scris. Şi în patrusprezece zile te vei fi...

Preotul spune că Dumnezeu şi Sfânta Împărtăşanie sunt singura cale de urmat. *Katadreuffe* plăteşte acatiste şi este izbăvit de chinuri cu numai

câteva ore înainte de a muri, purificat.

O mică şi discretă piatră de mormânt aminteşte de trecerea prin această lume a lui *Katadreuffe.* Aflată pe latura de pe Rector Street a Bisericii Trinităţii, piatra are dăltuite cuvintele:

> AICI ZACE TRUPUL LUI JAN KATADREUEFE, RĂPOSATUL
> NEGUŢĂTOR DE MIRODENII ŞI DE CHERESTEA CARE S-A SFÂRŞIT DIN ACEASTĂ VIAŢĂ ÎN CEA DE-A 16-A ZI A LUI OCTOMBRIE 1709, LA 42 DE ANI. PRIVEŞTE ŞI IA AMINTE, TRECĂTORULE. ŞI EU AM FOST CA TINE, ŞI TU VEI FI CA MINE. PREGĂTEŞTE-TE DE MOARTE ŞI URMEAZĂ-MĂ…

De-a lungul secolelor, proprietatea de pe Stone Street nr. 13½ a rezistat mai multor litigii: zonare urbanistică, drept comercial şi altele. Toate aceste bătălii juridice au fost câştigate cu mari cheltuieli. Şi, astfel, Cutia a rămas un mister la vedere. Cei mai mulţi oameni trec pe lângă ea fără să-i arunce o privire.

Cu zece ani în urmă, o mare companie de asigurări de peste drum a instalat trei camere de supraveghere. Un observator atent ar putea confirma că, deşi în Cutie sunt introduse puţine scrisori – cam una la trei săptămâni –, nimeni nu vine să le ridice şi nici cutia poştală nu dă pe dinafară.

În legătură cu acest mic mister, un singur lucru s-a adeverit iar şi iar de-a lungul deceniilor: fiecare scrisoare care ajunge în Cutie este urgentă – un strigăt disperat de ajutor – şi pe fiecare plic stă scris acelaşi destinatar:

Hugo Blackwood, Esq.

2019. Newark, statul New Jersey

Odessa lăsă meniul pe masă şi începu să caute cu privirea lista specialităților prin Soup Spoon Café. O găsi în cele din urmă: un panou alb lângă pupitrul recepţionerei, pe care cineva scrisese cu majuscule, cu marker roşu. Scrisul acela îi trezi o amintire de mult uitată, de când era la Academia FBI din Quantico, statul Virginia.

Cu un scârțâit, lectorul de Ştiințe Comportamentale scrisese definițiile omuciderii cu un marker roşu pe tabla mare din fața auditoriului.

Ceea ce le diferenţiază, explicase el, nu are de-a face cu omuciderile – gravitate, metodă sau manieră –, ci mai degrabă cu perioadele de repaus dintre acestea.

Marca Ucigaşului în Serie este ciclicitatea. Între două crime pot trece săptămâni, luni sau chiar ani.

Ucigaşul în Masă ucide deodată, într-un anumit moment, cel puțin patru oameni unul după altul, cu mici pauze sau chiar fără pauze între crime.

Ucigaşul Impulsiv ucide în mai multe reprize, de obicei de-a lungul unui interval care poate fi între o oră şi câteva zile sau săptămâni. Înrudit cu acesta: Ucigaşul Dezlănțuit, care omoară mai mulți oameni într-un singur puseu criminal.

Ultimele două categorii se puteau suprapune. Unul dintre cazurile greu de clasificat corect – şi care era considerat a fi prima crimă de impuls din Statele Unite – se petrecuse la numai 120 de kilometri sud de locul în care se afla Odessa acum.

Pe 6 septembrie 1949, Howard Unruh, de 28 de ani, veteran din al Doilea Război Mondial, a plecat din casa mamei sale din Camden, statul New Jersey, purtând costumul de duminică şi un papion cu dungi. La micul dejun se certase cu mama lui, făcând-o să se refugieze la nişte vecini, cărora le spusese, agitată, că se temea că va urma ceva cumplit.

Unruh a început să se plimbe prin oraş înarmat cu un pistol german Luger având în încărcător treizeci de cartuşe de 9 mm. În numai douăsprezece minute, a împuşcat mortal treisprezece oameni, rănind încă trei. Printre locurile în care avuseseră loc crimele erau o farmacie, o frizerie şi o croitorie. Deşi s-a dovedit că premeditase – s-a descoperit mai târziu în jurnalul său o listă de duşmani –, victimele au fost o combinaţie de ținte preferate şi oameni suficient de ghinionişti încât să-i iasă în cale în acea

dimineață senină de marți. Atât victimele, cât şi martorii au descris privirea lui Howard ca fiind tulbure, ca în transă.

Clasificarea crimelor nu înseamnă mare lucru pentru cineva care nu se ocupă cu aplicarea legii. Singurul lucru important legat de evenimentul acela a fost că, mai bine de şaizeci de ani, a reprezentat cel mai sângeros măcel din statul New Jersey.

Asta până în seara în care Walt Leppo a comandat ruladă cu carne.

— E proaspătă? o întrebă Walt pe tânăra chelneriță.

— A, desigur, răspunse ea.

— Atunci mi-ai putea face un hatâr? continuă el. Ai putea să vezi dacă a rămas vreo felie sau două de la prânz? De preferință unele care să fi stat la încălzit de câteva ore? Uscate şi cu marginile arse?

Chelneriță îl privi câteva clipe, nesigură dacă făcea mişto sau nu. Probabil era studentă la una dintre facultățile de Drept din zonă. Odessa reuşise să termine cel de-al treilea an al facultății de Drept la Boston lucrând prin restaurante, aşa că îşi amintea cu claritate sentimentul acela neplăcut când anumiți clienți comandau feluri de mâncare vag ciudate, aproape fetişiste – de obicei erau indivizi singuratici, bărbați care ar fi comandat din meniu şi femei, nu doar mâncare.

Chelnerița îi aruncă o privire Odessei, care stătea vizavi de Leppo. Odessa îi zâmbi încurajator, sperând să o liniştească.

— Lăsați-mă să verific, spuse ea.

— Mulțumesc, răspunse Leppo închizând meniul şi întinzându-i-l. Apropo, prefer capetele ruladei.

Chelneriță plecă, iar Walt adăugă, pentru Odessa:

— Noi le ziceam colțuri la capetele acelea.

Odessa aprobă, de parcă ar fi fost fascinată, apoi, pe un ton îngăduitor, spuse:

— Criminal în serie.

Walt ridică din umeri.

— Pentru că îmi place rulada cu carne ca la mama acasă?

— Of, Doamne. Adăugăm şi o fixație orală.

— Ştii ceva, Dessa? Totul poate fi sexualizat. Totul. Chiar şi o ruladă cu carne, se pare.

— Pun pariu că-ți place şi pâinea prăjită arsă.

— Până devine o felie de cărbune. N-ai primit directiva internă că

bobocii n-au voie să facă profilul psihologic al agenților veterani?

Amândoi îşi întoarseră capetele când primii stropi de ploaie începură să răpăie dincolo de geamul Soup Spoon Café.

— Grozav, spuse Leppo.

Odessa îşi verifică telefonul. Aplicația meteo arăta cum precipitațiile în nuanțe de verde-jad şi verde-mentă se apropiau de Newark asemenea unui nor de gaz toxic. Întoarse ecranul ca să poată vedea şi Leppo. Umbrela ei era lângă arma automată Remington 870, calibru 12 mm, în portbagajul maşinii lor parcate în capătul străzii.

— Ploaie de Jersey, spuse Leppo despăturindu-şi şervetul. Ca şi cum ai uda un câine cu furtunul. Totul se udă, nimic nu se spală.

Auzind încă un aforism marca Leppo, Odessa zâmbi privind afară, în vreme ce şi mai mulți stropi de ploaie se izbeau de geam. Cei câțiva trecători se grăbeau, trebuiau să se adăpostească.

Lucrurile se precipitau.

Chiar în momentul în care Leppo întreba de rulada cu carne (aşa cum avea să dovedească ulterior cronologia faptelor), la vreo nouăsprezece kilometri nord de Newark, Evan Aronson aştepta să i se facă legătura cu cineva de la casa de asigurări de sănătate, în timp ce asculta un rock uşurel din anii 1970. Spera să capete un răspuns despre costurile mărite ale unei vizite recente la spital. La întâlnirea de zece ani a absolvenților Universității Rutgers, cu câteva săptămâni în urmă, Evan făcuse o întindere la bicepsul stâng reconstituind pentru colegii lui de frăție tradiționalul salt peste veceul portabil. Încercase să-l prindă pe fostul său coleg de cameră, Brad „Boomer” Bordonsky, în pofida faptului că între timp acesta pusese pe el treisprezece kilograme.

Ascultând cu stoicism încă unul dintre hiturile Styx, Evan îşi ridică privirea de la biroul său din clădirea Charter Airliners din Aeroportul Teterboro către un avion Beecheraft Baron G58 de ultimă generație, care ieşea din hangarul privat din apropiere. Pilotul, un tip înalt, pe la cincizeci de ani, tocmai cobora din carlinga aeronavei cu două elice care valora câteva milioane de dolari. Bărbatul purta pantaloni gri de trening, o bluză cu mânecă lungă şi sandale. Dispăru în spatele hangarului, lăsând motoarele avionului să duduie. Un angajat al hangarului schimbă câteva cuvinte cu el, apoi se îndepărtă.

Câteva clipe mai târziu, pilotul reveni cu o cheie franceză uriaşă.

Piloții, şi în special cei care au avioane, nu-şi repară singuri aparatele. Nu în timp ce motoarele gemene de trei sute de cai putere încă sunt pornite, iar elicele se mişcă atât de repede, încât nici măcar nu se mai pot distinge. Evan se ridică din scaun ca să-l vadă mai bine pe pilot. Avea brațul stâng bandajat, iar în mâna dreaptă ținea receptorul telefonului conectat printr-un fir de baza de pe birou, conform regulamentul aeroportuar privind frecventele radio.

Evan auzi un pocnet sonor, însoțit de un pârâit, prin vâjâitul turbinei.

Îl mai auzi o dată. Se strădui să-l vadă pe pilot, care părea ocupat cu ceva în spatele fuzelajului. Bărbatul înalt îşi făcu apariția, ocolind aripa, iar Evan văzu cum aruncă cheia franceză către lumina de poziție – spărgând grilajul acesteia, sfărâmând carcasa din plastic, în timp ce becul se stingea, iar cioburile cădeau pe pistă.

Evan icni zgomotos – într-atât de dezgustător fusese acel act de violență îndreptat împotriva unui avion ce valora câteva milioane de dolari. Întinse la maximum firul telefonului, în vreme ce balada romantică *Lady* oferea un contrapunct straniu scenei în care proprietarul avionului îşi vandaliza propriul bun.

Aceste avioane private de lux erau cocoloşite ca animalele de companie şi îngrijite ca maşinile de curse. Ce făcea bărbatul acela echivala cu a-i scoate ochii cu şurubelnița unui cal de curse.

Nu putea fi el proprietarul, decise Evan. Cineva provoca acelui avion pagube de mii de dolari… şi poate că voia să-l fure.

— Domnule Aronson, am în față dosarul dumneavoastră… se auzi în receptor glasul agentului de asigurări – doar că între timp Evan scăpase telefonul, lăsându-l să cadă cu zgomot pe podea, firul răsucit al acestuia trăgându-l apoi către birou. Ieşi valvârtej din birou, în ploaia rece, se uită în stânga şi-n dreapta sperând că văzuse şi altcineva ce se petrecea şi că persoana aceea l-ar putea ajuta.

Bărbatul înalt sparse şi ultimul bec, lăsând avionul în întuneric. Un indicator de urgență lumina din spate întreaga scenă.

— HEI! strigă Evan fluturându-şi mâna teafără.

Alergă spre avion, continuând să strige „HEI!” către bărbatul înalt, sperând să alerteze şi vreo persoană.

Unul dintre mecanicii hangarului se apropie de pilot, încercând să-l oprească. Trei lovituri verticale de cheie franceză îi sfărâmară partea dreaptă a capului – atacul dură câteva secunde. Mecanicul se prăbuşi,

zguduit de spasmele morții.

Pilotul se aplecă şi continuă să-i zdrobească țeasta ca un neanderthalian în timpul unui sacrificiu.

Evan încremeni. Mintea lui nu putea procesa asemenea violență.

Pilotul azvârli cu zgomot cheia franceză, apoi păşi periculos de aproape de elicea din stânga avionului, ocolind-o, se cățără pe aripă şi se aşeză în carlinga de sticlă.

Avionul începu să ruleze.

Singura lumină din avion era cea a display-ului de bord, un ecran LED verde-albastru marca Garmin G1000. Lui Evan i se păru că în lumina aceea fața pilotului arăta ca a unui extraterestru.

Era fascinat de privirea goală a bărbatului.

Cu un gest mecanic, individul se întinse să ia ceva din carlingă. Brusc, o explozie de sunete şi flăcări făcu țăndări geamul din dreapta. Rafale din puşca semiautomată AK-47 pătrunseră în trupul lui Evan ca un mănunchi de cuie încinse. Se prăbuşi ca secerat, iar capul i se izbi de caldarâm.

În timp ce aparatul Beecheraft neluminat se îndrepta către pista de decolare, Evan se stingea într-o baltă de sânge.

Odessa comandase salată cu friptură. Fără ceapă, nu voia să-i simtă gustul toată noaptea. Ceruse şi cafea, pentru că se aflau la mijlocul turei şi pentru că asta beau agenții FBI.

— Ştiai că există mai multe urme de fecale pe meniuri decât pe oricare alt obiect dintr-un restaurant? spuse Leppo după ce chelnerița se îndepărtă.

Odessa scoase din geantă un gel dezinfectant, aşezându-l pe masă de parcă ar fi făcut o mutare pe tabla de şah.

Era clar că Leppo o simpatiza. Avea şi el o fiică, prin urmare făcea comparații şi era înțelegător. Îi plăcea s-o ia sub aripa lui. La FBI, partenerii de echipă nu erau numiți de sus. El intenționa s-o instruiască, să-i arate „felul corect" cum se fac lucrurile. Iar ea era dornică să învețe.

— Bunicul meu a vândut ustensile de bucătărie în toate cele cinci zone ale New York-ului, vreme de treizeci de ani, până i-a cedat inima, zise el. Şi mereu spunea – iar asta ar putea fi cea mai importantă lecție pentru un agent aflat în cel de-al treilea an în funcție, ca tine – că toaleta dă măsura curățeniei unui restaurant. Dacă toaleta este igienizată, ordonată şi bine întreținută, poți fi sigur că şi bucătăria este în regulă. Ştii de ce?

Odessa bănuia, însă era mai bine să-l lase să peroreze mai departe.

— Pentru că acelaşi imigrant chilian sau salvadorian prost plătit care curăță toaleta curăță şi bucătăria. Întreaga industrie alimentară – şi însăşi civilizația noastră – se bazează pe calitatea muncii acestor angajați din prima linie.

— Imigranții îşi fac treaba, interveni Odessa.

— Nişte eroi, adăugă Leppo, toastând cu cana de cafea. Mi-aş dori însă să curețe mai bine şi meniurile astea.

Odessa zâmbi, apoi, simțind gust de ceapă în salată, făcu o grimasă.

Primul apel de urgență venise din Teterboro, persoana aflată la capătul firului anunțând că un avion privat decolase fără autorizarea turnului de control. Se îndreptase către est, peste Moonachie, traversând Autostrada Interstatală spre râul Hudson. Se presupunea că aeronava fusese furată, traseul ei fiind haotic – se înălța şi cobora câteva sute de metri, dispărând din când în când de pe ecranele radarelor.

Autoritatea Aeroportuară din New York şi New Jersey a lansat o alertă de urgență. Aeroportul Teterboro a fost închis, conform regulamentelor Administrației Aviatice Federale, toate decolările suspendate şi avioanele aflate în zbor fiind redirecționate către Aeroportul Municipal Linden, un mic aerodrom din sudul oraşului New Jersey, folosit în special pentru curse de agrement şi pentru elicoptere.

Primul apel la 911 venise de la operatorul unui remorcher de pe râul Hudson, aflat la un kilometru sud de Podul George Washington. Acesta anunțase că un avion fără lumini de poziție zburase foarte jos, între remorcher şi pod, scoțând tot soiul de „păcăneli”. Zgomotul acela îi crease impresia că pilotul ar fi aruncat către ambarcațiunea lui nişte pocnitori, făcându-l să se teamă că întâmplarea avea să declanşeze „un alt 11 Septembrie”.

Următorul apel la 911 a venit din partea directorului unei case de modă care mergea cu maşina către Fort Lee, peste Podul George Washington. Acesta a raportat că vedea „o dronă mare” îndreptându-se către Upper West Side din Manhattan.

A urmat un val de apeluri de urgență din Manhattan, oamenii anunțau că un avion tocmai trecuse prin dreptul apartamentului sau al biroului în care erau. Avionul a fost apoi văzut deasupra Central Park, îndreptându-se către sud, de-a lungul Fifth Avenue, greu de depistat cu toate luminile de poziție stinse. Toate apelurile descriau un traseu de zbor care străbătea în diagonală

sudul Manhattanului, peste Greenwich Village şi apoi deasupra râului Hudson.

Feribotul din Staten Island tocmai naviga pe lângă Statuia Libertății când aparatul Beecheraft s-a apropiat de pupa acestuia. Singurele lumini vizibile erau focurile semiautomate trase prin geamul din dreapta al carlingii. Gloanțele au nimerit coca portocalie a navei MV *Andrew J. Barberi,* unele pătrunzând prin geamurile spațiilor cu pasageri. Doi navetişti au fost răniți de gloanțe, niciunul însă grav. În panica stârnită, şaptesprezece pasageri au fost răniți ceva mai grav, iar căpitanul feribotului a decis să se întoarcă la terminalul Lower Manhattan.

Trei găuri de gloanțe au fost ulterior descoperite în învelişul din cupru al coroanei şi al torței Statuii Libertății, însă acolo nu fusese nimeni rănit.

Avionul a cotit brusc spre vest, revenind în spațiul aerian al oraşului New Jersey. A fost zărit deasupra oraşului Elizabeth, în direcția Newark, cel mai populat oraş al statului New Jersey.

Aeroportul Internațional Newark Liberty fusese închis, iar traficul aerian redirecționat.

Au urmat câteva apeluri prin care se semnala prezența unui al doilea avion zburând peste sudul New Jersey, însă mai târziu s-a dovedit că fusese acelaşi aparat de zbor.

Uneori, avionul cobora până la treizeci de metri. Un şofer de autobuz cu privirea ageră a reuşit chiar să distingă, deasupra autostrăzii Jersey, numărul înscris pe fuzelajul avionului, pe care l-a trimis prin SMS Poliției Statale.

Două avioane de luptă F-15 au decolat de la Baza Aeriană Otis a Gărzii Naționale din Cape Cod, îndreptându-se cu viteză supersonică către Manhattan.

Sirenele au răsunat întreaga noapte în zona metropolitană Newark, în vreme ce mai multe maşini de poliție se îndreptau către locurile în care se raportase prezența avionului, însă desfăşurările de forțe de la sol nu au dus la niciun rezultat. De la un minut la altul, avionul era zărit peste podul Pulaski Skyway, apoi peste cartierul Weequahic, pe urmă în Golful Newark sau deasupra stadionului MetLife din Meadowlands.

— Cum e rulada? întrebă Odessa. Leppo răspunse cu gura plină:

— Cea mai bună pe care am mâncat-o vreodată.

Odessa dădu din cap, apoi îi atrase atenția chelneriței agitând ceaşca goală. Cu siguranță, avea nevoie de cofeină. Lucrau la cazul de corupție

Cary Peters, fostul adjunct al cabinetului guvernatorului statului New Jersey, prins într-un scandal răsunător. Peters demisionase cu trei luni în urmă, în încercarea de evitare a investigației şi de distanțare de biroul guvernatorului. Scandalul îi dăduse peste cap atât viața personală, cât şi pe cea profesională. (Când decontezi 1700 de dolari cheltuiți într-o noapte la Scores Gentlemen's Club, din fondurile de campanie ale şefului tău, ar cam trebui să te aştepți la asta.) Îl costase scump să „încaseze un glonț" pentru guvernator. Televiziunile de ştiri şi jurnaliştii de tabloide roiseră în jurul familiei lui, după anunțul de divorț. Lucrurile luaseră o întorsătură atât de urâtă încât, la sugestia poliției, primăria din Montclair delimitase mai multe zone de PARCARE INTERZISĂ în jurul casei lui, pentru a-i ține la distanță pe reporterii zeloşi. Viața lui Peters o luase pe o pantă descendentă – fusese recent amendat pentru că se urcase beat la volan. Un site de ştiri afişase numărătoarea zilelor până când Peters ar fi clacat, căzând la înțelegere cu procurorii pentru a-şi salva pielea şi denunțându-l pe guvernator.

Pentru FBI, în special pentru Leppo şi Odessa, dosarul intrase în faza de hârțogărie. Sediul FBI din Claremont Tower forfotea 24 de ore din 24 mulțumită documentelor de la autorități şi comitetului de campanie a guvernatorului. Odessa şi Leppo petrecuseră ultimele patru nopți citind e-mailuri, contracte de angajare şi rapoarte de cheltuieli. În epoca modernă, cea mai mare parte a muncii de investigație constă în analiza unor fişiere şi în decodarea unei părți din uriaşa cantitate de urme digitale pe care le lăsăm online.

Iată de ce FBI-ului îi place să angajeze avocați.

Singurul răgaz al Odessei după o noapte de cercetat documente era această cină modestă, luată într-o zonă decrepită a unuia dintre cele mai periculoase oraşe din Statele Unite. Ținând cont de asta, ar fi fost dispusă să-l asculte ore în şir pe Leppo vorbind cu gura plină.

Telefoanele lor, aşezate cu ecranul în jos pe masă, începură să vibreze în acelaşi timp. Se grăbiră să le ridice, ştiind că niciodată nu erau veşti bune când mobilele zbârnâiau simultan.

Surprinzător, nu era un mesaj referitor la cazul lor, ci o alertă din aplicația *New York Times*. Un avion furat de pe Aeroportul Teterboro survolase Manhattanul şi existau zvonuri neconfirmate că din el s-ar fi tras câteva rafale. Sub titlul alertei, informațiile se actualizau în permanență. Se pare că avionul traversase râul Hudson. Ultima dată fusese zărit undeva lângă Newark.

— Rahat, spuse Leppo.

Îşi îndesă în gură o bucată mare de ruladă şi-şi strânse şervetul. Odessa înțelese că următoarea cafea trebuia să mai aştepte. Era întotdeauna mai bine să acționezi în loc să fii chemat la o urgență. Odessa făcu o vizită scurtă la toaletă, în timp ce Leppo se îndreptă către casieră cu cardul de credit.

Când Odessa ieşi, Leppo se afla deja afară, în ploaie, ținându-şi deasupra capului prospectul unei agenții imobiliare. Traversară strada biciuiți de ploaia rece, sărind peste balta formată în rigolă şi se îndreptară către maşina lor, o Chevy Impala argintie, neinscripționată.

Din pricina ploii şi a maşinilor care treceau în viteză pe lângă ei, Odessa nu auzi avionul bimotor decât în momentul în care acesta ajunse chiar deasupra lor. Aeronava întunecată îşi tăie drum prin ploaia torențială, uşor înclinată într-o parte, burta fuzelajului aflându-se la vreo şaizeci de metri deasupra lor.

Trecuse pe acolo, apoi dispăruse. Ireal.

— Iisuse, zise Leppo.

Odessa se oprise atât de brusc, încât Leppo se izbi de spatele ei.

Vaierul unor sirene înlocui huruitul motoarelor avionului. Un jeep al poliției trecu sonor pe lângă ei, pătrunzând în intersecție, în timp ce Odessa se strecura la volanul Chevroletului Impala.

Leppo vorbea deja la telefon cu cineva de la Claremont. Ultimele şase etaje ale Turnului FBI se înălțau deasupra Newarkului, pe malul întunecatului râu Passaic.

— Încotro? îl întrebă Odessa, privind alte lumini albastre care licăreau în ploaie.

— Nu te obosi să-l urmăreşti, spuse Leppo, arătând către stânga, în intersecție.

Se întorceau, aşadar, la Claremont.

Leppo apăsă butonul Bluetooth de pe bordul automobilului.

— Davey, eram la cină, tocmai ce l-am zărit. Cum se cheamă o astfel de situație?

— Tentativă de atac terorist, răspunse Davey. Au trimis avioane de la Otis.

— Baza aeriană Otis, repetă Leppo sceptic. Ce să facă? Să-l doboare peste Hoboken?

— Dacă trebuie… Tipul ăsta s-a mutat de pe o parte pe alta a râului

Hudson în timp ce făcea acrobații, trecea razant pe lângă clădiri şi trăgea rafale asupra oraşului.

— Spune-mi tot ce ştii despre „tipul ăsta”.

Odessa trase pe dreapta ca să treacă altă maşină de poliție, care se îndreptă în viteză în direcția opusă.

— Avionul e înregistrat pe numele CEO-ului Stow-Away Corporation. O companie care închiriază depozite, ştii tu, clădirile alea mari, portocalii. Se pare însă că avionul a fost furat. Există şi un mort, la Teterboro, un angajat al aeroportului. Stai aşa, Walt…

Vocea lui Davey se estompă când îşi acoperi microfonul cu palma ca să cheme un coleg. Odessa şi Leppo făcură un schimb de priviri.

— Stow-Away, repetă ea, cu o apăsare în piept.

Leppo încuviință.

— Nu-i de bine.

CEO-ul Stow-Away, un tip pe nume Isaac Meerson, era unul dintre donatorii importanți ai filialei Partidului Republican din New Jersey… şi un prieten apropiat al guvernatorului şi al lui Cary Peters.

— Nu se poate, spuse Leppo.

— Ce nu se poate? se miră Davey revenind în conversație.

— Stow-Away este implicat în cazul Peters, cel de corupție, la care eu şi Hardwicke tocmai lucrăm. Există vreo descriere a celui care a furat avionul?

— A pilotului? Nu. O să verific.

Odessa tocmai oprise la semafor. Ştergătoarele munceau de zor, făcând să pară că luminile din trafic pâlpâie.

— Cum ar trebui să procedăm?

— Nu ştiu, răspunse Leppo. Nu poate avea legătură cu noi, nu?

— Peters era deprimat şi, practic, izolat, spuse Odessa. Ieri a apărut în presă chestia aia despre soția lui…

— Că a înaintat actele de divorț? Păi, nu-i nicio surpriză.

— Nu, totuşi…

Odessa îl cunoştea pe Leppo suficient de bine ca să-şi dea seama că încerca să afle de la ea mai multe despre Peters.

— Să fure un avion? Nu se potriveşte deloc profilului său.

— A urmat cursuri de pilotaj, replică ea. Îți aminteşti? Nu şi-a luat licența din cauza unor atacuri de panică. E în dosarul lui.

Leppo o aprobă. Nu ştia ce-ar fi trebuit să facă, aşa că repetă:

— Rahat, rahat, rahat, rahat.

Glasul lui Davey se auzi din nou.

— OK, nu am nimic despre aşa-zisul terorist.

— Lasă asta, Davey, spuse Leppo. Care este ultimul loc în care a fost zărit avionul?

— La nord-vest de Newark, răspunse Davey. Deasupra cartierului Glen Ridge. Astea sunt ultimele informații pe care le am. Hei, Walt, trebuie să plec…

— Du-te, da, răspunse Leppo încheind apelul.

— Mă îndrept către Montclair. Crezi că…? spuse Odessa.

Totul se petrecea atât de repede. Leppo îi încheie întrebarea:

— Dacă ar fi în stare să se prăbuşească peste propria casă?

— Destul de curând nu va mai fi a lui, ci a soției.

Leppo dădu din cap.

— Porneşte luminile.

Odessa întinse o mână sub bord, rotind butonul care pornea luminile roşu-albastre ale Chevroletului Impala, dispuse atât în fața, cât şi în spatele maşinii. Apăsă accelerația şi începu să se strecoare prin trafic către oraşul Montclair.

Agitația aeriană provocase mai multe accidente rutiere, cel mai grav fiind un ambuteiaj cu şapte maşini pe Garden State Parkway, care blocase complet circulația către nord.

După ce s-a înălțat deasupra oraşului East Orange, avionul s-a îndreptat către vest, dispărând din nou de pe ecranele radarelor. Cu aripa stângă a tăiat vârful unui copac din Parcul Nishuane, însă pilotul a redresat aparatul, zburând mai departe. Observatorii credeau că pilotul căuta un loc în care să aterizeze sau poate un reper familiar, pentru orientare.

Câteva minute mai târziu, avionul s-a făcut nevăzut.

Primul apel de urgență referitor la prăbuşirea unui avion a venit din vestul oraşului Orange. Maşini de poliție, de pompieri, precum şi ambulanțe din localitățile învecinate au fost trimise în direcția respectivă, toate aşteptând coordonatele exacte. Însă după căutări îndelungate şi nenumărate schimburi de informații prin radio, s-a dovedit că apelul fusese fals.

Avionul bimotor Beechcraft aterizase de fapt deasupra primei găuri a celui de-al doilea traseu de nouă de la Clubul de Golf din Montclair: un teren neted, uşor înclinat.

Trenul de aterizare a atins de două ori solul, aripa stângă făcând un *divot*{1} adânc în *fairway*{2}. Avionul s-a răsucit brusc spre stânga, o roată a acestuia înfundându-se adânc într-o groapă de nisip, apoi s-a oprit cu botul în jos, lângă lizieră.

Un martor ocular avea să relateze mai târziu ce văzuse. Tocmai îşi parcase maşina ca să poată continua un dialog aprins cu colegul său de cameră, aşa că era afară, plimbându-se în cerc şi vorbind la telefon – când a văzut un bărbat care ieşea grăbit din pădurea din apropiere. Individul nu părea să-şi dea seama că tâmpla dreaptă îi sângera şi l-a privit cu nişte „ochi morţi" – sau cel puţin aşa descrisese martorul. A presupus că personajul apărut din pădure era în stare de şoc, aşa că strigase după el, ignorând conversaţia telefonică. Doar că tipul, în loc să-i răspundă, s-a îndreptat către Jeepul Trailhawk care rămăsese cu motorul pornit, urcându-se la volan. În vreme ce martorul alerga după el, individul a ieşit în mare viteză din parcarea clubului de golf, închizând portiera abia când Jeepul aproape se făcuse nevăzut.

Luminile roşu-albastre ale Impalei o ajutau pe Odessa să depăşească alte maşini, însă peste tot era aglomerat. Leppo căuta rute alternative pe telefon, dirijând-o pe străzi lăturalnice către locuinţa din Upper Montclair a soţiei lui Peters.

Se hotărâseră deja să nu anunţe postul local de poliţie.

— Nu e decât o bănuială, spuse Leppo. În plus, sunt deja ocupaţi. Ultimul lucru pe care ni-l dorim este să le irosim forţele cu o presupunere posibil nefondată.

— Tu nu crezi că e un atac terorist? întrebă Odessa.

— Dacă e, se va sfârşi curând. Vor avea grijă avioanele de luptă. Dacă nu… avem de-a face cu un tip ajuns la capătul puterilor. Unul care are trei copii, un ordin de restricţie şi nicio cale să revină la viaţa dinainte.

Odessa cumpăni cuvintele lui Leppo. Şansele erau minime şi ar fi fost o coincidenţă uriaşă ca tipul din avion să fie Cary Peters. Doar că avionul aparţinea companiei implicate în scandal. Acesta era un detaliu important.

— Un divorţ te înnebuneşte, zise Leppo. Nu cred că ţi-am spus, însă am mai fost însurat înainte de Debonair.

Pe soţia lui Leppo din ultimii douăzeci de ani o chema Deb, însă el îi spunea „Debonair". Era o minionă cu părul roşcat ca al Meduzei şi care conducea un uriaş SUV roşu Chevy Tahoe. Odessa o întâlnise de fix două

ori, prima oară la numai câteva săptămâni după ce devenise partenera lui Leppo. Întâlnirea semănase mai degrabă cu o evaluare în timpul căreia Odessa făcuse tot posibilul să arate că nu reprezenta niciun pericol pentru mariajul lor. Debonair se purtase, deschisă şi prietenoasă, însă în spatele acestei atitudini Odessa simțise o forță interioară redutabilă. A doua oară s-au văzut într-un weekend, la o întâlnire a agenților, când s-a gătit în aer liber. Atunci Odessa i-a cunoscut şi pe copiii lui Leppo, iar Debonair l-a cunoscut la rândul ei pe Linus, iubitul Odessei; din momentul acela, totul a fost bine.

— Eram tânăr, continuă Leppo. Amândoi eram. N-a durat nici măcar un an, însă după aia mi-a luat doi ani să-mi revin. Slavă Domnului că nu apucaserăm să facem copii. Peters, deşi e greu de spus, nu pare genul care s-o ia razna aşa. Dar nu ştii niciodată cine eşti cu adevărat până n-o păţeşti rău, rău de tot.

Odessa îl aprobă. Uneori, lecțiile profesionale se preschimbau în lecții de viață.

— Ai idee unde suntem? întrebă Lippo.

Odessa viră brusc la stânga, intrând într-un cartier elegant.

— Aproape am ajuns, spuse ea.

Străzile erau pustii: un cartier-dormitor, dacă era unul. Odessa trecu pe lângă peluze bine întreținute şi case puternic iluminate, ceea ce o linişti. Nimic rău nu s-ar fi putut petrece aici.

— Ah, rahat, pufni Leppo.

Îl zărise înaintea ei: un Jeep parcat lângă bordură, cu portiera şoferului deschisă. Avea farurile aprinse şi motorul pornit.

Odessa opri fix în spatele Jeepului, pentru a-l bloca. Leppo anunța în stație adresa, înainte să intre în locuință.

Odessa sări din maşină, ținându-şi o mână pe pistolul din teacă şi grăbindu-se să ocolească portiera deschisă a Jeepului. La lumina becurilor din interior se vedea că maşina era goală. La oprire doborâse un indicator pe care scria NU PARCAȚI.

Odessa se îndreptă către casa cu două etaje în stil Tudor Revival, cu acoperişul înclinat. Interiorul era luminat atât la parter, cât şi la etaj. Uşa de la intrare era închisă. Aleea, aflată în stânga Odessei, era mărginită de un zid scund din piatră şi ducea către o intrare laterală cufundată în întuneric.

Tocmai se întorcea să vadă unde e Leppo când auzi focul de armă. Şocată, se răsuci şi auzi al doilea foc venind dinăuntru, însoțit de o

străfulgerare luminoasă în dreptul ferestrei dormitorului de la etaj.

— Leppo! strigă ea, scoţându-şi Glockul.

— Intrăm! îi răspunse el cu o voce care i se păru estompată şi îndepărtată.

Odessa simţea cum îi ţiuie urechile, nu din cauza detunăturilor, ci a adrenalinei din sânge. Îl aşteptă pe Leppo, însă el trecu pe lângă ea, luând-o pe alee. Se grăbi să-l ajungă din urmă, cu pistolul îndreptat în jos şi lateral.

Uşa de protecţie era închisă, cea interioară, deschisă. Leppo pătrunse primul în locuinţă. Odessa încerca să distingă glasuri, paşi, orice – însă zgomotul din cap era mult prea puternic. Vocea i se ascuţi, pentru a domina vacarmul interior:

— FBI! FBI!

În faţa ei, Leppo striga acelaşi lucru:

— Lasă arma, FBI!

Odessa nu auzi niciun răspuns – şi nu credea că Leppo ar fi auzit vreunul. Acesta intră în bucătărie. Odessa îl urmă şi încetini în dreptul uşii unei debarale.

O deschise cu piciorul, cu arma ridicată. Nu era o debara, ci o cămară spaţioasă. Pe podea zăcea o femeie cu braţele întinse în lături. Gâtul îi fusese tăiat. Rănile din palme arătau că înainte să fie ucisă încercase să se apere.

Odessa strigă „CADAVRU!”, alertându-l pe Leppo, însă nu se aştepta ca el să se întoarcă. Apoi acţionă ca la carte: ocoli balta de sânge şi luă pulsul femeii, constatând că gâtul acesteia încă era cald, dar fără semne vitale. Când apăsă gâtul victimei, sub bărbie, rana se deschise uşor. O bulă mare de gaz sau de aer ieşi sub forma unui balon însângerat, translucid.

Un val cald de greaţă îi urcă în gât dinspre stomac şi ea făcu doi paşi înapoi. Greaţa nu cedă, însă reuşi cumva să o ţină în frâu. Se simţea imponderabilă, amorţită. Era sigură că ştia chipul acelei femei: era fosta soţie a lui Peters.

Identificarea o făcu pe Odessa să-şi revină.

Un gând i se strecură în minte:

Trei copii.

Brusc, redeveni stăpână pe situaţie. Trebuia să fie. Chiar în momentul acela auzi ţipete de la etaj.

Odessa se grăbi să iasă din cămară. Străbătu bucătăria până la capătul scărilor, apoi îşi îndreptă privirea în sus:

— LEPPO!

Îl mai strigă o dată, ca să-l anunțe că urma să urce treptele. La Academia FBI, aşa-numitul „foc prietenesc” era parte din instrucția săptămânală.

Acum se auzeau mai multe țipete. Odessa începu să urce treptele câte două odată.

— LEPPO!

Cercetă holul de sus cu privirea: era gol. O lumină albastră pulsa prin fereastra dinspre stradă: maşinile poliției locale veneau în ajutorul celor doi agenți. Luminile acelea ar fi trebuit s-o liniştească măcar puțin, dar pâlpâirea albăstruie dădea palierului un aer enervant, de discotecă.

Odessa se strecură în cadrul primei uşi şi văzu o cameră zugrăvită în nuanțe blânde de roz şi piersiciu. Pe patul desfăcut era o cuvertură boțită, iar lângă pat, sub un cearşaf însângerat, un trup micuț.

Nu e adevărat. Nu poate fi adevărat.

Odessa trase de unul dintre capetele cearşafului suficient ca să zărească un picior gol – o gleznă şi o pulpă subțire. Nu avea nevoie să vadă şi trupul rănit. Nu voia să-i vadă fața.

Reveni pe hol – respirând sacadat, simțind cum îi vuiesc urechile, privirea ei înălțându-se şi coborând asemenea unei corăbii în mijlocul furtunii.

— *LEPPO!*

Al doilea dormitor era alături. Dincolo de uşa deschisă, un poster cu echipa New York Rangers pe perete, împroşcat cu un strat gros de sânge. Un iz metalic plutea în aer.

Patul era gol, niciun cadavru pe jos. Odessa cercetă frenetic încăperea mică şi întunecoasă.

Dressingul – o uşă glisantă, pe jumătate deschisă.

Odessa o împinse până la capăt, grăbită…

Înăuntru se afla cadavrul unui băiețel, prăvălit asemenea unei păpuşi din cârpe peste peretele din spate, privind în gol cu ochii morți.

Nu e adevărat. Nu e adevărat.

Se răsuci pe călcâie, cu arma ridicată. Stătea cu spatele la camera goală. Totul se petrecea mult prea repede.

O izbitură puternică în peretele comun cu următoarea încăpere făcu un tablou înrămat să se desprindă şi să cadă, spărgându-se în zeci de bucăți. Țipete, o luptă, o altă izbitură în perete.

O luptă?

— *LEPPO!*

Odessa se năpusti în holul luminat intermitent în albastru. Când se întoarse spre următoarea uşă, doi bărbați se năpustiră afară din încăpere, strâns încleştați.

Odessa se lăsă pe vine. Îi luă doar o clipă, în lumina aceea frenetică, să-şi dea seama care dintre cele două trupuri era al lui Leppo. Agentul se lupta cu un agresor. Acesta îşi întoarse capul suficient cât să recunoască trăsăturile lui Cary Peters. Bărbatul purta nişte pantaloni de trening şi era pătat de sânge în zona genunchilor şi pe labele picioarelor.

Un cuțit. O lamă sclipi albăstrui. Era un cuțit mare de bucătărie, cu mânerul gros. Odessa îl văzu în mâna lui Leppo. Nu avea niciun sens.

Un cuțit, nu un pistol? Unde e Glockul lui Leppo?

— CULCAT! ACUM SAU TRAG! strigă ea.

Leppo se afla în spatele lui Peters, ținându-l cu ambele brațe şi continuând să strângă cuțitul în pumn. Se luptau. Peters îşi proptise podul palmei stângi în bărbia şi gura lui Leppo, străduindu-se să-l împingă de lângă el. Cu dreapta apucase încheietura lui Leppo, ținând cuțitul la distanță. În toiul acestei încleştări pe viață şi pe moarte şi cu un efort uriaş, fostul adjunct al cabinetului guvernatorului se răsuci ca să se uite la Odessa – cu o expresie pe care ea nu avea s-o uite niciodată.

Nu era o privire furibundă, de om nebun, cum s-ar fi aşteptat. Peters îi cerea ajutorul, implora. Părea năuc şi disperat, chiar dacă era mânjit pe față şi pe mâini cu sângele soției şi al copiilor.

Se uita la ea cu privirea nedumerită, dezorientată a unui om care tocmai s-a trezit dintr-un coşmar pe cât de intens, pe atât de înfiorător.

Continuă să se lupte cu Leppo, însă acum părea că încearcă să scape – ca şi cum Leppo ar fi fost agresorul. Abia atunci Odessa înțelese pe deplin că arma, cuțitul de bucătărie, se afla în mâna lui Leppo. Prin urmare, el reuşise să i-l smulgă agresorului. Indiferent ce se petrecuse mai devreme, Peters era neînarmat.

— *WALT!*

Tot ce trebuia să facă Leppo era să-l culce pe Peters la pământ. Doar se afla în avantaj. Odessa îl țintuia pe Peters cu pistolul, de la mică distanță. Lupta nu mai avea niciun sens. Totul se terminase.

— LA O PARTE, MĂ OCUP EU DE EL!

Dacă ar fi apăsat pe trăgaci, glonțul ar fi trecut prin Peters şi l-ar fi lovit şi pe Leppo. Nimic din ce spunea nu părea să ajungă la urechile partenerului

ei. Peters se întoarse din nou cu spatele la Odessa, pierzând lupta, cu cuțitul lui Leppo amenințător deasupra umărului său. Peters își luă mâna de pe bărbia şi gâtul lui Leppo, chinuindu-se în schimb să-i smulgă cuțitul.

— Nu… te rog! strigă el.

— *ULTIMUL AVERTISMENT!* țipă Odessa.

Adunându-şi toate puterile, Peters reuşi să-l împingă pe Leppo şi îl izbi cu spatele de perete. Leppo era acum ferit. Peters se întoarse către Odessa, ținându-şi o mână scut şi implorând-o:

— Nu…!

Odessa trase de două ori.

Peters căzu pe spate, lovindu-se cu putere de podea. Îşi puse palmele pe piept în locurile în care îl străpunseseră cele două gloanțe, în timp ce se zvârcolea pe covor, cu spinarea arcuită. Odessa rămase cu pistolul îndreptat către pieptul lui. Peters se căznea să respire; din pieptul lui se auzea un şuierat. Pentru o clipă, în privirea sa se putu citi un licăr de luciditate – de parcă tocmai se trezise, dându-şi seama că se rătăcise –, apoi îngheță, o singură lacrimă prelingându-i-se pe obrazul stâng.

Odessa tocmai împuşcase un om, care sângera în fața ei. Îl privea cum moare.

Nu se uitase deloc la Leppo.

Trupul lui Peters se relaxă, rămânând nemişcat. Şuieratul care venea dinspre pieptul lui deveni mai ascuțit; suna ca un pneu spart. Privirea sticloasă îi deveni goală.

Se terminase.

Odessa expiră puternic, abia acum dându-şi seama că, din momentul în care apăsase pe trăgaci, îşi ținuse respirația.

— L-am ucis, îi spuse ea lui Leppo, dar mai mult pentru sine. L-am doborât.

Aproape simultan, Odessa percepu două lucruri: un miros vag de fum – ca de fludor topit – şi glasul unei fetițe care plângea şi striga din alt dormitor, distingându-se cu greu prin vaierul sirenelor de afară.

— Ajutor! Cine-i acolo?

Cel de-al treilea copil al lui Peters. Încă viu, nevătămat.

Cu greu îşi desprinse privirea de trupul lui Peters. Cu coada ochiului, îl zări pe Leppo cum se răsuceşte, îndreptându-se către ultimul dormitor, în capătul holului. Se ducea s-o liniştească pe singura supraviețuitoare a familiei Peters.

Odessa începu să se relaxeze. Îşi îndreptă spatele şi făcu un pas în faţă, privindu-l pe bărbatul pe care tocmai îl ucisese.

În faţa ei, Leppo se opri o clipă înainte de a intra. Până ca el să se facă nevăzut în încăpere, ea observă că încă ţinea cuţitul.

Primul ei gând fu că încălca procedura. Arma crimei era o probă şi, prin urmare, trebuia tratată corespunzător.

Strigă în urma lui, „Leppo!" – chemându-l de pe hol, din dreptul ucigaşului desculţ pe care tocmai îl împuşcase mortal. Tălpile bărbatului erau murdare, aproape negre, ceea ce dădea întregului tablou un aer şi mai tragic, sordid.

Murise. Pentru o clipă, ea rămase singură cu cadavrul în holul acela ce pâlpâia în albastru.

Simţi cum i se face rău. Senzaţia era diferită de greaţa provocată de descoperirea cadavrului însângerat al doamnei Peters. Cei mai mulţi agenţi FBI nu apucă niciodată să tragă cu arma din dotare în timpul serviciului. Urma o anchetă. Slavă Domnului că Leppo fusese martor ocular.

Odessa ocoli cadavrul lui Peters, incapabilă să-şi desprindă privirea de el. Palmele lui pătate de sânge încă acopereau rănile din piept, iar ochii erau aţintiţi în tavan – şi dincolo de el.

Se apropie de dormitor cu pistolul îndreptat în jos, nu voia să-l sperie pe singurul copil rămas în viaţă. Intră în cameră.

Fetiţa de nouă ani purta nişte pijamale groase, moi, dintr-un material galben imprimat cu puişori ce ieşeau din găoace albe, zâmbitoare. Walt Leppo stătea în spatele ei, ţinând-o cu o mână de chica blondă. Gura fetiţei era deschisă, însă niciun ţipăt nu-i ieşea din gâtlej. Avea corpul răsucit, de parcă încerca să se îndepărteze de Leppo, doar că acesta o înşfăcase foarte strâns de păr.

În cealaltă mână, poliţistul ţinea cuţitul cu vârful în jos – nu cum ai ţine o probă vitală pentru o investigaţie, ci ca pe o armă.

Mintea Odessei încerca să înţeleagă scena:

Poate că Leppo a imobilizat-o pe fetiţă ca să nu fugă. Încearcă s-o oprească, să nu vadă cadavrul tatălui din hol, nici pe cele ale fratelui, surorii şi mamei ei.

Doar că acest raţionament rapid nu se potrivea cu expresia lui Leppo. Nici cu ameninţarea din ochii lui care păreau acum ai unei păpuşi mecanice, nici cu rânjetul lui strâmb. Părea că tocmai îi arăta fetiţei lama însângerată a cuţitului.

— Leppo? rosti Odessa.

Nu avea nicio logică. Parcă Leppo nici nu observase prezența Odessei. Agentul înălță cuțitul şi se întoarse ca să-i cerceteze lama, în vreme ce fetița îşi smucea capul, încercând să se elibereze din strânsoare.

— Walt, pune-l jos, spuse Odessa. Walt! Pune cuțitul jos!

Nu-i venea să creadă că tocmai rostise aceste cuvinte.

Se trezi că ține Glockul ațintit către el. Tocmai amenința cu arma un alt agent şi îşi anula orice alt instinct.

Leppo îşi îndreptă din nou atenția către fetiță. O trase de păr cu şi mai multă forță, expunându-i complet gâtul fragil. Ceva era foarte greşit.

În momentul acela, Odessa presimți ce urma.

— LEPPO! urlă ea.

Fără niciun avertisment, Walt Leppo înfipse vertical cuțitul. Lama străbătu straturile de carne, os şi cartilaj, înțepenindu-se între clavicula şi umărul fetiței. Se auzi un sunet înfiorător, de os care pârâie, în vreme ce Leppo încerca să scoată cuțitul, dislocând umărul victimei.

Fetița urlă sfâşietor.

Odessa trase de două ori, din reflex, iar Glockul îi săltă în mână.

Forța impactului îl aruncă pe Leppo de lângă fetiță. Agentul se răsuci, izbindu-se de noptiera de lângă pat, în timp ce încă o ținea pe fetiță de păr.

Aceasta se prăbuşi şi ea, sângerând şi urlând, peste el. Se smuci şi reuşi să-şi smulgă părul din strânsoare. Trei şuvițe groase rămaseră în pumnul lui Leppo.

Fetița se târî plângând către colțul îndepărtat al încăperii.

În cădere, Leppo răsturnase umidificatorul de pe noptieră, iar apa din vasul acestuia se revărsa acum pe podea. Leppo stătea ghemuit lângă marginea patului; încet, trupul i se destinse, moale, iar capul şi umerii lui formau un unghi nefiresc.

Odessa încremeni. Strigă „Leppo!”, de parcă altcineva tocmai îl împuşcase.

De la parter se auziră glasuri puternice. Polițiştii pătrunseseră în sfârşit în casă.

Rânjetul sinistru al lui Leppo se relaxă, privirea lui rămânând ațintită spre nicăieri. Cum stătea încremenită, fără să-i vină să creadă ce se petrecuse, Odessa văzu ceva…

O ceață ce semăna cu imaginea vălurită a unui miraj se înălță din trupul contorsionat al lui Leppo. O prezență în încăpere, plutind ca un gaz de

mlaştină. Era incoloră, răspândea doar – din nou – izul acela de fludor, diferit de cel de cordită, care venea dinspre țeava pistolului ei.

Trupul lui Leppo alunecă de parcă ceva, o entitate, îl părăsise în clipa în care murise.

Când polițiştii din Montclair au năvălit în dormitor, au găsit o femeie tânără stând pe podea şi ținând în brațe o fetiță de nouă ani care plângea cu sughițuri şi avea în umăr o rană adâncă de cuțit. Un bărbat între două vârste, ucis cu două focuri de armă, zăcea prăvălit între noptiera şi patul fetiței. Tânăra şi-a desprins mâna de pe trupul fetiței agitate şi înlăcrimate, arătându-le polițiştilor înarmați insigna ei de agent FBI.

— Un agent căzut… spuse Odessa respirând sacadat. Un agent căzut…

1962. Delta fluviului Mississippi

Primise toate informațiile despre anchetă de la un agent special însărcinat cu urmărirea cazului, în timpul scurtului zbor de la răsărit, din Knoxville către Jackson, statul Mississippi. Cazul avea multe ciudățenii. Faptul că FBI închiriase un avion ca să-l trimită de urgență la Biroul din Jackson pe el – Earl Solomon, un agent special FBI începător, în vârstă de 28 de ani, care absolvise cu numai patru luni în urmă Academia – arăta că aceasta nu avea să fie o investigație obişnuită.

O berlină îl luă de pe pista aeroportului pentru a-l duce pe Route 49 spre nord, în Deltă. În afara salutului inițial cât se poate de formal, şoferul, un agent alb de aproape patruzeci de ani, având un vag accent neaoş, rămăsese tăcut de-a lungul întregii călătorii, preferând să-şi scuture țigara pe geamul deschis ca să nu murdărească scrumiera de la bordul maşinii. Solomon înțelesese despre ce era vorba. Mai înțelesese şi motivul pentru care fusese trimis în acest butoi cu pulbere, plin cu violență şi activism pentru drepturi civile. Nu avea legătură cu abilitățile lui de agent sau cu experiența lui, care era aproape nulă.

În ultima vreme, în Deltă avuseseră loc îngrijorător de multe linşaje, iar FBI se lovea de opacitatea forțelor locale de ordine. Biroul trebuia să trimită un agent de culoare.

Solomon era unul dintre primii trei agenți de culoare admişi la Academia FBI la începutul acelui an. În cele câteva luni petrecute la Knoxville, se înțelesese destul de bine cu colegii, cei mai mulți dintre ei cu stagiul militar satisfăcut şi, prin urmare, obişnuiți cu integrarea rasială. Solomon presupusese că aşa se obişnuia cu greutățile vieții de agent debutant – primind, la fel ca toți ceilalți în situația lui, cele mai umilitoare sarcini. Când fusese sunat în toiul nopții să se prezinte la raport, nu ştiuse la ce să se aştepte, însă cu siguranță nu-i trecuse prin minte că ar putea fi trimis cu avionul la Jackson, Mississippi, pentru prima lui anchetă adevărată. În Knoxville, agentul special responsabil cu cazul dăduse de înțeles că ordinul de detaşare ar fi venit de la însuşi Hoover. Prin urmare, Solomon simțea că toți sunt cu ochii pe el.

Pentru că nu era o anchetă obişnuită. Tocmai avusese loc un alt linşaj, într-o pădure deasă, departe de orice aşezare, iar scena crimei relevase urmele unui sacrificiu ritual. Poliția locală pomenise de aspectele „păgâne”

ale crimei, calificându-le drept acte „sataniste”, dar încă nu existau fotografii de la locul faptei, iar pe forțele locale nu te puteai baza. Însă nu asta intriga cel mai mult la cazul respectiv.

De data aceasta, victima fusese un alb.

Agentul local a condus spre nord-vest, ieşind din Jackson pe Route 49, pe la nord de Greenwood, apoi pe la vest de Oxford. Localitatea se numea Gibbston, o fâşie de pământ fertil între fluviul Mississippi şi râul Yazoo, un loc unde bumbacul şi rasa albă domneau.

Maşina opri în fața poştei, o baracă mică ce semăna mai degrabă cu un magazin de momeli şi ustensile pentru pescuit şi având pe uşă un blazon federal decolorat. Agentul din Jackson ieşi din maşină şi îl aşteptă pe Solomon, fără să-l privească în ochi măcar o dată. Cei doi traversară strada, îndreptându-se către un grup de bărbați albi în ținute formale, care renunțaseră la sacouri; îşi făceau vânt cu pălăriile şi-şi ştergeau sprâncenele cu batiste deja umede de transpirație. Solomon făcu apoi cunoştință cu şeriful, cu doi dintre adjuncții acestuia şi cu agentul special din Jackson însărcinat cu ancheta, Macklin.

— Când ne-au anunțat că vor trimite pe cineva pe nume Solomon ca să ne ajute cu interogatoriile, zise acesta, eu le-am spus că avem nevoie de un negru, nu de un evreu. Buzele subțiri ale lui Macklin se arcuiră într-un zâmbet, dezvelindu-i dinții. Ceilalți bărbați zâmbiră şi ei, aşteptându-se ca Solomon să reacționeze, ca să-şi dea seama cu ce fel de negru aveau de-a face. Solomon îi privi țintă pe fiecare, lăsându-i să se perpelească puțin, apoi zâmbi. Avea nevoie de ajutorul lor şi era cel mai jos în ierarhie – dacă *măcar* făcea parte din ea.

Schimbară câteva vorbe, însă atenția lui Solomon fu atrasă de cântările venind dinspre biserica din apropiere. În vocile acelea nu exista nimic din bucuria pe care el o asocia cu o slujbă baptistă sudistă:

El păşeşte înaintea mea,
Şi se află lângă mine,
Aşa că nu mă tem.

Un cântec trist. O tensiune evidentă plutea în aer, opresiv, laolaltă cu căldura şi umiditatea. Detaşarea lui Solomon arăta disperarea FBI, la presiunea Casei Albe. Iar faptul că-l trimiseseră la Gibbston ca să discute cu

comunitatea de negri din Deep South semăna cu a trimite un comunist să asculte cererile unor progresişti.

Slujba luă sfârşit, iar credincioşii începură să iasă din biserică. Îmbrăcaţi în hainele de duminică, o luau în jos pe trepte către drumul de pământ, bărbaţii punându-şi pălăriile la loc pe cap.

Macklin şi ceilalţi se grăbiră să-i dea lui Solomon un sfat.

— Lasă-i doar să te vadă aici, să devină curioşi. Nu vrei să-i sperii.

Solomon însă ştia că dimineţile de duminică, între ora 11 şi prânz, erau singura ocazie în care membrii comunităţii locale de culoare se adunau. Să rateze această ocazie ar fi însemnat să aştepte cel puţin încă o săptămână, aşa că îi spuse toate astea agentului special Macklin.

— Nu, o să începem uşor şi o să organizăm câteva interogatorii mai pe seară şi mâine.

Solomon îi privi pe credincioşi cum îşi iau rămas-bun şi încep să se risipească. Parcă sesizase o urmă de… dacă nu de frică, atunci un fel de agitaţie în dorinţa lui Macklin de a-l convinge să evite această mulţime.

— Domnule, totuşi mă duc, spuse Solomon.

Străbătuse jumătate din distanţă până să-şi dea seama că ceilalţi îl urmau. Nu-i putea lăsa, care mai era rostul lui aici?

— Domnilor, cred că mai bine aţi aştepta aici.

Bărbaţii se conformară. Solomon continuă să traverseze, sub privirile enoriaşilor. Observaseră cum Solomon îi oprise pe albii aceia, oameni ai legii, să-l urmeze. Erau uimiţi de autoritatea lui.

— Bună ziua, doamnelor şi domnilor, spuse el, prezentându-se congregaţiei tăcute. Sunt agentul special Solomon.

Le arătă scurt insigna şi legitimaţia, apoi se grăbi să le pună la loc în buzunarul hainei.

Băgă de seamă că mulţi continuau să se uite dincolo de el, către albii rămaşi pe partea cealaltă a străzii.

— Biroul Federal m-a trimis aici, la Gibbston, ca să ajut în ancheta cazurilor de linşaj.

În clipa aceea pastorul ieşi din biserică şi se opri pe treapta de sus, în spatele credincioşilor. Îşi dăduse jos sutana, iar acum purta o cămaşă albă de bumbac desfăcută la guler şi pantaloni negri. Îşi tampona fruntea.

Solomon îl salută cu respect, însă îi remarcă atitudinea suspicioasă. Poate că pastorul nu era obişnuit ca un alt bărbat negru să atragă atenţia congregaţiei lui.

Solomon continuă:
— Trebuie să ştiţi că Guvernul Federal este interesat să vă audă doleanțele şi să pună capăt acestor violențe. Drepturile voastre vor fi protejate. Caut orice informație legată de crimele petrecute recent.
Chipurile lor. Cum îşi mutau privirile de la şerif la Solomon, care stătea în fața lor de parcă ar fi fost un mesager de pe altă planetă.
Un bărbat solid, pe la cincizeci de ani, se trase de cămaşă ca să se răcorească şi spuse:
— Tu eşti trimis aici de o companie.
Solomon îşi înclină capul în semn de îngăduință față de mica insolență a bărbatului.
— Da, sunt. Compania este FBI, iar eu sunt unul dintre agenți.
— Şi noi trebuie să avem încredere în tine?
— Cred că de undeva va trebui să începeți.
Alt bărbat îşi scoase ochelarii cu rame de sârmă şi le lustrui lentilele cu cravata.
— Am auzit de voi. Primii agenți. Era un articol în revista *Jet.* Încearcă să vă integreze în FBI.
— Da, domnule, aşa e, încuviință Solomon.
— E doar un copil, spuse o femeie în vârstă, cochetă, într-o rochie albastră apretată.
— Un copil cu insignă, completă un alt bărbat.
Bătrâna continuă:
— Acum, că a pățit-o un alb, te-au trimis pe tine.
— Mă duc unde sunt trimis, răspunse Solomon. Contează că acum sunt aici.
— Să ne faci să turnăm, spuse bătrâna. Să arestezi câțiva şi apoi să dispari.
Solomon răspunse politicos:
— Nu-i aşa, doamnă.
Se uită apoi la pastor, străduindu-se să nu arate că avea nevoie de sprijinul lui. Acesta încreți uşor nasul, de parcă ar fi vrut să-şi alunge broboanele de transpirație:
— Frați şi surori, rosti el. Eu cred că acest bărbat, agentul…?
— Agentul Solomon.
— Agentul Solomon, care poartă numele unui înțelept şi bogat rege din Antichitate, merită şansa de a dovedi că este un om al dreptății. Mă retrag în

casa Domnului, iar dacă vreunul dintre voi are ceva să-i spună, e liber s-o facă.

Pastorul se întoarse în biserică, închizând uşa în urma sa. Lui Solomon i se păruse ciudat că predicatorul nu voise să asculte ce aveau de spus membrii congregaţiei sale. Motivul deveni limpede după o îndelungă consultare tăcută între membrii familiei adunate în jurul bătrânei în albastru, care îi privea pe ceilalţi cu o expresie sarcastică şi dezaprobatoare, cum numai rudele în vârstă o pot avea.

Un bărbat de vreo treizeci de ani îşi scoase pălăria de paie, dezvăluind un cap pleşuv. Purta un ac de cravată în formă de cruciuliţă, cu o mică piatră de sticlă în centru. Se uită îndelung la oamenii legii care aşteptau nerăbdători de cealaltă parte a străzii, înainte de a-şi îndrepta atenţia către Solomon, căruia aproape îi şopti:

— Poate ar fi bine să afli de băiat.

Agentul alb, care se numea Tyler, era la volanul maşinii, cu agentul special Macklin în dreapta lui şi Solomon pe bancheta din spate. Se ţineau după maşina oficială a şerifului, un autoturism combi bicolor bronz-alb murdar, cu emblema districtului pe portieră.

Străbăteau un drum domol de ţară, mărginit de plantaţii de trestie-de-zahăr. Cum geamurile erau coborâte pentru ventilaţie, Macklin era nevoit să răcnească întrebările către Solomon, însă agentul nu avea ce să-i răspundă. Nu ştia ce-i aştepta, dacă era un posibil suspect, un martor al crimei sau cu totul altceva. Bărbatul cu pălărie de paie nu mai adăugase nimic, fusese redus la tăcere de ceilalţi.

Şeriful încetini, apoi opri şi ceru indicaţii de la un băiat de vreo 13-14 ani, desculţ şi fără cămaşă, care culca la pământ iarba de pe marginea drumului cu tulpina unei trestii-de-zahăr. Băiatul arătă înainte cu tulpina. Solomon îl surprinse în oglinda retrovizoare pe Tyler aruncându-i privirea sfredelitoare a unui agent care se uită la un suspect.

Casa fermierului era o construcţie joasă, dărăpănată, aflată la capătul unei poteci prin câmp. Pereţii erau din scânduri nevopsite, care ar fi fost mai bune ca lemn de foc decât ca material de construcţie. Structura de rezistenţă era veche de zeci de ani; Solomon avea impresia că o furtună de vară ar fi putut-o sfărâma ca pe o căsuţă din chibrituri.

Solomon se uită pe geamul maşinii. Nicio jucărie în faţa casei. Pe o sârmă de rufe întinsă dinspre colţul din spate al locuinţei până la un copac

desfrunzit se legănau două ciori. Pe acoperiş nu se vedea nicio antenă TV. Ferestrele de la parter aveau perdele, însă nu existau obloane exterioare. În mod ciudat, pe caniculă, toate geamurile erau închise.

— Ar trebui să mă duc singur, spuse Solomon.

— Nu ai de ales, răspunse Macklin.

Totuşi, când Solomon ieşi din maşină, Macklin ieşi şi el. Tyler rămase pe loc, fumând. Şeriful şi ceilalţi ieşiseră din autoturismul combi doar ca să-şi facă vânt şi să aştepte.

Solomon se apropie de uşă şi ciocăni. Aceasta fu deschisă aproape instantaneu de o fetiţă într-o rochie din bumbac albastră, cu tivul de danteluţă albă descusut.

— Bună, spuse Solomon. Părinţii tăi sunt acasă?

Ridicându-şi uşor capul, fetiţa se uită la el cu ochii ei mari, căprui.

— Eşti doctor?

— Nu, domnişoară.

Fetiţa se întoarse şi intră în casă. Solomon aşteptă, sperând s-o audă cum îşi cheamă părinţii, însă nu auzi nimic. Nici măcar zgomot de paşi. Din hol se făceau camere la stânga şi la dreapta, însă toată casa zăcea în întuneric. În lumina orbitoare a soarelui, ochii lui Solomon nu s-ar fi putut adapta decât dacă ar fi intrat înăuntru.

Pe jos era lut, dar se vedea şi o podea de scânduri ceva mai în faţă. Acolo stătea un tânăr care mânca dintr-o pungă cu biscuiţi. Să fi avut vreo douăzeci de ani.

— Tu eşti stăpânul casei? întrebă Solomon.

— Nu, domnule.

— Tatăl tău e acasă?

— E la câmp.

— Asta e locuinţa familiei Jamus?

— Da, domnule.

— Şi pe tine cum te cheamă, băiete?

Tânărul scoase din pungă un alt biscuit.

— Coleman, domnule. Cole.

— Mama ta e acasă, Cole?

Cole încuviinţă şi se răsuci pe călcâie, dând să plece, apoi se uită peste umăr şi-i făcu semn lui Solomon să-l urmeze într-o încăpere laterală, ce avea în mijloc un covor oval împletit din fire groase de lână şi în care se aflau câteva piese de mobilier înşirate pe lângă pereţi. Într-un colţ, aşezată

pe un scaun în fața ferestrei care dădea către plantația de trestie-de-zahăr, era o femeie trecută de patruzeci de ani, îmbrăcată într-un capot bej. Își ținea fața în palme şi plângea. Lacrimile i se prelingeau pe încheietura mâinii şi pe antebraț.

Solomon dădu să pronunțe *Doamnă*… dar se opri. Ar fi fost inutil să încerce să obțină vreo informație de la această femeie înlăcrimată. Era mai bine s-o lase în pace.

Se uită la Cole, care luase alt biscuit şi-şi privea mama de parcă n-ar fi fost nimic în neregulă.

— E în camera din spate, îi spuse Cole lui Solomon, fără să-şi dezlipească ochii de la mama sa. E legat cu lanțuri.

Trecând pe lângă alți trei copii, Solomon găsi singur încăperea. Ajunse în dreptul unei uşi închise, lângă cămara din spatele casei. Desluşi zornăitul inconfundabil al unui lanț şi scârțâitul unui arc de pat. Auzi apoi ceva ce semăna cu o voce, însă îşi dădu seama că nu fusese decât croncănitul uneia dintre ciorile de pe sârma de rufe de afară.

Uşa se deschidea spre interior. Încăperea era mai degrabă un depozit decât un dormitor, însă, lângă peretele din spate era un pat cu o saltea subțire, fără aşternuturi. Acolo stătea întins un trup micuț – un băiat cu fața la perete. Nişte lanțuri prinse cu lacăte de scheletul patului se terminau cu cătuşe prinse de încheieturile şi gleznele băiatului. Partea de jos a saltelei era pătată cu sânge, aparent în urma încercării acestuia de a-şi elibera gleznele. Băiatul avea pielea jupuită şi picioarele atât de umflate că păreau ale unui adult.

Văzând cătuşele acelea, Solomon se cutremură. Semănau cu lanțurile în care erau ținuți sclavii, cu un secol în urmă.

Aerul din încăperea aceea fără ferestre era diferit. Atmosfera însăşi părea neobişnuită, ca aceea din cabina depresurizată a unui avion. Auzi un sunet monoton, distant, ceva între un țiuit şi un geamăt, asemănător celui care îi persistase în urechi după o după-amiază în poligonul Academiei FBI. Doar că era mai mult de-atât, Solomon se simțea dezorientat, amețit. Dacă propriul creier ar fi fost un radio, postul pe care tocmai îl recepționa era bruiat.

Dar toate astea îi ieşiră din minte când băiatul se întoarse către el. Lanțurile se frecară de cadrul patului, fier peste fier, iar băiatul fără cămaşă îşi ridică uşor capul, privindu-l pe Solomon drept în ochi. Ochii băiatului…

păreau din oțel, aproape argintii, poate albaştri. Ieşiți din orbite, ca la nebuni. Chipul îi era contorsionat, ca o mănuşă veche trasă pe o mână prea mare. Solomon se cutremură.

Gura băiatului se deschise şi rămase aşa, pe punctul de a rosti ceva, vreme îndelungată. Chiar când Solomon credea că nu va auzi niciun cuvânt, băiatul îşi mişcă buzele uscate şi spuse:

— *Blackwood.*

Glasul lui părea îndepărtat, şoptit, răguşit după atâtea țipete.

Cutremurat, Solomon respira sacadat, impresionat de înfățişarea acestui băiat bolnav. Blackwood? Poate că nu înțelesese bine.

Băiatul îl sfredelea cu privirea. Solomon îşi aminti poveştile bunicului său, despre copilăria din Illinois, despre mateloții şi ofițerii din marina comercială pe care îi cunoscuse în anii petrecuți pe oceane şi care exploraseră insule necartografiate, lăsându-se ademeniți de femei exotice, promisiuni de îmbogățire şi magie, doar ca să se trezească prinşi în nişte ritualuri oculte. Într-o poveste cruntă, el şi restul echipajului fuseseră nevoiți să lase în urmă un tovarăş care îi atacase în timpul nopții, posedat de un demon.

În ochii lui Solomon, acest băiat de fermier părea posedat de o forță a răului aflată în afara jurisdicției FBI.

Înainte ca Solomon să apuce să spună ceva, gura băiatului se deschise din nou. Limba lui era neagră ca a unui cadavru. Solomon ascultă cu atenția încordată cuvintele pe care le rosti băiatul:

— *Blackwood.*

Oare auzise bine?

— Ce? întrebă el, cu un glas ce semăna cu un cârâit.

— *Adu-l pe Blackwood aici.*

Înspăimântat, copleşit de fricile copilăriei, Solomon bătu în retragere. Se izbi cu umărul stâng de tocul uşii, ceea ce-l făcu să se înfioare, de parcă tocmai l-ar fi atacat cineva. Se strecură orbecăind pe holul îngust, simțind nevoia să iasă de acolo ca să-şi revină.

— *Hugo Blackwood. Aici.*

Solomon reuşi să închidă uşa în urma lui. Numele acela ciudat nu însemna nimic pentru el. Rămase locului, respirând atât de adânc încât simțea cum îi tresaltă umerii.

Când se întoarse, văzu patru copii mici care stăteau pe hol şi se holbau la el. Coleman era în spatele lor, ținând în mână punga, acum goală, de

biscuiți.

— Ce-a pățit? întrebă Solomon.

Copiii continuau să se holbeze, nu ştiau răspunsul.

— Cine… cine este Hugo Blackwood?

Nici asta nu ştiau. Unul câte unul, se întoarseră cu spatele şi se îndepărtară.

Răspunsul urma să apară.

1582. Mortlake, împrejurimile Londrei

Casa de pe malul râului, din Mortlake, cu numeroasele ei încăperi dedicate diverselor discipline şi stări, era în sine o plăsmuire a minţii marelui mag.

Coridoarele erau răcoroase, tăcute şi sobre. O uşă dădea către observatorul cu tavan de sticlă pentru urmărirea evenimentelor celeste care serveau atât astronomia, cât şi astrologia. O altă uşă dădea către laboratorul de navigaţie şi de cartografiere, cartografia fiind o disciplină ştiinţifică în plin avânt, atât de necesară marinarilor englezi care sperau să deschidă noi rute comerciale către China şi Lumea Nouă, fiind deja stăpâni pe mările emisferei nordice. A treia uşă dădea către un laborator de cosmografie, ştiinţa care se ocupă cu studiul universului cunoscut şi observabil, ramuri ale acesteia – cum ar fi astronomia, geografia şi geometria – fiind studiate în alte laboratoare aflate în spatele unor uşi masive.

Un palat al minţii.

Nicio altă încăpere nu era mai preţuită, mai venerată, decât marea bibliotecă. Inventarul ei stârnea invidia întregii Britanii, fiind mai cuprinzător decât al oricărei biblioteci universitare. Rafturi şi vrafuri de tomuri adunate de prin toată lumea civilizată: era nucleul casei. *De legibus* al lui Cicero, *Libelli quinque* al lui Cardano, *Opera* lui Arnaldus de Villanova, precum şi multe incunabule, cu totul vreo patru mii de volume misterioase din aceeaşi categorie, aranjate după un sistem înţeles doar de curator – filosoful ocult şi sfetnicul regal britanic John Dee.

Ajuns la 65 de ani, Dee era celebru la curtea reginei Elizabeth ca astrolog, şef al reţelei de spioni şi om de ştiinţă, un personaj cum nu se poate mai influent. Fusese însărcinat să prezică şi să aleagă ziua încoronării reginei şi, timp de douăzeci de ani, oferise consultanţă în cele mai înalte cercuri londoneze. Cu toate acestea, în ultima vreme, influenţa lui politică avusese de suferit din pricina unor profeţii dezamăgitoare şi a unor recomandări imperiale tratate cu refuz. Studiile sale matematice continuau să fie lăudate şi sprijinite, însă în jurul lui lumea începuse să se schimbe. În secolul al XVI-lea, fiecare progres ştiinţific era însoţit de o diminuare proporţională a magiei esenţiale.

Schisma care intervenise între ştiinţă şi magie s-a tradus într-o influenţă mai redusă a lui Dee la curte şi într-o diminuare a sprijinului material pe

care el ajunsese să se bazeze şi care facilitase înfiinţarea conacului din Mortlake şi achiziţionarea materialelor, deopotrivă ştiinţifice şi ezoterice, care făcuseră ca acest castel al minţii să stârnească invidia tuturor. Recent, Dee îşi îndreptase atenţia – cu bună-ştiinţă, dar şi dintr-o anumită disperare – către supranatural.

Scopul lui era repararea schismei dintre ştiinţă şi magie, unirea lor prin practicarea alchimiei şi a divinaţiei. Dorea să capteze atenţia experţilor din domeniu – căuta să intre în legătură cu nimeni alţii decât cu îngerii.

Această aventură neortodoxă l-a introdus pe Dee într-o ligă subterană formată din ocultişti şi spiritişti. După ce s-a consultat cu diverşi mistici care susţineau că sunt în contact cu tărâmuri mai înalte, Dee s-a întovărăşit cu Edward Talbot, al cărui nume adevărat era Edward Kelly, dar care folosea acest pseudonim după ce fusese condamnat pentru fals, în urmă cu nişte ani. Drept pedeapsă, urechile îi fuseseră tăiate la ordinul unui magistrat, astfel că acum purta tot timpul o scufie de călugăr. Dee îi trecea lui Talbot cu vederea toate nesăbuinţele din trecut, atât de avid era de consilierea lui spirituală şi de anvergura cunoştinţelor lui în acele arte stranii – dar în special de talentul de prezicător al lui Talbot.

— Trebuie să începem, spuse Dee. Acesta este momentul cel mai prielnic, Edward…

Talbot stătea în mijlocul marii biblioteci, atenţia sa fiind concentrată asupra unui *orbuculum* aşezat într-o palmă de om turnată în bronz. Globul de cristal era fără de cusur, o sferă perfect netedă luminată de jos de trei candele care creau impresia că obiectul ar fi degajat propria lumină. John Dee purta obişnuita lui robă albă, barba argintie căzându-i pe piept sub forma unui V perfect, ceea ce-l făcea să arate asemenea unui vrăjitor cufundat în ritualul de invocare al unui spirit. Talbot a intrat într-o transă adâncă, incantând în enohiană, limba care le fusese revelată, doar lui şi lui John Dee, de îngeri.

La această şedinţă de spiritism a fost şi al treilea participant – deşi contribuţia lui este incertă.

Nu se cunosc prea multe despre Hugo Blackwood. Arareori vorbea, însă părea să-l însoţească pe Dee pretutindeni, acasă şi în lume. Oamenii îi ziceau „umbra lui Dee”, dar doar când el nu era prin preajmă.

Iniţial s-a crezut că îl întâlnise pe John Dee în 1555, când acesta era judecat pentru trădare (citise fără permisiune horoscopul reginei Mary) în *Camera stellata*[3], unde Blackwood îşi făcea ucenicia ca notar. În ultimii

douăzeci de ani însă, această teorie fusese abandonată, căci ieşise la iveală o neverosimilă informaţie contradictorie, care arăta că pe atunci el ar fi avut deja peste treizeci de ani. Se părea că Hugo Blackwood intrase iniţial în slujba lui Dee ca reprezentant legal, deşi documentele de atunci sunt rare. Una dintre teoriile încă valide e aceea că Blackwood îl reprezenta pe John Dee în tranzacţiile imobiliare.

Se ştie sigur că, precum mulţi alţii înaintea lui, şi Hugo Blackwood se lăsase atras pe orbita celebrului filosof. Motivul prezenţei lui la această invocaţie rămâne incert. Nu se ştie dacă el, asemenea lui Dee şi lui Talbot, postise în vederea ceremoniei, deşi se presupunea că se împărtăşise dintr-un pocal de băutură obţinută prin fermentarea cerealelor, o bere cu pelin – *Artemisia vulgaris,* plantă cultivată în grădina lui Dee. Poate că Hugo Blackwood era un observator interesat ori, mai puţin probabil însă posibil, se întâmplase să fie atunci în reşedinţa lui Dee, unde venise cu alte treburi.

Sau poate că, aşa cum se întâmplase de nenumărate ori în trecut, John Dee întrevăzuse ceva interesant în caracterul lui Hugo Blackwood, despre care credea că l-ar fi putut ajuta să ajungă la acel tărâm alternativ – şi de aceea l-a inclus în ceremonie.

Din însemnările lui Dee nu reiese că în seara aceea s-ar fi petrecut ceva ieşit din comun; prin urmare, fie nu s-a întâmplat niciun lucru pe care Dee să-l fi considerat suficient de interesant, fie s-a întâmplat, însă fără ca el să-l observe. Dee a mai petrecut mulţi ani în căutarea inefabilului, străduindu-se cu multă ambiţie să combine matematica, divinaţia, astronomia şi spiritismul într-o disciplină unică, însă nu a reuşit.

În noaptea aceea, ceva chiar s-a întâmplat. Încercând să invoce cu ajutorul globului de cristal un arhanghel capabil să-şi destăinuie cunoştinţele, au depăşit un prag. Au încălcat o lege a naturii. Au trecut o graniţă întunecată.

Doi oameni au ieşit din această experienţă neschimbaţi.

Unul însă, nu.

2019. Newark, statul New Jersey

Cercetările la locul crimelor multiple au durat toată noaptea.

Odessa a rămas acolo o vreme, explicându-le polițiștilor ce se întâmplase. L-a identificat pe Cary Peters ca fiind ucigaşul celor doi copii şi al mamei acestora, iar pe Walt Leppo ca fiind colegul ei. Fetița nu putea fi liniştită în niciun fel. Odessa nici măcar nu reuşise s-o facă să spună cum o cheamă, înainte ca paramedicii să o ia cu ei.

Odessa a stat cu primii doi agenți FBI sosiți la fața locului în dormitorul fetiței, povestindu-le totul în amănunt. Şi ea avusese de-a face cu diverşi martori oculari, aşa că se străduise să fie cât mai concisă. Însă când a ajuns la sfârşitul poveştii, nu a reuşit să-i facă să înțeleagă că ea, nu Peters, îl împuşcase pe Leppo. La început, agenții au crezut că povesteşte incoerent, apoi că era traumatizată şi nu ştia ce vorbeşte; în cele din urmă i-au spus că un agent de supraveghere se afla pe drum.

Odessa a povestit din nou totul acestuia şi din nou mărturia ei a fost tratată cu neîncredere. De data aceasta, Odessa s-a auzit descriind ce se petrecuse pe hol, cum dăduse peste Peters şi Leppo încleştați în luptă, Peters fiind neînarmat, iar Leppo cu cuțitul de bucătărie. După ce ea îl împuşcase pe Peters, Leppo, înarmat cu cuțitul, intrase în camera fetiței, fără o vorbă. Îşi dădea seama că povestea ei nu prea avea sens. A explicat că Walt îşi pierduse probabil mințile. Însă agentul de supraveghere o privea de parcă *ea* ar fi fost aceea.

Polițiştii se uitau la cadavrul lui Leppo în timp ce acesta era fotografiat din diverse unghiuri. Pistolul îi rămăsese în toc. Apoi îşi mutară privirea de la el la Odessa.

Ea găsi sticla de apă pe care i-o oferise cineva mai devreme şi o bău pe toată. Simțea mai mult decât nesiguranță, se întreba dacă nu cumva ea însăşi îşi pierduse mințile. Era zguduită.

După discuția cu primii doi agenți, cel trimis de la centru a revenit lângă ea pentru întrebări suplimentare:

Unde te aflai când Walt a încercat să înjunghie fetița?

De unde crezi că a luat cuțitul?

Walt s-a comportat ciudat la restaurant, înainte să fie împuşcat?

Odessa îşi dădu seama că agenții credeau că inventase o parte a poveştii ca să ascundă că îşi ucisese colegul din greşeală. Că îl împuşcase crezând că

în întunericul din dormitor e al doilea atacator. Odessa nu avea de gând nici să confirme, nici să infirme această supoziție. Ştia însă exact ce se petrecuse.

Fetița ar fi putut să întărească povestea ei. Era singurul martor rămas în viață. Rana din umărul ei, provocată de cuțitul lui Leppo, era dovada clară că Odessa făcuse în mod justificat uz de arma din dotare.

Au acoperit cu un cearşaf cadavrul lui Leppo, iar în clipa următoare a fost condusă afară din încăpere.

Odessa s-a întors la Claremont în maşina celor doi agenți FBI, într-o tăcere inconfortabilă.

Sediul FBI din Newark era unul dintre cele mai mari; acolo lucrau peste 350 de agenți, iar filialele din subordine se întindeau de la Atlantic City la Peterson. În jurisdicția sa se afla aproape tot statul New Jersey, biroul din Philadelphia fiind responsabil cu o parte din South Jersey.

La etajul al şaselea al clădirii din Claremont, într-o încăpere fără ferestre, în care se simțea un miros stătut de fum de țigară, Odessa a repetat povestea de încă două ori, cu excepția câtorva detalii care îi reveniseră în minte în timp ce vorbea. De exemplu: bufniturile pe care le auzise deasupra când ieşise din bucătăria lui Peters, îndreptându-se către scara interioară, şi care semănau cu zgomotele unei încăierări; țiuitul sistemului de alarmă – atrăgând atenția că uşa rămăsese deschisă – pe care ambii agenți îl auziseră la intrarea în casă; faptul că Leppo ceruse să i se aducă resturile de la prânz, în loc să comande o rulada cu carne proaspăt făcută.

Odessa începu să plângă şi îşi dădu seama că nu mai era în stare să se oprească. Încă putea vorbi, însă lacrimile continuau să i se prelingă pe obraji. Îşi tampona din când în când nasul cu şervețelele din cutia pe care o ținea în poală. Încăperea era de obicei rezervată interogării suspecților.

Chipurile anchetatorilor erau impenetrabile. Odessa nu fusese niciodată de partea aceasta a mesei. Câteva întrebări o dezmeticiră:

A băut vreunul dintre voi alcool la masă?

Eşti sub vreun tratament medicamentos?

Şi-a predat arma pentru testul balistic, o procedură standard în astfel de cazuri. I-au sugerat să facă şi un test de sânge, ar fi fost spre binele ei. Felul în care rostiseră aceste cuvinte nu-i picase prea bine, aşa că testul de sânge n-a mai fost pomenit.

Soarele răsări, schimbul de dimineață îşi făcu apariția şi agenți care

înainte nici nu o băgaseră în seamă urcau până la etajul al şaselea doar ca să arunce o privire. Atunci a înțeles – cu certitudine – că dăduse de necaz. Chiar dacă gestul ei fusese justificat, rămânea implicată într-un caz de posibilă folosire neadecvată a armei din dotare. Un agent murise de mâna ei.

În jurul orei 10 dimineața s-a transmis ordinul ca Odessa să fie trimisă acasă. Când s-a oprit la biroul ei ca să-şi recupereze încărcătorul de mobil, i-a trecut prin minte să ia tot ce avea, în caz că nu ar mai fi revenit niciodată acolo. „Ce ridicol”, şi-a spus – dar chiar aşa era? Putea să vadă pe fereastră Center Street, unde carele televiziunilor se pregăteau să transmită în direct.

Nimeni nu-i spusese că Linus o aştepta. L-a văzut în holul de la intrare, purtând un costum fără cravată, de parcă s-ar fi îmbrăcat în grabă, pe jumătate pentru slujbă, nesigur. Când Odessa s-a apropiat de el, Linus şi-a ridicat privirea din ecranul telefonului şi a sărit în picioare. Ea l-a luat în brațe şi ochii i s-au umezit. Habar n-avusese că îl chemaseră.

Îl cunoscuse pe Linus la Facultatea de Drept din Boston, oraşul lui natal. Rămăseseră împreună până la absolvire, apoi se despărțiseră – iar peste un an se mutau împreună. Era vorba despre dragoste, însă traiul în comun îi avantaja cu siguranță din punct de vedere financiar pe cei doi tineri avocați, unul angajat la FBI, celălalt în cel de-al doilea an de stagiatură la o prestigioasă firmă de avocatură din Manhattan.

— *Mulțumesc,* i-a şoptit ea la ureche.

El a mângâiat-o pe spate, continuând s-o îmbrățişeze.

— M-au sunat. Am crezut că ai pățit ceva, că eşti rănită.

Odessa a clătinat din cap şi şi-a cufundat iar fața în umărul lui.

— E de rău, a spus ea.

— Ai nevoie de un avocat, i-a răspuns Linus.

Odessa s-a îndepărtat puțin ca să-şi şteargă lacrimile, apoi s-a uitat la el, la pielea măslinie şi la ochii lui îngrijorați.

— Am un avocat, a zis ea. Pe tine.

Linus a schițat un zâmbet.

Au ieşit în River Street pe o uşă neinscripționată, trecând pe lângă o reporteră care, între două transmisiuni, era ocupată cu telefonul în vreme ce casca îi atârna, prinsă de gulerul bluzei. Peste noapte, ploaia alungase zăpuşeala, răcorind atmosfera. Pe drumul către stația de metrou Newark Penn, din apropiere, Odessa s-a sprijinit de Linus. De acolo au luat un tren

PATH{4} şi au coborât la Harrison. Au schimbat puţine cuvinte. Odessa nu avea să-şi amintească prea multe din acest drum scurt, începuse s-o copleşească oboseala.

Se gândise că avea să se liniştească după ce închide în urma lor uşa apartamentului, însă n-a fost aşa. Linus a întrebat-o dacă voia ceva de mâncare. S-a aşezat în pat îmbrăcată, un gest pe care nu-l mai făcuse decât o dată, când fusese răcită.

Se simţea deprimată. Linus i-a pus un pahar cu apă pe noptieră. Odessa l-a auzit cum cotrobăie prin debara, apoi şi-a dat seama că de fapt tocmai scotea din priză cablul TV. Nu voia ca ea să urmărească ştirile.

Însă îi rămăseseră telefonul şi încărcătorul. A verificat ştirile cât s-a simţit în stare s-o facă. Echipe de televiziune se aflau şi în faţa locuinţei lui Leppo, filmând-o pe soţia lui care plângea în timp ce-şi împingea copiii în maşină şi pleca.

Linus a venit să vadă cum se mai simte şi a găsit-o cu telefonul. A făcut-o să-i promită că-l va închide şi va încerca să se odihnească. Odessa a dat din cap, însă a rămas aşezată pe marginea patului. Linus voia să stea de vorbă – sau mai degrabă s-o asculte.

Odessa i-a prezentat o versiune prescurtată a poveştii. Din tot ce i-a spus lui, un singur lucru omisese să-l menţioneze agenţilor FBI: i se păruse că văzuse ceva ieşind din trupul lui Leppo, înainte ca acesta să moară. I-a spus asta ca să vadă cum va reacţiona, cât de ciudate îi vor părea cuvintele ei. Pe faţa lui Linus n-a putut citi o reacţie limpede, însă după câteva momente de tăcere, i-a spus că ar trebui să mai stea de vorbă şi cu altcineva, nu numai cu un avocat – cu un terapeut.

Era deznădăjduită. Ar fi vrut să existe o logică.

— Am văzut aburul acela. I-am simţit mirosul, spuse ea.

— Ce anume ai văzut? Un miraj provocat de căldură, vrei să zici?

— Nu chiar. Ceva asemănător. O unduire. Ceva.

— Cred că erai tulburată, e de înţeles, simţurile ţi-au jucat o festă.

— Ştiu că e straniu, spuse ea. Este extrem de greu de explicat.

— Ei ce au zis despre asta?

— Lor nu le-am spus.

Linus făcu ochii mari, apoi încuviinţă:

— Poate că ar trebui să laşi lucrurile aşa în ceea ce-i priveşte, spuse el asumându-şi brusc rolul de avocat. Nu e o omisiune greşită.

— Ce s-o fi întâmplat cu Walt?

Lui Linus nu-i veni niciun răspuns în minte.

— E o nebunie. Nimic nu pare să aibă sens.

Brusc, telefonul Odessei începu să sune. Ea se ridică, dar Linus fu mai rapid.

— E mama ta.

Odessa se întristă, nu putea vorbi.

— Atunci nu-i răspunde, zise Linus, scoțând încărcătorul din priză şi ridicându-se în picioare. Culcă-te.

Odessa încuviință, iar el plecă la slujbă.

Toată ziua, canalele de ştiri au comentat obsesiv „ultimul zbor" al lui Cary Peters, recompus din filmări făcute cu telefonul mobil, relatări ale martorilor oculari, găuri de gloanțe şi rapoarte ale Administrației Aviatice Federale. Odessa a urmărit ştirile pe ecranul laptopului, cu un ceai rece alături.

Peters ucisese cinci persoane: doi bărbați în Teterboro şi trei membri ai familiei sale în Montclair.

Atenția Odessei fu atrasă de mărturia bărbatului căruia îi fusese confiscată maşina în parcarea clubului de golf. Descrierea pe care acesta o făcuse expresiei înghețate de pe fața lui Peters şi privirii lui pierdute – ambele puse pe seama loviturii la cap pe care o suferise în timpul aterizării forțate pe terenul de golf – se potrivea perfect cu felul în care arăta Leppo.

Despre Peters se spunea că fusese împuşcat mortal de forțele de ordine şi un agent FBI fusese ucis în cursul schimbului de focuri. Presa încă nu cunoştea întreaga poveste. Odessa ştia că era doar o chestiune de timp până când va afla.

La fel ca ea, jurnaliştii încercau să-şi explice pornirea ucigaşă a lui Peters. Presiune financiară, certuri familiale, eşec profesional. Viața lui devenise un dezastru. Doar că faptele comise fuseseră exagerate. Nu fusese un individ violent şi nimic din trecutul lui n-ar fi putut explica un asemenea comportament.

Acelaşi lucru s-ar fi putut spune şi despre Leppo. Odessa rememorase de nenumărate ori cina lor împreună. N-ar fi putut fi mai banală. Drumul către Montclair: Leppo fusese Leppo, urmându-şi intuiția caracteristică. După aceea intraseră în casă, agentul veteran primul. Odessa fusese distrasă de descoperirea cadavrului mamei. Şi-ar fi dorit să-şi poată aminti mai bine zgomotele de la etajul casei.

Să fi fost o luptă? De ce nu-şi folosise Leppo Glockul? Cum ajunsese la cuţitul de tranşat pe care Peters îl luase din bucătărie?

Începu să-i sune mobilul. O maşină urma s-o ia de acasă, aveau nevoie de ea pentru un nou interogatoriu.

— Dă-mi voie să-ţi caut un avocat, spuse Linus.

— Nu-mi permit un avocat, răspunse Odessa.

— Nu-ţi permiţi să *nu ai* un avocat, replică Linus.

A făcut un duş, apoi s-a îmbrăcat şi s-a dus la interogatoriu însoţită de unul dintre avocaţii FBI. De data aceasta interviul a fost înregistrat video, Odessa reuşind să-l ducă până la capăt fără să se piardă cu firea. Nu a întrebat-o nimeni în ce stare se afla corpul lui Leppo după ce acesta se prăbuşise. A semnat câteva documente după ce avocatul le-a citit cu atenţie şi i s-a pus în vedere că era posibil să fie interogată şi de cei de la Biroul de Responsabilitate Profesională (BRP), echivalentul FBI al Anchetelor Interne din cadrul Poliţiei.

Credea că îi vor cere să predea insigna şi legitimaţia. Pistolul îi fusese deja reţinut. A fost repartizată oficial să efectueze muncă de birou pe tot parcursul investigaţiei BRP – procedura standard. A întrebat cât ar fi putut dura această anchetă.

— Câteva săptămâni. Sau mai mult.

Felul în care agentul de supraveghere rostise cuvintele „sau mai mult” a convins-o că urma să fie concediată. Desigur, asta se va întâmpla la capătul unei anchete prelungite, iar motivul va fi încălcarea unor proceduri – mici, neimportante, însă suficiente pentru luarea unei asemenea măsuri. Adevăratul motiv avea să rămână împuşcarea unui coleg – indiferent de circumstanţe – şi nu se putea aştepta să-i fie atribuit vreodată alt partener.

După interviu a fost rugată să aştepte în garajul clădirii maşina care urma să o ducă înapoi acasă. În timp ce aştepta, mobilul a început să-i sune, afişând pe ecran cuvântul MAMA.

O, nu! Un fior îi străbătu şira spinării, de parcă ar fi curentat-o. Dacă mama ei auzise ceva – poate că o sunase vreun reporter –, Odessa nu voia să discute subiectul. Iar dacă nu auzise şi doar o suna să vadă ce mai face, discreţia Odessei ar deveni o problemă la următoarea discuţie. „Da’ de ce nu mi-ai spus nimic?” Reproşuri după reproşuri. Vinovăţia. Da, vinovăţia. Lumea Odessei se năruise, dar mama ştie să facă aşa încât totul să fie despre ea.

Odessa puse telefonul pe silențios. Nu putea vorbi cu mama ei. Doar că nu era de ajuns să ignore apelul şi să lase să intre mesageria vocală.

Niciodată nu era.

Se îndepărtă. Nu era în stare să urce în maşină. Apropiindu-se de poarta care dădea către stradă mări pasul, temându-se să nu fie chemată înapoi.

Abia după câteva străzi spre nord se simți din nou liberă. Îi trimise lui Linus un SMS – insistase să plece la slujbă şi voia să-l înştiințeze că interogatoriul se încheiase, totul fusese în regulă –, apoi îşi continuă drumul. Deasupra oraşului era un strat de nori gros, cenuşiu, amenințând trecătorii cu o ploaie zdravănă, însă căzură doar câțiva stropi reci.

Odessa continuă să meargă către nord, ținându-se departe de zonele dubioase de lângă râu, trecând pe lângă spălătorii de maşini, magazine de telefoane, bodegi şi magazine abandonate, mâzgălite cu graffiti. Când tocmai se săturase de trotuarele crăpate şi de străzile lipsite de personalitate, se trezi în fața intrării în cimitirul Mount Pleasant, o oază de linişte şi verdeață în oraşul mereu agitat. Pe un bloc de piatră de lângă poarta în stil victorian stătea scris anul 1844. Străbătu aleile întortocheate în pante domoale, trecând pe lângă statui funerare, cripte în stil roman şi mausolee elegante. Asta era starea ei.

Se gândea la o mulțime de lucruri, însă gândurile îi rămâneau împrăştiate, imposibil de adunat. Poate că era un lucru bun. Una dintre imaginile care îi reveneau în minte era reacția iritată a lui Linus în clipa în care ea îi mărturisise că văzuse acea esență… prezență… acea *chestie* cum se înălța din trupul lui Walt Leppo după ce acesta murise. Şi-ar fi dorit luxul de a se îndoi de sine, de a ignora ceea ce văzuse. Ar fi vrut să poată uita acel moment.

Brusc o cuprinse o foame de lup. Descoperi un restaurant dominican, se aşeză singură la o masă şi comandă pui fript cu orez condimentat. Îi plăcea că locul acela nu semăna deloc cu Soup Spoon Café, restaurantul în care petrecuse ultima oră liniştită în compania lui Leppo.

Walt, ce naiba s-a întâmplat? Afară era încă lumină când traversă din nou râul, către Harrison. O dureau picioarele. Îşi dădu seama că era epuizată – dar asta numai până ce zări, de la depărtare, mulțimea adunată în fața clădirii în care locuia. La început nu-şi dădu seama ce se petrece, apoi realitatea o izbi în moalele capului, făcând-o să simtă un impuls puternic, potențat de adrenalină, de genul luptă-sau-fugi.

Reporteri. Dubele erau carele de reportaj ale diverselor posturi de

televiziune – toată lumea aştepta în faţa locuinţei ei. Odessa avea acum parte de acelaşi tratament de care se „bucurase” şi Peters după ce scandalul în care fusese implicat ieşise la lumină. Acum ea era ţinta.

Ca un jefuitor de bănci cu portbagajul plin cu bani care se apropie de un punct de control al poliţiei, Odessa se răsuci pe călcâie şi o luă în direcţia opusă – temându-se la fiecare pas că îşi va auzi numele şi că vor porni pe urmele ei. Totul ieşise la iveală: un agent FBI fusese împuşcat de un coleg, numele ei. Telefonul ei pus pe *mute* rămăsese în poşetă, probabil plin de mesaje vocale şi de *news alerts.* Se simţea hăituită. Îşi şterse câteva lacrimi.

Lumea ei, aşa cum o ştiuse, dispăruse. Văzând luminile acelea, mulţimea de oameni adunată în faţa locuinţei ei, aşteptând, îşi dădu seama că nimic nu va mai fi la fel.

Curând se trezi lângă biblioteca publică din Harrison. În încăperile răcoroase, liniştite, ale acesteia, Odessa îşi aminti bibliotecile din locurile unde crescuse, la periferia oraşului Milwakee din Wisconsin, care fuseseră sanctuarele tinereţii ei. Mirosul de hârtie veche, răceala rafturilor metalice, netezimea pardoselii. Bibliotecile erau ascunzători şi locuri de explorat, cum erau cărţile pe care le puneau la dispoziţie. Descoperi un scaun într-un colţ şi se aşeză. Mobilul îi rămăsese în poşetă ca o rocă radioactivă învelită într-o manta de plumb; dacă i-ar fi rupt sigiliul, s-ar fi expus unor radiaţii nocive, otrăvitoare. Amorţită, se gândi la cariera ei periclitată, la viaţa dată peste cap, la moartea lui Leppo. Câţiva puşti trecură pe lângă ea şi închise ochii – atât de afectată rămăsese de imaginea copiilor ucişi ai lui Peters.

Apoi se auzi anunţul. Într-un sfert de oră biblioteca se închidea. I se făcu rău. Se uită la ceasul de perete şi se întrebă dacă măcar vreunul dintre reporterii de televiziune renunţase să mai transmită despre ea la ştiri. Când se strecură în bloc, se lăsase deja întunericul. Din fericire, nu zărise niciun car TV şi niciun ziarist. Pătrunse în holul de la parter fără să fie deranjată de nimeni, apoi urcă scările până la apartament.

În dimineaţa următoare, Odessa n-a fost în stare să citească aproape nimic din ce îi sosise pe telefon, însă unul dintre mesaje i-a atras atenţia. Şeful ei îi comunica să nu meargă la Claremont, ci să se ducă la Biroul din New York. Odessa a luat metroul către Tribeca, iar în primele două zile ale detaşării ei temporare, şefii biroului situat la etajul 23 al clădirii au încercat să-i găsească ceva de lucru. S-a străduit să pară ocupată, însă la sfârşitul celei de-a doua zile se simţea împăcată doar să stea pe scaun şi să se uite pe

fereastră. Nimeni nu vorbea cu ea.

În cea de-a treia zi, biroul s-a golit, era înmormântarea lui Walt Leppo. Odessa n-a reuşit să-şi adune curajul ca să participe. În plus, era sigură că nimeni nu-i dorea prezența. A sta într-un birou gol ştiind că prietenului şi mentorului tău mort tocmai i se țin discursuri elogioase – iată momentul cel mai deprimant pe care Odessa îl trăise vreodată.

Mama ei continua s-o sune. Odessa ținea însă legătura cu frații şi surorile ei – care erau în număr de cinci, cel mai aproape de ea din punct de vedere geografic locuind undeva lângă Cincinnati, statul Ohio – prin SMS, spunându-le că era bine şi promițând că-i va suna în weekend. Frații ei erau plini de bune intenții, dar însuşi gândul că va trebui să le povestească ce se petrecuse o epuiza psihic. Cu mama ei a avut noroc. Într-unul dintre rarele momente în care s-a lăsat înduioşată de insistența ei, Odessa a sunat-o şi a intrat direct mesageria vocală.

> *Mamă, eu sunt. Scuze, totul e cam haotic, cum îți imaginezi. Am avut o săptămână îngrozitoare şi nu ştiu ce urmează. Sunt în regulă. Voi încerca să te sun mai încolo, însă nu-mi văd capul de treburi, aşa că nu ştiu când va fi. OK. Sunt Odessa. OK. Pa.*

Apoi s-a aşezat la biroul ei gol, fără să facă nimic până la sfârşitul programului.

A doua zi au găsit ceva să-i dea de lucru. A fost trimisă la Agenția FBI Brooklyn-Queens, peste East River, în cartierul Kew Gardens. Un agent pensionat suferise de curând un atac cerebral, iar ea trebuia să-i elibereze biroul. Nu înțelegea de ce un agent pensionat încă mai avea un birou, dar ştia că, în calitate de agent începător sub anchetă, n-ar fi fost indicat să pună prea multe întrebări.

Şefa biroului de la Kew Gardens nu fusese înştiințată de venirea sa, după cum nu ştia nimic nici despre biroul respectiv. A scos dintr-un dulap din camera copiatoarelor o tavă cu vreo treizeci de chei, întinzându-i-o Odessei şi arătându-i culoarul pe care să meargă.

Odessa a găsit biroul la capătul ultimului hol; uşa acestuia se afla lângă o ieşire de urgență către scările exterioare. Pe ea nu scria nimic. Odessa a scuturat tava cu chei şi a încercat să estimeze cât i-ar lua să le încerce pe toate – ştiind că, în conformitate cu Legea Odessa a statisticilor, cheia bună

se va afla printre ultimele. Uşa era suficient de izolată de celelalte birouri din acea aripă a clădirii, aşa că Odessa a şterpelit o agrafă de birou de pe o masă liberă şi a luat de pe frigiderul din sala de mese o reclamă la pizza de mărimea unei cărți de vizită şi i-a scos magnetul. Folosind ambele obiecte pe post de şperaclu, a deschis încuietoarea simplă a uşii.

A izbit-o mirosul de aer stătut din biroul fără fereastră. A apăsat pe întrerupător şi becul s-a aprins o clipă, apoi a pâlpâit şi s-a stins cu un pocnet. Biroul nu mai fusese folosit de ceva vreme.

Masa era aproape goală, cu excepția unui set de birou din piele artificială. Într-un raft erau câteva dosare goale cu trei inele, unele în picioare, altele culcate; se mai vedeau urmele unor postere care probabil atârnaseră pe pereți când fostul ocupant al biroului se mutase acolo.

Fără îndoială, aşa arăta biroul unui tip care trage de zilele rămase până la pensie. Odessa a lăsat uşa deschisă ca să aibă puțină lumină, aşezându-se la biroul acoperit cu un strat de praf moale, cenuşiu. Sertarele erau aproape goale: agrafe de birou, o rolă de scotch, un cuțit pentru scrisori. O plăcuță având gravat un nume – EARL SOLOMON – care probabil decorase cândva o masă asemănătoare sau o uşă de birou.

A găsit chitanțe vechi cu cheltuieli de călătorie. Un prânz în Lawrence, Kansas, din 1994. O cină în Saskatchewan, în 1988. Un reportofon dus la reparat la un magazin de electronice, în 2009.

Sertarul din dreapta jos era încuiat şi niciuna dintre cheile din tavă nu avea dimensiunea potrivită pentru a-l deschide.

Încrezându-se în continuare în abilitățile ei de lăcătuş, după ce reuşise să deschidă uşa biroului, a început să răsucească agrafa de birou în broasca sertarului, însă fără succes. După ce a tras de câteva ori de mâner, şi-a dat seama că sertarul era bine încuiat. S-a uitat din nou la setul de birou; lama cuțitului de deschis scrisori i s-a părut suficient de subțire ca să încapă între partea de sus a sertarului şi cadrul acestuia.

S-a gândit puțin dacă să lase în urmă dovada faptului că forțase încuietoarea. Apoi, aruncând o privire către culoar prin uşa deschisă, a strecurat lama cuțitului pe deasupra sertarului şi i-a izbit mânerul cu podul palmei, după care l-a făcut pârghie şi a tras de el într-o parte.

Încuietoarea din interior a pocnit. Acum sertarul putea fi deschis. Odessa spera să găsească măcar nişte alcool de calitate.

În schimb, a găsit un magnetofon. L-a scos, punându-l pe birou. Un aparat solid, bej, confecționat din metal, marca Sony – cu literele spațiate –

S O N Y – şi scrise cu un font îngust, demodat. La capătul cablului de alimentare se afla un ştecăr vechi, cu două borne. Aparatul promitea o redare „high fidelity”. Cele două rotoare erau goale. Odessa a găsit mai multe role în fundul sertarului, pe care le-a pus unele peste altele pe masă, lângă magnetofon. Îşi amintea vag cum obişnuia bunicul ei să le deruleze – iar acum era suficient de curioasă să încerce şi ea.

A aşezat o rolă pe rotorul din stânga, apoi a întors-o pe partea cealaltă, trăgând de bandă şi petrecând-o prin capul de citire. Banda maronie era fragilă, aşa că a avut grijă să n-o rupă. A prins-o apoi de o rolă goală, dându-şi seama cum trebuia introdusă în fantă, ca să nu se desprindă. A rulat-o apoi cu mâna câțiva centimetri şi a pus magnetofonul în priză, care a pocnit şi a făcut flamă.

Odessa a apăsat pe butonul de pornire, apoi pe PLAY. Funcționa! Sau cel puțin părea să funcționeze – pentru că la început nu s-a auzit niciun zgomot. A apăsat pe butonul FF şi banda a început să se deruleze cu o viteză amețitoare. Apoi a apăsat din nou pe PLAY.

Sunetele produse de un microfon lovit cu degetul au făcut-o să tresară.

„Probă de microfon, probă de microfon” s-a auzit o voce baritonală – limpede, dacă ignorai pârâiturile inevitabile ale unei benzi Mylar vechi – şi suficient de sonoră pentru ca Odessa să reducă volumul.

A urmat o înregistrare radio de la mijlocul unui cântec, de asemenea cu pârâituri, însă îndepărtată, apoi nişte bufnituri indicând faptul că cineva muta microfonul mai aproape de el:

Here come the stars tumbling around me… There's the sky where the sea should be…

Un ritm sugerând un marş. Odessa şi-a scos telefonul şi a deschis aplicația Shazam.

Metoda de detectare audio – sunetele produse de un vechi magnetofon fiind decodificate cu ajutorul geniului algoritmic al unei aplicații noi – a funcționat. Era vorba despre piesa *What now my Iove* interpretată de Shirley Bassey, acompaniată de Nelson Riddle and His Orchestra. Shazam arăta că înregistrarea era din 1962.

Orchestra şi vocea cântăreței au continuat să se audă într-un crescendo frenetic, apoi piesa s-a încheiat brusc. S-a auzit apoi vocea ritmată a unui DJ de şcoală veche, însă şi aceasta s-a întrerupt la fel de brusc.

Apoi – zgomot de fond. Urmat de… nimic.

A apăsat din nou butonul FF, temându-se că banda se va rupe. Doar că nu mai era nimic altceva.

Cineva testase magnetofonul? În 1962? Odessa a ridicat aparatul ca să-i cerceteze şi partea inferioară. Acolo, imprimate pe unul dintre picioruşele din plastic, se vedeau inițialele ES.

Earl Solomon. Această descoperire banală – că magnetofonul părea să-i fi aparținut agentului FBI care ocupase biroul acela – a pus capăt investigației.

Probabil că Solomon îl pusese în sertarul de jos şi apoi uitase de el.

Odessa s-a întors la şefa biroului.

— Ce ar trebui să fac cu bunurile agentului?

Femeia a dat din umeri.

— Bănuiesc că toate obiectele personale ar trebui înapoiate? Avem nevoie de birou. Lasă-mă să verific dacă avem o adresă la care…

Odessa a găsit o cutie goală de carton în camera copiatoarelor şi a pus toate obiectele din birou în ea.

A luat un taxi până în cartierul Flushing din Queens şi, ținând cutia de carton în brațe, a intrat în Spitalul New York-Presbyterian. A luat la rând recepțiile în încercarea de a afla unde fusese internat Earl Solomon. De câteva ori a fost tentată să-şi folosească insigna, însă i s-a părut deplasat, de vreme ce acum făcea doar muncă de birou. În cele din urmă, a aflat că agentul ieşise de la terapie intensivă, aşa că s-a dus în salonul lui.

Uşa acestuia era deschisă. Nu era o rezervă, dar în primul pat nu se afla nimeni deocamdată. Fără să facă zgomot, Odessa a păşit dincolo de draperia trasă pe jumătate. Un bărbat negru dormea în al doilea pat, arătându-şi pe deplin cei 86 de ani. Tot felul de tuburi îi porneau din dosul palmei şi din antebrațe ajungând la nişte pompe şi monitoare care interpretau un fel de simfonie silențioasă. Respirația îi era slabă, părul argintiu, cârlionțat şi tuns scurt.

Odessa a aşezat cutia de carton pe un scaun. Sperase să întâlnească membri ai familiei lui, ceea ce i-ar fi oferit ocazia să explice scopul vizitei, să predea obiectele din birou şi să se retragă politicos. Acum se simțea de parcă ar fi pătruns prin efracție în salonul acela. Nu îndrăznea să-l trezească pe Solomon. Poate că era sedat. Până la urmă ar putea folosi insigna ca să obțină câteva informații de la asistente, altfel ar trebui să aştepte vizita

medicului de gardă.

Un televizor mic, cu ecran plat, era pornit într-un colț al salonului. Când şi-a dat seama la ce se uita, Odessa a simțit cum i se cască un gol în piept. Era un reportaj de la înmormântarea soției şi copiilor lui Cary Peters. Înmormântarea lui urma să aibă loc separat. Pe ecran se vedeau şirul de automobile îndreptându-se către cimitir şi mulțimea care venise să-şi manifeste compasiunea pentru victime. Apăreau fotografii din social media: doamna Peters şi copiii la un parc acvatic, la zoo, la un meci de hochei al echipei New York Rangers. Apoi o fotografie a lui Peters, singur, de când lucra pentru echipa guvernatorului. O imagine a casei lor din Montclair, făcută în noaptea aceea, cu zidurile luminate în roşu şi albastru de maşinile echipelor de intervenție. Apoi pe ecran a apărut o imagine ce părea să nu aibă legătură cu subiectul: portretul unei femei tinere, cu părul până la umeri, în sacou şi o cămaşă albă, arborând un zâmbet plin de încredere. Odessa a scos un icnet puternic când şi-a recunoscut propriul chip în fotografia oficială, cea din legitimația de serviciu.

Apoi prezentatorul a apărut iar în prim-plan. Nici măcar nu era un canal local, era CNN, un post cu acoperire națională. Odessa nu ştia ce spuneau despre ea… şi totuşi ştia.

— Lucrați aici?

Vocea o făcu să tresară. Se răsuci, aşteptându-se să vadă pe cineva în cadrul uşii.

Cel care i se adresase era însă Earl Solomon. Se trezise, dacă fusese vreun moment adormit. Bărbatul miji ochii, apoi clipi de câteva ori. Ochii lui erau puțin injectați şi îngălbeniți, însă o priveau cu căldură.

— Nu, răspunse ea cu răsuflarea tăiată.

Se uită la ecranul televizorului, dar între timp trecuseră la o altă ştire. Apoi se uită iar la el.

— Eu sunt… Odessa Hardwicke. Agent special din New Jersey. Agentul… domnul Solomon?

— Agentul Solomon, spuse el. Earl. Ridică asta puțin, te rog, adăugă, arătând către telecomanda de reglare a spetezei patului.

Odessa o ridică, pentru ca bărbatul s-o poată vedea mai bine. Buzele lui erau uscate, iar limba decolorată.

— Nu vreți nişte apă?

Bărbatul refuză. Îşi țuguie buzele şi se uită în jur, de parcă ar fi încercat să-şi aducă aminte unde se afla.

— Un salon nou, spuse el.
Odessa aprobă. Încă nu-şi revenise după ce îşi văzuse chipul pe ecranul televizorului.
— Ăăă… stați comod?
— Nu prea.
— Ați suferit un accident cerebral, aşa mi s-a spus.
— Da, probabil că un cheag a luat-o la plimbare prin artere, s-a împotmolit undeva la cap şi a blocat accesul sângelui către creier. Am căzut din picioare, spuse el şi bătu cu palma în pat, netezind cearşaful. Din fericire, aveam telefonul la mine.
— Văd că vorbiți bine. Vă simțiți afectat în vreun fel?
Solomon se încruntă.
— N-am gust şi miros. Îmi țiuie urechile. Cam asta e. Am scăpat destul de ieftin. Mi s-a făcut şi o radiografie. Mi-au descoperit nişte cheaguri în jurul inimii. Şi o leziune care nu se vindecă. Nu-i de bine.
— Nu, spuse ea. Nu sună bine.
— Eşti din New Jersey?
— Aşa e. Tocmai ce m-au…
Odessa îşi dădu seama că nu voia să-i spună despre ea, aşa că schimbă subiectul:
— Încă aveți un birou în Brooklyn-Queens.
Solomon încuviință, iar cutele de pe frunte i se adânciră.
— Nu mă prea duc pe-acolo.
— Aşa se pare, încercă ea să zâmbească. Nu înțeleg un lucru. Vârsta obligatorie de pensionare a agenților FBI este de 57 de ani, nu-i aşa?
Solomon încuviință.
— Cred că oficial sunt pensionat.
— Atunci cum de mai aveți un birou?
— Păi… în caz că aş avea nevoie.
Răspunsul lui părea lipsit de sens.
— De fapt, nu prea înțeleg. Au uitat de biroul dumneavoastră?
— Au uitat de mine, zâmbi Solomon, dezvelind nişte dinți mari şi rari. O să fie al tău?
— Nu. Doar l-am eliberat, spuse Odessa, arătând spre cutia de carton aşezată pe scaunul de lângă ea. V-am adus lucrurile, nu sunt prea multe.
Solomon nici măcar nu se uită la cutie.
— Cum de-ai ajuns să ți se ofere o astfel de misiune caritabilă?

La început, ea zâmbi auzind felul în care Solomon descrisese însărcinarea, apoi îşi dădu seama că trebuia să fie sinceră.
— Mi s-a ordonat să fac o vreme muncă de birou.
Solomon clătină din cap, de parcă s-ar fi aşteptat.
— Pe caz de boală sau disciplinar?
— Anchetă administrativă, răspunse ea, o formulă pe care în ultima vreme o tot repetase în minte. Am tras cu arma.
— Şi a ieşit rău, nu-i aşa?
— Păi… e greu de zis acum.
— Înțeleg, spuse el îndreptându-şi privirea către ecranul televizorului.
Cu siguranță văzuse mai devreme ştirile despre schimbul de focuri din Montclair. Odessa se uită la el cum îşi ia o expresie neutră. Solomon o privi apoi cu un interes sporit, de parcă ar fi avut o revelație. Ea nu avea să înțeleagă semnificația acestei schimbări de atitudine decât mult mai târziu.
— Împuşcarea tipului din echipa guvernatorului, spuse el. Bărbatul care i-a ucis pe toți ai lui, cu excepția unuia.
Odessa îşi lăsă privirea în jos.
— Da, domnule.
— Agentul cu care erai a atacat ultimul copil rămas în viață, iar tu l-ai împuşcat.
Odessa închise ochii şi clătină iarăşi din cap.
— Agent Solomon, chiar n-aş vrea să…
Bărbatul îi luă vorba din gură:
— …să vorbeşti despre asta.
— Nu, domnule, nu vreau.
— Am înțeles. Am doar câteva întrebări precise.
Odessa se uită la el nedumerită; crezuse că vor schimba subiectul.
— Mai întâi, despre celălalt agent, continuă Solomon. Agent FBI, desigur. Bănuiesc că n-a mai avut episoade de psihoză înainte de…?
Odessa clătină din cap.
— Nu.
— Ucigaşul a murit primul.
— Eu l-am împuşcat.
— Însă agentul… se comporta deja ciudat?
Odessa chiar nu voia să discute astfel de amănunte.
— S-ar putea spune asta, da. Totuşi n-aş vrea să…
— Sunt nişte întrebări dificile, însă importante. Agentul acela, când l-ai

împuşcat… Vorbesc despre momentul în care a murit. Ai observat ceva…? Vreun lucru deosebit, ieşit din comun?

Odessa nu prea ştia ce să răspundă. Nu-i venea să divulge nimic; avocatul chiar îi spusese să nu discute cazul cu nimeni. Însă întrebarea pe care tocmai i-o pusese Solomon… era atât de precisă.

— Am văzut un fel de unduire, ca un fum, ieşind din el.

— Vreun miros? Uleios?

De unde ştia el toate aceste lucruri?

— Da, de fludor topit, răspunse ea, regretând că-şi dăduse drumul la gură. A fost un moment traumatic, nu sunt sigură de nimic…

Solomon nu avea de gând s-o judece. Se gândea doar.

— Ai găsit vreun altar improvizat?

Ce fel de întrebare mai era şi asta?

— Nu exista niciun…

— Altar. Poate în garaj sau în vreuna dintre dependințe. Un vas metalic sau o urnă…

Odessa îl întrerupse:

— Eu nu am participat la anchetă, pentru că între timp am devenit unul dintre *subiectele* anchetei. Din cauza împuşcăturii. Iar casa aceea nu mai era locuința lui, sau cel puțin el nu mai stătea acolo.

— Un vas negru, uneori confecționat din fontă, continuă el. Poate să semene cu o vază mare sau cu o pubelă, dacă nu ştii ce cauți. Iar înăuntru este posibil să găseşti păr, păr de om şi oase…

— Oase? se miră Odessa.

— Şi sânge, da… E greu să nu-l observi, spuse bătrânul.

— Agent Solomon…

Era puțin ciudat.

— Nici măcar n-ar trebui să vorbesc despre asta. Am venit aici pentru dumneavoastră.

— Pentru mine? Nu-ți face griji. Mi-am pierdut gustul şi mirosul şi am o leziune pe creier, aşa că naiba ştie ce mă mai aşteaptă. Acum mi-e puțin sete, zise el, arătând către o carafă aşezată pe un cărucior.

Odessa îi turnă puțină apă într-un pahar din plastic. Solomon îl duse la gură cu o mână tremurândă.

— Vei avea nevoie de ajutor… cu ancheta asta, îi spuse el.

— Am un avocat numit de Birou, ținu ea să-l informeze.

— Nu cu apărarea ta. Cu ancheta.

La început, nu înțelese.

— Cu ce s-a întâmplat? Nu mă pot ocupa eu de asta.

— Trebuie, dacă vrei să afli ce s-a petrecut cu adevărat. Cunosc pe cineva care te-ar putea ajuta.

— Vă mulțumesc, agent Solomon, spuse ea, politicoasă şi tranşantă. Dar am de gând să las FBI-ul să-şi facă treaba, pentru ca eu să mi-o fac pe-a mea. Dacă tot veni vorba… continuă ea, arătând discret către uşă.

— Trebuie să trimiți o scrisoare în care să redai pe scurt ce s-a întâmplat şi să ceri ajutor. O vei scrie pe o foaie de hârtie. Fără înflorituri, pur şi simplu îți prezinți cazul. La obiect. Doar adevărul. Cere ajutor. După ce termini de scris, împătureşti foaia o dată – doar o dată, exact pe mijloc – apoi o introduci într-un plic A5 galben, pe care îl sigilezi. Ştii cum arată. 162 pe 229 mm? Îi mai zice şi format de carte de buzunar. La destinatar scrii „Hugo Blackwood, Esq., Stone Street numărul 13½”. Zona Wall Street. Ştii unde e?

Odessa îl aşteptă să termine înainte să scuture din cap:

— Ce anume?

— Una dintre cele mai vechi străzi din Manhattan. Ascultă-mă cu atenție. Acolo există o cutie poştală neagră, din fier, încastrată într-un zid îngust de piatră, între două clădiri. E greu de găsit dacă nu o cauți în mod special, nu are vreun număr pe ea şi nu e însemnată în niciun fel. E aproape invizibilă – sau, mai bine spus, uitată. Duci plicul acolo personal. Cu aerul că te căieşti, cu o atitudine umilă. Introduci plicul în fanta cutiei poştale, apoi te îndepărtezi. Tu îl aştepți pe el.

Odessa încuviință, având grijă să afişeze o expresie neutră. Simțea milă şi multă compasiune; mintea lui părea deja afectată de atacul cerebral. Întreaga conversație începuse deodată să aibă sens… tocmai prin faptul că nu avea vreunul.

— Îmi mai puteți spune o dată adresa? întrebă ea politicoasă.

— Stone Street, numărul 13½.

— Am înțeles, spuse ea, prefăcându-se că memorează informația. O să țin minte.

— O să faci asta? Exact aşa cum ți-am spus?

— Da, vă mulțumesc. Şi cum voi şti dacă…

— Dacă cererea ta este justificată – dacă este vorba despre ceea ce cred eu –, el îşi va face apariția.

Solomon se uită în ochii ei. Odessa crezuse că-l convinsese, însă privirea

lui o făcu să se simtă uşor jenată. Solomon o mai privi câteva clipe cu blândețe, apoi îşi întoarse ochii către fereastră, uitându-se prin geamul murdar la cerul cenuşiu de deasupra oraşului.

— Ştiu că ai zile grele, spuse el. Nu-ți vine să te dai jos din pat. Să te speli pe dinți. Ştiu asta… să te priveşti în oglindă. Mintea nu-ți stă decât la momentul în care ai apăsat pe trăgaci şi la faptul că lucrurile s-ar fi putut petrece altfel.

Odessa îl privi. Cu siguranță creierul lui încă funcționa, de vreme ce o citise atât de bine.

— Oamenii numesc asta regret, de fapt, este conştiință, vorbi el mai departe. Este înțelegerea faptului că acțiunile sau inacțiunile tale îi afectează direct pe ceilalți. Eşti complice. Eu sunt complice. Cu toții suntem complici. Definiția nu este „implicat într-o crimă"; e mai mult vorba despre a greşi față de cineva. Tuturor ni se întâmplă asta. Aşa că mâine-dimineață, când te vei afla în fața oglinzii spălându-ți dințişorii tăi albi şi perlați, gândeşte-te de ce o faci. Nu te gândi la igiena orală. De ce te speli pe dinți, de ce-ți piepteni părul, de ce-ți ungi cu unt felia de pâine prăjită, de ce te gândeşti la ce îți va aduce ziua respectivă. Totul este o invocație. Momentele mărunte, înşirându-se cu paşi mici, ale unei rugi sacre. Uneori suntem invocați, nu facem noi invocația.

Solomon îşi îndreptă din nou ochii gălbui către Odessa.

— Mă aşteptam să vină cineva. Însă nu mă aşteptam să fii tu persoana aceea.

Acela fu momentul în care Odessa încetă să-l mai asculte. Solomon părea că începuse să devină incoerent, iar ea nu se gândea decât la un singur lucru: trebuia să plece – cât mai elegant.

— În fine… Agent Solomon, lucrurile dumneavoastră sunt în cutia asta, spuse ea. Vreți să vi le pun în dulap?

— Ai putea să le iei înapoi, răspunse el.

— Nu pot, zău…

— Nu am familie, nu am cui să i le dau – ca să nu mai vorbesc că nu am pe nimeni care să mă ajute să le duc acasă. *Dacă* voi mai ajunge vreodată acasă. Şi dacă tot veni vorba… Ştiu că abuzez de bunăvoința ta, însă cu suspendarea asta probabil că ai o grămadă de timp liber…

— Oficial nu este o suspendare, de fapt…

— Scuze atunci, spuse el zâmbindu-i cu blândețe. Dar, cum ziceam, nu am pe nimeni – aşa că ai putea, dacă-ți dau adresa, să-mi duci lucrurile

acasă? Şi poate să verifici dacă totul este în regulă? Aprinde câteva lumini, hrăneşte-l pe Dennis… la naiba!

— Cine e Dennis?

— Peştele pe care l-am adoptat. Un peşte orfan. O poveste foarte tristă… Trebuie să fie înfometat.

— Oh, Doamne!

— Da, uitasem de el, s-ar putea ca în curând să fie nevoit să-şi găsească un alt cămin… în caz că ştii pe cineva…

Solomon îşi scrise adresa pe o foaie de hârtie, apoi închise ochii, voia să se odihnească. Odessa puse adresa în buzunar, luă cutia de pe scaun şi îşi luă rămas-bun… însă Earl Solomon dormea deja.

1962. Delta fluviului Mississippi

Proaspătul agent Earl Solomon se strecura prin pădure păşind precaut cu pantofii lui de piele cu vârful ascuţit. Terenul era uscat la suprafaţă, însă dedesubt era umed şi alunecos. Cămaşa lui albă de bumbac, pe care o purta pe sub sacoul uşor de vară, era deja udă de transpiraţie.

Ingalls, şeriful, mergea la câţiva paşi în faţa lui Solomon. Agentul special Macklin îşi pusese peste pantofi galoşii pe care îi ţinea în portbagajul maşinii.

Macklin tocmai îi arăta lui Solomon fotografiile cu linşajul. Victima, un bărbat alb pe nume Harold Cawsby, poreclit „Hack", atârna de laţul unei frânghii care nu părea să poată susţine greutatea unui adult. Creanga de care atârna cadavrul era groasă şi joasă. Picioarele lui Cawsby – unul încălţat, altul desculţ – atârnau la vreo treizeci de centimetri deasupra solului.

— Mâinile i-au fost legate la spate cu sârmă, spuse şeriful, continuând să meargă înaintea lor. Pantalonii îi sunt căzuţi pe şolduri, însă Hack nu obişnuia să poarte curea. Cel mai probabil, a început să se lupte cu laţul, să se zbată şi să lovească aerul cu picioarele, însă puţini oameni reuşesc să câştige o asemenea luptă.

O altă fotografie înfăţişa mâinile bărbatului. Cum filmul fusese alb-negru, sângele care îi acoperea palmele şi degetele semăna, ca nuanţă şi textură, cu melasa.

— Aici, la dreapta, spuse şeriful, dându-şi o palmă peste ceafă ca să strivească un ţânţar.

Solomon arareori avea probleme cu ţânţarii. Îşi folosea plămânii la minimum, aşa că atribuia această imunitate relativă faptului că emitea o cantitate mică de dioxid de carbon – gazul care atrage insectele. Earl Solomon era un individ a cărui inimă bătea rar în mod obişnuit, ceea ce-l făcea, printre altele, să pară în permanenţă calm.

Punându-şi mâinile în şold, Ingalls se opri în faţa unui copac mult mai mare şi mai bătrân decât cei dimprejur. Solomon ţinea în mână una dintre fotografiile de la locul crimei, comparând-o cu copacul din faţa lui. Da, acela era.

— Au legat unul dintre capete de ramura asta, spuse Ingalls arătând cu degetul. Au petrecut funia peste creanga asta groasă, apoi i-au pus laţul.

Solomon cercetă cu privirea împrejurimile, răsucindu-se complet pe

călcâie şi uitându-se în sus. Apoi se întoarse şi privi în direcția spre care, în fotografie, stătea îndreptată fața spânzuratului. Ultima imagine a unei victime îl interesa mai mult decât ultimele sale cuvinte. În special dacă era vorba despre victima unui linşaj: cu sau fără insignă, el era un tânăr negru ajuns în Deep South. Uitând că era observat, îşi lăsă capul într-o parte, sucindu-şi gâtul şi imitând poziția finală a capului victimei. Se întreba la cine se uitase aceasta. Cine stătuse în locul acela privind cum moare un om? Cei care spânzură pe cineva nu pleacă niciodată până nu e treaba gata.

Solomon se întoarse din nou cu fața către copac, surprinzând un schimb de priviri între Ingalls şi agentul special Macklin. Ambii bărbați, dar în special şeriful, păreau genul de indivizi care cred că toți negrii sunt nişte prostănaci. Solomon se forță să nu facă aceeaşi greşeală în privința lor.

— Aveți frânghia? întrebă Solomon.

— Da, da, răspunse şeriful, dând din umeri.

— O frânghie obişnuită şi, în plus, una veche, spuse Macklin. Poate proveni din orice hambar aflat pe o rază de optzeci de kilometri în jur.

— Pantoful îl mai aveți? continuă Solomon.

— Ce să avem? întrebă Ingalls.

Solomon arătă în fotografie ciorapul lui Hack Cawsby.

— Pantoful.

— Da, avem celălalt pantof. Era aici.

Solomon înclină din cap.

— Fie a venit aici pe jos, adus cu forța, fie a fost păcălit, fie a venit călare.

Ingalls nu era prea interesat să ajute.

— Am cercetat zona şi nu am găsit urme de copite.

Solomon se uită la nişte resturi carbonizate aflate la rădăcina copacului, sub locul în care atârnase victima.

— Pământul este ars, totuşi. Poate au încercat să distrugă ceva.

— Nu cred că au făcut un foc de tabără, spuse şeriful, deja plictisit. Ai vrut să vezi locul crimei, fotografiile nu-ți erau de ajuns. Păi… ăsta e. Acum ce urmează?

Solomon dădu la o parte câteva rămurele şi frunze înnegrite, folosindu-şi talpa ca să nu-şi strice pantofii negri, lustruiți. Cum remarcase şi pe drum, sub primul strat pământul era moale şi umed.

Ingalls continuă, adresându-i-se de data aceasta agentului special Macklin.

— Dacă voi, federalii, aţi venit să ne ajutaţi, eu sunt numai ochi şi urechi. Dar dacă aţi venit aici să stârniţi şi mai multe necazuri, vă mulţumim, dar avem deja destule pe cap. Trebuie să arestăm pe cineva, înainte de asta avem nevoie de suspecţi. Negrii au organizat o adevărată conspiraţie a tăcerii, însă eu ştiu cum să-i fac pe oameni să vorbească dacă-i musai.

Solomon se ghemui, sprijinindu-se pe călcâie. Pământul încă păstra nişte adâncituri care nu se vedeau bine când te uitai de sus. Când le privi de jos şi dintr-o parte, îşi dădu seama că erau urme lăsate de picioarele goale ale unui copil.

Foarte posibil ale unui băiat.

Solomon deschise gura, cu gândul să comunice informaţia agentului FBI din Jackson şi şerifului, însă în clipa următoare se răzgândi. Oricum cei doi abia dacă-l mai băgau în seamă. Ingalls continua să se plângă:

— Dacă guvernul federal vrea să cheltuiască o parte din taxele pe care le plătesc eu ca să ancheteze această crimă, păi, atunci asta ar fi prima dată când ăia din Washington DC îmi dau satisfacţie. Uite nişte bani cheltuiţi cu cap. Dar, dacă nu aţi venit aici pentru crimă şi dacă vi se pare mai interesant să apăraţi drepturile civile ale unei anumite categorii şi aşa mai departe, atunci aflaţi că eu am o crimă adevărată de investigat, pe când voi frecaţi menta pe-aici.

Solomon se ridică în picioare. Regreta că nu se gândise să aducă un aparat de fotografiat.

— Victima, Hack Cawsby, era director de bancă?

— Era, răspunse Ingalls.

— Şi şeful organizaţiei locale a Citizens' Council{5}?

— Sigur. Ce-i cu asta?

— Citizens' Council este o grupare segregaţionistă.

— Un grup pentru apărarea drepturilor statelor, recită Ingalls titulatura organizaţiei.

— Cum ziceam.

Auzind răspunsul impertinent al lui Solomon, şeriful zâmbi:

— În regulă. Asta cu siguranţă ne va indica făptaşul.

— Poate culoarea pielii lui, spuse Solomon. Încă mai aveţi pe listă destui suspecţi.

— Va trebui să mai muncim puţin. Voi bate la fiecare uşă dacă va fi necesar. Dreptatea o cere. Comunitatea ne-o cere. Dacă nu rezolv eu

problema, o vor rezolva alții în felul lor. E o chestiune de siguranță publică.

Solomon luă plicul cu fotografii de la Macklin, care era suspect de tăcut. Extrase fotografii înfățişând patru negri spânzurați.

— Şi pentru ăştia vei bate la fiecare uşă?

Ingalls se uită la fotografiile acelea de parcă Solomon ar fi încercat să-i strecoare nişte bani falşi.

— Cinci linşaje în ultimul an. Patru afro-americani. Niciunul dintre aceste cazuri nu a fost soluționat. Un singur alb, şi pentru asta tu vrei să nu lăsăm nicio piatră neîntoarsă.

Cu o grimasă, Ingalls îşi manifestă atât de făţiş dezgustul, încât Solomon avu o clipă impresia că intenționa să scuipe pe fotografii.

— Ştiam eu că n-ați venit aici ca să ne ajutați să rezolvăm problema, spuse şeriful, îndreptând un deget pătat de nicotină către agentul special Macklin. Sunteți aici ca să nu mă lăsați să-mi fac treaba. Ca să hărțuiți un om al legii, deşi nu aveți nici cea mai mică idee ce se petrece.

Solomon se uită la Macklin, superiorul lui, cerându-i din priviri ajutorul. Macklin însă rămăsese fără grai.

Nu şi Solomon. Ar fi putut să-i spună şerifului o grămadă de alte lucruri, dar se abținu şi schiță un zâmbet:

— Vă mulțumesc pentru cooperare, domnule Ingalls. Vă voi anunța dacă voi mai avea nevoie de ceva.

Şeriful se uită la Macklin, apoi din nou la Solomon.

— Asta-i tot?

— Deocamdată, răspunse Solomon.

Ingalls se răsuci pe călcâie şi plecă.

— La naiba cu guvernul federal…

Solomon îl privi cum pleacă, apoi i se adresă lui Macklin:

— Mulțumesc pentru sprijin.

— Ascultă, bobocule, spuse Macklin. Are dreptate, nu ştii nimic despre ce se petrece aici. Uneori spargi uşi, alteori calci cu grijă. Dacă vei avea nevoie de ajutorul lui?

— Nu mi l-ar fi dat niciodată.

Macklin luă plicul şi fotografiile din mâna lui Solomon.

— Uneori ar fi bine să-l iei cu frumosul. Chiar dacă-l urăşti, ți-ar putea fi util.

Macklin şi Solomon îl văzură pe agentul Tyler, care se apropia grăbit.

— Ne-ai adus veşti? îl întrebă Macklin.

— Da, domnule, răspunse Tyler, aruncându-i o privire lui Solomon.

— Nu-ți face griji din pricina lui, îi spuse Macklin. Dă-i drumul.

— Un reporter local a trimis prin telegraf un reportaj care a şi fost preluat, spuse Tyler. Mâine o să fie transmis în toată țara.

— Asta nu ne prea ajută, oftă Macklin.

— Mai rău de-atât, continuă Tyler, am fost anunțați că nişte membri ai Ku Klux Klan vin încoace, din Tennessee. Iar ştirea că aici a fost linşat un alb va aduce şi mai mulți de-ai lor.

— Un adevărat butoi cu pulbere, spuse Macklin. Ai raportat toate astea Biroului din Jackson?

— Ştiu deja, ei mi-au spus, răspunse Tyler.

Macklin se întoarse către Solomon.

— Eşti la fel de sigur că n-ai nevoie de ajutorul lui Ingalls?

Solomon îl lăsă pe agentul Tyler în maşina parcată în fața casei familiei Jamus. Bătu la uşă şi tot Coleman veni să-i deschidă.

— Bună ziua, domnule.

— Coleman, spuse Solomon. Crezi că mama ta ar fi dispusă să stea de vorbă cu mine câteva minute?

— Acum e cu pastorul, răspunse băiatul, dându-se la o parte ca să-i facă lui Solomon loc să intre.

Doamna Jamus stătea într-un fotoliu moale şi adânc, care-i cuprindea formele generoase. Ținea câte o batistă în fiecare mână, una albă, alta violet. Pastorul, care se prezentase Theodore Eppert, tocmai îi făcea vânt femeii înlăcrimate cu un ziar vechi, împăturit. Pe băiatul bolnav, află Solomon cu această ocazie, îl chema Vernon şi era cel mai mic dintre cei nouăsprezece copii.

— Nişte băieți s-au înființat la noi, îi spuse doamna Jamus lui Solomon, care tocmai se aşeza pe canapeaua roasă din fața femeii. Nişte băieți albi, cam de-o vârstă cu Coleman.

Coleman rămăsese de pază, în cadrul uşii.

— Au venit la uşă, continuă femeia, şi ziceau că trebuie să înregistreze votanții şi să semnăm nu ştiu ce petiție.

Doamna Jamus îşi şterse cu batista sudoarea de pe frunte şi de la baza gâtului.

— Ziceau că se duc pe la toți din jur, ca să le treacă numele într-un registru. Într-un *registru,* repetă ea, uitându-se la pastorul care, cu o

clătinare a capului, îi confirmă cea mai mare temere. Nici n-au trecut trei sau patru zile şi Vernon a şi început să manifeste primele simptome.

— Ce fel de simptome…?

— Zbiera, răspunse femeia. Răspundea obraznic. Vernon era vedeta şcolii parohiale, nu vreun prost-crescut. Cel puţin nu cu mine. Apoi a început să vorbească singur şi să se plimbe prin casă în cerc. Uite-aşa făcea: roată-roată, roată-roată, bombănind întruna ceva. Şi toate astea din pricina băieţilor albi, zise ea, apucându-l pe pastor de mână cu batista albă, udă. Diavolul a intrat în delta asta, ascultaţi ce vă spun. Nici nu ştiu ce rugăciuni să mai spun.

Femeia începu din nou să plângă. Solomon se ridică în picioare, cerându-şi scuze pentru deranj. Ştia că nu mai putea scoate nimic de la ea. Pastorul Eppert îi şopti femeii câteva vorbe de încurajare, apoi îşi retrase mâna din strânsoare şi se ridică, trecând pe lângă Coleman şi urmându-l pe Solomon.

— Am stat cu băiatul ăla, spuse el. Am încercat să mă uit în inima lui. Acolo s-a cuibărit un diavol. Domnul spune: când Necuratul vine, vine la cei mai buni dintre noi. Vernon, fie el binecuvântat, era cel mai bun dintre noi.

— Doctorii nu i-au putut face nimic…? se interesă Solomon.

— Puţin mai devreme a trecut doctorul Jeffries. A urlat, l-a lovit cu picioarele, l-a şi înjurat, până l-a făcut să plece. Doctorul a spus că nu-i poate face nimic altceva decât să-l îndrume către cel mai apropiat ospiciu.

Solomon clătină din cap, gândindu-se la urma mică de picior descoperită sub creanga de care fusese spânzurat bărbatul acela alb.

— Aveţi idee de când stă în lanţuri?

Pastorul Eppert se întoarse spre Coleman, repetând întrebarea.

— Asta-i a doua sau a treia zi, răspunse băiatul, apoi continuă în şoaptă: Le era teamă de ce le-ar putea face celorlalţi în somn.

Solomon întrebă tot în şoaptă:

— De ce credeţi că unii dintre enoriaşii dumneavoastră sunt convinşi că boala lui Vernon are legătură cu linşajul?

Pastorul clătină din cap.

— Aş zice că au văzut în asta lucrarea diavolului. L-ai acceptat pe Domnul Dumnezeu ca mântuitorul tău, fiule?

— Da, răspunse scurt Solomon.

Strânse mâna pastorului şi făcu doi paşi către uşă, înainte să se întoarcă.

— Cunoaşteţi sau măcar aţi auzit vreodată de un bărbat pe nume Hugo

Blackwood?

Pastorul Eppert îşi îndreptă gânditor privirea către tavan.

— N-aş putea spune, răspunse el. De ce întrebi?

Solomon scutură din cap.

Aşa… zise şi ieşi.

2019. Newark, statul New Jersey

Obediah abia dacă-şi mai putea stăpâni entuziasmul. Faptul că era ultimul născut dintre Sufletele goale îl făcea mai impulsiv, mai înclinat către decizii nesăbuite. Făcuse şi greşeli. Multe.

De data aceasta însă, era hotărât să procedeze diferit. De data aceasta avea un plan.

Sărise din trupul unui bărbat masiv – Leppo – şi o clipă se gândise să ia în stăpânire corpul fetiței pe care tocmai o rănise, însă simțise cum îi crăpase osul şi i se dislocase clavicula.

Nu. Nu putea ocupa trupul acela ca să facă ce voia.

Cu toate acestea, tentația era mare. Ar fi savurat confuzia şi suferința acelei agente FBI – care mai întâi îşi împuşcase partenerul, iar acum ar fi fost nevoită, îşi imagina Obediah, s-o împuşte şi pe fetița pe care trebuia s-o salveze.

Încântător. Minunat.

Obediah ratase ocazia. Ezitase mai mult – iar apoi încăperea se umpluse de paramedici şi polițişti. Agenta FBI părăsise încăperea şi, în loc s-o urmărească, Obediah a plutit pe deasupra corpurilor celor prezenți până a descoperit un paramedic tânăr, în jur de treizeci de ani şi în formă maximă.

A pătruns imediat în corpul lui, acaparând cu abilitate sufletul tânărului şi reconectându-l la noua stare atât de rapid, încât paramedicul doar se clătinase puțin pe picioare.

— Eşti în regulă, Reese? îl întrebase colegul lui.

Obediah încuviințase.

— Ajută-mă cu femeia asta, îi spusese apoi colegul.

Obediah ştia ce trebuia să facă un paramedic. De-a lungul secolelor, încercase toate meseriile, se interesase de toate ştiințele şi artele. Nu putea pretinde că stăpânea vreuna, însă ştia destule lucruri ca să rămână nedescoperit suficient de mult, când simțea că rezultatele meritau efortul. Putea rămâne ascuns în carnea gazdei sale – atât timp cât munca şi familia acesteia îi permiteau să se izoleze când voia. În ultima vreme – în ultima jumătate de secol, adică –, actele sale de violență atrăseseră persoane cu meserii asemănătoare: paramedic, ofițer de poliție sau pompier – aşadar, după câte o năzbâtie, Obediah sărise în trupul câte unui profesionist plin de bune intenții.

Obediah intenționase să intre în agenta FBI ca să-şi continue şirul de omoruri, însă în paramedic descoperise un lucru care îi plăcea. Acesta era însurat şi avea acasă un copil la care era nerăbdător să revină. Era distractiv.

Cuplul locuia într-un apartament modest, cu pereți subțiri, aşa că Obediah a trebuit să aştepte ca vecinii să plece la serviciu.

Aflată în bucătărie, femeia tocmai pregătea un prânz sărăcăcios. Obediah a ales un cuțit de tranşat carnea dintr-un stativ ieftin de bucătărie: inox, lama de 15 cm. Calitatea lăsa de dorit, însă era suficient de solid. Şi, doar de distracție, s-a hotărât să comită o dublă crimă.

Era dificil de controlat, însă oferea satisfacții incomparabile: Obediah a înjunghiat-o pe femeie de două ori între coaste, apoi a sărit în ea şi a forțat-o să-şi înjunghie soțul. Nu mortal, însă cu suficientă forță ca să-i rupă o coastă şi să-i perforeze un plămân. Apoi Obediah a sărit din nou în soț, făcându-l pe acesta să termine ce începuse, şi anume s-o izbească pe femeie în moalele capului, iar cuțitul rămăsese înfipt în țeasta ei.

Obediah a sunat la 911 şi a descris scena pe larg, apoi s-a apucat să tranşeze cu un satâr trupul femeii.

Când şi-au făcut apariția polițiştii – o mulțime –, paramedicul tocmai îşi tăia soția în bucăți nu mai mari decât o doză de bere.

Bebeluşul plângea în pătuțul lui. Obediah a sărit în trupul micuțului – pe care l-a luat în brațe un polițist cu trăsături hispanice.

Un alt ofițer l-a somat pe paramedic să arunce satârul. Cum acesta nu s-a supus ordinului, polițistul l-a împuşcat de câteva ori.

Ca să-l protejeze, ofițerul cu trăsături hispanice a acoperit cu palma ochii bebeluşului. Pentru Obediah a fost un adevărat deliciu să-l ia în stăpânire pe polițistul hispanic şi să-l facă să treacă pe lângă paramedical însângerat şi pe lângă soția lui hăcuită, către fereastra deschisă.

Obediah a azvârlit bebeluşul afară. Cinci etaje. L-a privit cum se face zob de trotuar. A auzit țipetele trecătorilor care asistaseră la scenă.

Celălalt polițist urla la el. Obediah s-a întors şi s-a întins spre un cuțit de bucătărie.

Polițistul şi-a împuşcat partenerul, iar Obediah a sărit imediat în el.

Odessa stătea pe canapea lângă Linus şi avea în faţă mâncarea indiană adusă de Postmates – transportul costase dublu cât mâncarea, însă Linus ştia că ea nu voia să se aventureze afară după lăsarea întunericului, de teamă să nu fie acostată de vreun blogger înarmat cu un iPhone, nici să rămână singură în apartament.

Mâncarea nu i se părea un răsfăţ. Nimic nu i se mai părea special.

De obicei la ora aceea se uitau pe laptopul lui Linus la un film Netflix sau la vreun un meci de baschet (când ea se simţea generoasă), însă Odessa voia să se ţină la distanţă de orice ecran care ar fi putut-o tenta să deschidă ştirile. În jurul vieţii ei – şi, prin extensie, şi al vieţii lui Linus – se înălţaseră nişte ziduri invizibile. Nu-i plăcea, însă i se părea necesar. Starea ei semăna cu bula aceea mică de aer din nivelă, foarte sensibilă la orice modificare a unghiului şi aproape imposibil de echilibrat.

Linus era foarte drăguţ şi încerca să o înveselească povestindu-i ce mai făcuse la slujbă. Însă în mintea ei, o voce îi tot spunea: *Ai luat o viaţă.*

Omorâse un om, un coleg, în timpul unei misiuni. Incontestabil. În rarele clipe în care simţea că gândeşte limpede, revedea toate momentele care precedaseră împuşcătura care i-a provocat moartea lui Walt Leppo. Când o cuprindea depresia, punea la îndoială tot ce se petrecuse în noaptea aceea, inclusiv propria judecată.

Cariera ta s-a sfârşit.

O altă realitate de necontestat. Toată munca ei, toate greutăţile pe care le îndurase ca să devină agent special FBI, orele suplimentare, idealurile – totul se năruise. Avea o diplomă în Drept, însă nu voia să fie avocat. Voia să-şi servească ţara, să facă din ea un loc mai bun pentru toată lumea.

Nu-ţi mai revii din aşa ceva.

De ce să amâne inevitabilul? Voia să demisioneze, deşi ştia că gestul ei ar fi fost interpretat complet greşit. Rămăsese suspendată în aer, într-o stare intermediară, în vreme ce birocraţia continua să-şi învârtă rotiţele, îndreptându-se către un final previzibil.

Pe când Linus se străduia să-i spună o poveste amuzantă petrecută la birou, privirea Odessei căzu pe cutia de carton de lângă uşă, cu obiectele agentului Earl Solomon. Mâncarea picantă nu trimitea niciun fel de semnal papilelor ei gustative. Lumea îşi pierduse savoarea.

După ce le-a comunicat prin e-mail celor de la biroul din New York ce urma să facă în dimineața aceea, Odessa a comandat pe telefon un Uber, introducând ca destinație adresa lui Earl Solomon. De îndată ce SUV-ul şi-a făcut apariția, şoferul, un bărbat solid, probabil din Orientul Mijlociu şi care tocmai vorbea la telefon cu căştile pe urechi, a coborât să deschidă portbagajul. Odessa i-a mulțumit şi a pus înăuntru cutia, uitându-se în susul şi-n josul străzii, de teama unei ambuscade media. A înțeles mesajul din privirea şoferului: *O altă cursă nebună.* Maşina s-a îndreptat către sud-vest şi a ajuns pe o stradă aflată aproape de râul Delaware, care delimitează statele New Jersey şi Pennsylvania. A oprit în fața unei clădiri din cărămidă, fără etaj, împrejmuită cu un gard scund din plasă de sârmă. Odessa a observat că toate celelalte case de pe stradă fuseseră de mult renovate sau extinse, pe când locuința aceasta îți dădea impresia că se încăpățânase să rămână modestă. Şoferul a scos cutia din portbagaj şi i-a întins-o repede, uşurat să scape de ea.

— Mult noroc, domnişoară, i-a spus.

Probabil presupunea că Odessa trece printr-o despărțire. Într-un fel, avea dreptate – tocmai se despărțise de carieră, de viața pe care şi-o imaginase. Odessa i-a mulțumit şi i-a dat cinci stele pe aplicație înainte ca maşina să se facă nevăzută.

Cu un efort, a golit conținutul căsuței poştale în cutia din brațe, apoi a împins portița şi s-a îndreptat către intrare. Ca să fie sigură că n-o urmăreşte nimeni, a aruncat câteva scrisori lângă uşă, lăsând jos cutia ca să le adune, în timp ce scotea cheia de sub un ghiveci albastru.

Avea să dureze ceva până să scape de reflexele de agent.

A descuiat uşa şi a intrat. Aerul dinăuntru era stătut, însă suportabil. A închis uşa, apoi a strigat, pentru orice eventualitate: „E cineva aici?” Cum nu a primit niciun răspuns, a străbătut un mic living, către bucătărie. A pus cutia pe blat, simțindu-se uşurată că reuşise în sfârşit să înapoieze bunurile proprietarului de drept.

Locuința era cufundată în tăcere şi era evident că nimeni nu mai trecuse pe acolo de multe zile. Odessa s-a răsucit şi a aruncat o privire în living, unde o canapea pentru două persoane stătea în dreptul unui televizor vechi, aşezat pe o măsuță mobilă din lemn. Un balansoar vechi, tapițat, îndreptat către televizor, părea să fie piesa de mobilier preferată. Pe pereți erau mai multe postere înrămate, cu reclame la trabucuri cubaneze. Interiorul era foarte simplu, masculin. Şi foarte ordonat – în contrast puternic cu starea

psihică actuală a agentului Solomon. Odessa a scuturat din cap, amintindu-şi recomandarea de a lăsa o scrisoare într-o cutie poştală nemarcată, undeva în apropiere de Wall Street.

Peştişorul Dennis înota într-un acvariu mic de lângă televizor. Supravieţuise. Odessa l-a dus la chiuveta din bucătărie. Apa era murdară şi trebuia schimbată. O cutie cu sită, plină cu hrană pentru peşti, se afla pe pervazul ferestrei care dădea către curtea din spate. Dennis s-a repezit să mănânce firimiturile când acestea au atins suprafaţa apei.

— Aşa, Dennis, a zis Odessa. Cu plăcere.

Apoi a deschis frigiderul, care arăta decent. Câteva casolete acoperite, cu resturi suspecte de mâncare. Sticle cu shake-uri nutritive şi sucuri acidulate dulci. Nu prea aveai ce arunca la gunoi.

A străbătut micul hol spre spatele casei, oprindu-se în cadrul uşii de la dormitor. Acesta era mobilat simplu, patul era făcut cu grijă, iar într-un colţ se afla un coş pentru rufe. S-a hotărât să nu cotrobăie, s-a mulţumit să deschidă uşa cu oglindă a unui mic şifonier, uitându-se la sacourile vechi şi la un fâş albastru lucios pe care scria FBI.

Odessa a tras concluzia că proprietarul era un burlac bătrân sau poate un văduv care prefera să-şi păstreze locuinţa curată, ca să nu fie nevoit să facă ordine mai târziu. Un solitar, însă nu neapărat un singuratic. Fără să ştie de ce, Odessa a încercat să-şi imagineze cum ar fi să locuiască în această casă la un moment dat, către sfârşitul vieţii. O existenţă simplă, un mic univers. Aceste gânduri au început să atragă altele, importante, în legătură cu Linus şi viitorul ei – gânduri pe care nu voia să le analizeze nici acum, nici altădată.

A revenit în bucătărie. Înviorat, Dennis înota în acvariul său. Odessa a deschis uşile dulapurilor de vase, în căutarea unui recipient suficient de încăpător ca să servească drept acvariu temporar cât ar schimba apa. A început să caute o plasă sau o strecurătoare mică. Nimic în dulapuri, nimic în sertare. A continuat să caute şi, în timp ce făcea asta, a simţit că ceva nu era cum trebuie. I-a luat câteva clipe să-şi dea seama că dimensiunile casei erau ciudate.

A deschis uşa din faţă şi s-a dus până la jumătatea distanţei dintre zidurile acesteia şi trotuar. În partea dreaptă a văzut o fereastră cu jaluzelele interioare trase. Acolo ar fi trebuit să fie o altă cameră, dacă nu chiar două. Odessa a revenit înăuntru, mai energică. A descoperit uşa unei mici debarale lângă cea de la intrare, înăuntru a găsit cutii pline cu saci de gunoi

pe nişte poliţe şi un aspirator Electrolux. Agăţată într-un cui, o plasă pentru peşti – doar că pe Odessa deja nu o mai interesa acest obiect.

A început să bată în toţi pereţii. Cel din spate, aflat îndărătul poliţei cu saci de gunoi, suna diferit faţă de pereţii laterali. A gol. Odessa a examinat marginile lui şi a împins partea dreaptă.

Cu un pocnet uşor şi cu un mic recul, peretele a cedat, deschizându-se ca o uşă prinsă în balamale. Spaţiul de dincolo era întunecat.

Odessa s-a oprit puţin pe gânduri, înainte de a face următorul pas. Dacă dăduse peste un fel de cameră secretă pentru sex? Se părea că aşa funcţiona mintea de agent FBI.

În cele din urmă, a intrat în micul pasaj. Aerul dinăuntru nu era îmbâcsit, ci proaspăt, având un iz vag de fum de ţigară – sau amintirea unuia. A simţit sub talpa pantofului moliciunea unui covor. Bâjbâind prin întuneric, a găsit întrerupătorul şi dintr-odată camera secretă s-a luminat.

Rafturi cu cărţi din podea până-n tavan ocupau cea mai mare parte a pereţilor laţi. În porţiunile rămase libere era un tapet în relief, de culoarea bronzului.

În faţa ei se afla un mic birou şi un scaun lat, tapiţat cu piele. Pe masă, o pereche de căşti cu firul conectat la un magnetofon de mari dimensiuni.

În dreapta ei bâzâia un purificator de aer. O cutie cu trabucuri probabil scumpe se afla lângă o scrumieră înaltă, aşezată pe podea. Lângă peretele din faţa biroului era un cărucior pentru băuturi având pe tava de jos mai multe sticle cu tărie, iar pe cea de sus câteva pahare din cristal şlefuit.

Apoi Odessa le-a văzut: benzile.

— Iisuse Hristoase…

Rafturile conţineau nu cărţi, ci cutii subţiri din carton. Benzi de magnetofon, fiecare cotor îngust fiind etichetat şi datat. Numărul rolei, data şi subiectul. Erau sute – poate mii –, multe din sesiuni multiple de înregistrări având aceeaşi dată.

Rafturile din faţă erau glisante, dezvăluind în spate un alt şir de benzi – un sistem cu prindere în perete. Nu era un colecţionar, avea un sistem foarte bine pus la punct.

Datarea se oprea în 2018. Odessa a luat-o înapoi cronologic, ajungând la raftul de sus şi găsind cea mai veche înregistrare.

#1001 / Mississippi 1962 / Vernon Jamus

Nu ştia ce reprezenta această însemnare, însă bineînțeles că s-a gândit la magnetofonul uitat în sertarul biroului lui Solomon. Dintr-odată s-a văzut ca o intrusă – nu legal, ci spiritual. Era o încăpere privată cu secrete – rafturi întregi – ce ascundeau un mister pe care simțea, instinctiv, că nu-şi dorea să-l dezlege.

După ce a aruncat o ultimă privire la sutele de benzi catalogate cu migală, a stins lumina şi s-a retras prin debaraua îngustă.

Tulburată, s-a sprijinit de insula din bucătărie, având impresia că tocmai revenise dintr-o altă lume. Un agent pensionat de multă vreme, care nu era pensionat. O cameră secretă în casa lui. Şi-a amintit întrebările lui Solomon, cum părea să ştie ce văzuse ea – văzuse, simțise, nu mai conta – ieşind din trupul lui Walt Leppo după ce îl împuşcase mortal.

Un altar? O scrisoare într-o cutie poştală de lângă Wall Street?

Totul suna bizar. În loc să schimbe apa din acvariul lui Dennis, Odessa l-a luat cu ea, hotărâtă să-l ducă acasă.

A încuiat uşa şi a plecat.

S-a întâlnit cu noul ei avocat – de la aceeaşi firmă – într-un birou din Midtown Manhattan. Cazul fusese reatribuit unei avocate care o rugase să îi povestească din nou totul. Numele ei era Courtney şi era doar cu câțiva ani mai în vârstă decât Odessa. Purta un costum simplu, alb cu negru. Odessa vorbea, ea îşi lua notițe direct pe laptop, tastând discret în timp ce se uita în ochii clientei. Odessa îşi imagina că buricele degetelor ei trebuiau să fie precum pernițele unei pisici.

— Mulțumesc, spuse Courtney când Odessa expiră adânc, vlăguită, după ce repovestise totul. Cred că singurul lucru – sau cel mai bun lucru – în favoarea ta este fetița supraviețuitoare. Mărturia ei arată că era sigură că agentul Leppo avea de gând s-o ucidă şi gestul tău i-a salvat viața. Este o mărturie convingătoare, cu toate că nu ştim cum va fi micuța. E serios traumatizată de eveniment, aşa că va fi greu să obținem de la ea şi alte depoziții. Ca supraviețuitoare a unei traume, memoria i-ar putea juca feste în cazul unei anchete.

Gândindu-se la fetiță, Odessa simți cum o podidesc lacrimile. Îşi dorea mult să o reîntâlnească, imaginându-şi că revederea va avea un efect vindecător pentru amândouă… şi în acelaşi timp era îngrozită s-o reîntâlnească, ştiind că s-ar putea ca asta să nu-i aducă niciun fel de uşurare – ar fi putut chiar să adâncească trauma.

Courtney părea să caute ceva prin notițele sale.

— E ceva ce ai omis să povesteşti?

Odessa clătină din cap. Nu spusese absolut nimic despre forma aceea care se ridicase din cadavrul lui Leppo.

— Ai mai declarat următoarele, însă te rog să-mi confirmi şi mie, continuă Courtney. În seara aceea nu te aflai sub influența drogurilor sau a băuturilor alcoolice. Şi în prezent nu iei vreun medicament cu efecte psihotrope şi nu te afli sub observația niciunui psihiatru?

— Deocamdată nu, răspunse Odessa.

— Şi… iartă-mi franchețea: tu şi agentul Leppo erați implicați în vreo legătură romantică…?

Odessa se uită într-o parte şi nu spuse nimic – străduindu-se să-şi controleze furia. Loviturile de cuțit continuau să-i străpungă pieptul, aceasta din urmă nimerind-o drept în plex. Oare întrebarea venise de la FBI? Sau

era doar bănuiala lui Courtney?

— Nu, în niciun caz.

— Am înțeles, spuse avocata, continuând să tasteze.

— El a fost cel care a suferit un episod psihotic, nu eu, spuse Odessa.

Courtney aprobă, uşor jenată că fusese nevoită să pună întrebarea aceea. Chiar ar fi trebuit să se simtă jenată.

Apoi salvă documentul care conținea mărturia Odessei.

— FBI-ul vrea să predai insigna şi arma din dotare, însă noi ne vom lupta pentru tine.

Odessa simțea că, dacă va preda insigna, va fi pentru totdeauna.

— Mi-au luat deja pistolul.

— A, da? se miră Courtney, începând să verifice notițele scrise de mână dintr-un dosar. Apoi dădu din cap cu hotărâre, de parcă ar fi găsit confirmarea.

Odessa ştia că avocata nu făcea decât să ascundă că venise cu temele nefăcute, probabil primise cazul cu o zi în urmă. Se recunoştea în ea mai mult decât era dispusă să admită.

— FBI a semnalat câteva lucruri, o să îți pun nişte întrebări. Despre tatăl tău…?

— Despre ce vorbeşti?

— Ceva ce, cred, provine din trecut…

— Totul a fost clarificat când am fost verificată.

Sesizând tonul ferm al Odessei, Courtney se crispă:

— Da, acesta este documentul la care mă refer.

Odessa simțea cum îi vâjâie capul.

— Au scos de la naftalină verificarea antecedentelor pentru ancheta asta?

— Un rezumat, da.

Odessa îngheță.

— E ceva obişnuit în astfel de cazuri?

— Păi, răspunse Courtney căutând din nou un răspuns printre notițele ei – notițe despre care Odessa ştia deja că nu-l conțin. Nu ştiu. Noi ne ocupăm în special de cazuri cu polițişti care folosesc arma din dotare, cum a fost cel de ieri, din Long Island. Nu de cazurile similare din FBI. Odessa îşi feri privirea. Amintirea tatălui ei îi provoca amărăciune, însă nu voia ca avocata să-i observe reacția. Îi dădea dreptate lui Linus: avea nevoie de un avocat adevărat.

Apoi ceva începu să mocnească, ieşind la suprafață prin toată bezna

aceea – ceva ce Odessa nu putea ignora, aşa că întrebă:

Stai aşa… ce s-a întâmplat ieri în Long Island?

A luat metroul cu mintea încețoşată. A ieşit la stația Kew Gardens, hotărâtă să adopte o atitudine nouă. S-a dus la secția FBI, adresându-i şefei un zâmbet încrezător, apoi a intrat în biroul gol al lui Solomon – dar nu înainte de a împrumuta un laptop liber din camera copiatoarelor. Îl observase în ziua precedentă. A închis uşa, a pus laptopul pe biroul agentului Solomon, l-a deschis şi s-a aşezat pe scaun. A început să caute informații despre cazul de care pomenise avocata şi a găsit mai multe articole despre nişte crime şocante petrecute în Little Brook, un loc în Long Island, la est de Massapequa. Un administrator local, funcționarul public cu cel mai înalt rang din localitate, o luase razna cu o jumătate de oră înaintea încheierii programului de lucru al primăriei din Little Brook, atacând oamenii cu o şurubelniță lungă şi omorând trei. Bărbatul de 53 de ani fusese ucis de un ofițer de la Serviciul de Patrulare Marină care era acolo întâmplător, ca să verifice nişte permise.

O crimă multiplă. Atacatorul nu avea cazier. Se spunea despre el că fusese „un stâlp al comunității". „Pur şi simplu i-au cedat nervii." Se menționau probleme medicale, presiuni financiare – lucruri care afectează mulți oameni la jumătatea vieții. Un subiect de presă pe care în mod obişnuit l-ar fi urmărit superficial avea acum altă semnificație.

Apoi a accesat baza de date FBI – cea pentru care nu era necesară o parolă de securitate –, ca să afle mai multe despre agentul Earl Solomon. Cu gândul la sutele de benzi de magnetofon arhivate, a început să caute cazurile care îi fuseseră încredințate de-a lungul vremii. Niciunul notabil. Era tentată să sape mai adânc în trecutul lui Solomon, însă cum acela nu era laptopul ei, nu voia să dea de bucluc. Impresia ei era că o mână invizibilă ştersese din baza de date urmele trecerii lui Earl Solomon prin FBI.

Lăsând deoparte costul ridicat, Odessa nu putea suporta gândul să ia un Uber până în Long Island şi să stea tot drumul pe bancheta din spate, ca un copil. A căutat pe mobil aplicația Zipcar, şi-a descărcat-o, apoi şi-a introdus adresa de e-mail şi o parolă veche *et voilà:* contul ei de *car sharing* pe care şi-l făcuse în Boston încă era valid.

La volanul unei Honda CR-V argintii, undeva la est de Queens Odessa conducea ghidată de telefonul mobil aşezat pe locul pasagerului. A străbătut Southern State Parkway până la Drumul Național 27, a trecut de Amityville

şi a ajuns în Little Brook. Tot drumul s-a concentrat asupra scopului, cu temerea că putea fi prinsă, că nu avea voie să facă asta.

Primăria din Little Brook era o clădire veche din piatră încadrată de magazine şi de o farmacie CVS. În dreptul intrării erau câteva maşini ale Poliției Statului New York, însă nu aveau luminile pornite, iar locul crimei nu era împrejmuit cu bandă. O polițistă purtând o vestă reflectorizantă dirija circulația. Odessa a coborât geamul maşinii şi, folosindu-şi insigna, a tras la marginea trotuarului, lângă o camionetă albă pe care a recunoscut-o ca fiind vehiculul serviciului de decontaminare – pentru curățarea locului crimei.

Cum la uşă nu era niciun polițist, Odessa a intrat nestingherită în hol. Un polițist îmbrăcat civil, care tocmai vorbea la telefon, a observat-o, cu toate că părea acaparat de conversație. Cu legitimația în mână, Odessa a trecut de recepție şi a intrat în primărie. Mai multe persoane îmbrăcate în costume albe şi purtând mănuşi din cauciuc ştergeau pete de sânge de pe un perete, iar roşul intens se preschimba într-un roz apos. Către mijlocul coridorului, criminaliştii fotografiau o altă pată de sânge, care se întindea atât pe perete, cât şi pe podeaua pe care probabil se prăbuşise una dintre victime.

Nu prea avea ce să vadă şi cu atât mai puțin ce să afle acolo. I-a abordat pe criminalişti şi a fost îndrumată către un birou aflat după colț. Acolo, un ofițer din poliția locală a privit-o cu suspiciune, până i-a arătat insigna.

— Agentul special Hardwicke? i-a citit el, brusc înviorat, numele de pe legitimație. Cu ce vă pot ajuta?

Locuința suspectului era o casă medie cu garaj, în stil colonial, aşezată pe o stradă în pantă. O maşină a poliției statale era parcată pe alee, iar pe portiera ei scria Troop L, Suffolk County. Probabil un căpitan sau un maior venise să stea cu văduva. Odessa a parcat puțin mai departe – o Honda CR-V nu sugerează apartenența la FBI –, apoi a parcurs pe jos drumul până la casă, hotărâtă să afle tot.

S-a apropiat de cei doi polițişti aflați pe peluză, şi-a arătat insigna şi legitimația şi a simțit apoi cum, în drum către uşa de la intrare, este urmărită cu privirea. Din casă se auzeau câini scheunând. Probabil cineva îi încuiase într-o baie sau în subsol. Văduva stătea singură pe o canapea mare lângă un pian vechi cu coadă pe care erau înşirate fotografii ale copiilor, ajunşi între timp oameni în toată firea. Numele său era Louise Colina şi avea vreo 60 de ani, mai în vârstă decât se aşteptase Odessa. Era posibil ca fotografia pe care Odessa o văzuse pe pagina de internet a oraşului şi care îl înfățişa pe

soțul ei Edwardo, cunoscut ca Eddie, să fi fost veche. Când Odessa a intrat înăuntru, căpitanul de poliție s-a ridicat în picioare, ținându-şi pălăria cu boruri largi în mână. Bărbatul era cu vreo treizeci de centimetri mai înalt decât ea. Odessa nu s-a arătat impresionată; i-a pus insigna sub nas şi apoi i-a strâns cu fermitate mâna.

— Ne-am mai întâlnit cumva? întrebă el. Cărui Birou îi aparțineți?

— Newark, se grăbi Odessa să răspundă. Cu detaşare la Kew Gardens, continuă ea, îndreptându-şi privirea către doamna Colina, înainte ca ofițerul s-o mai întrebe ceva. Doamnă Colina, primiți, vă rog, condoleanțele mele. Sunt convinsă că treceți prin momente extrem de grele.

Femeia părea pierdută în propriul trup, cu siguranță urma să aibă nevoie de mai multe săptămâni ca să-şi revină.

— Vă mulțumesc, răspunse femeia.

— Nu-mi pot imagina cum este să vezi într-o zi pe cineva ieşind pe uşă, pentru ca mai apoi… să se întâmple ce s-a întâmplat.

Doamna Colina încuviință.

— Nu dăduse niciun semn… încă mi se pare că totul este o mare greşeală.

— Absolut niciun semn? repetă Odessa pe un ton interogativ.

Căpitanul se simți dator să intervină:

— În ziua aceea, puțin mai devreme, fusese implicat într-un accident de maşină. Se izbise de un zid de piatră. Nu a sunat să raporteze incidentul.

— Poate că s-a lovit la cap, spuse doamna Colina. Eddie nu ar fi făcut niciodată aşa ceva.

— Regret nespus, zise Odessa, luând din nou mâna văduvei într-a sa, apoi se retrase. N-aş vrea să vă întrerup conversația. O să arunc o scurtă privire pe-aici. Domnule căpitan…

Ofițerul îi răspunse la salut cu o mişcare din cap, curios să afle ce căuta agenta FBI, însă continuă să stea cu doamna Colina.

Odessa ieşi din casă, ocolindu-i pe polițiştii de pe peluză şi parcurgând drumul până la alee. Uşa garajului era deschisă, interiorul ticsit al acestuia având în centru un Subaru vechi. Cotrobăi prin containere cu echipament sportiv uzat, cutii de carton, pe un banc de lucru plin cu scule, descoperind şi o cositoare de gazon mare, cu scaun şi volan. Căuta vasul de fier pe care i-l descrisese agentul Solomon. Găsi un suport vechi pentru umbrele şi mai multe ghivece, însă acestea conțineau numai fluturi de noapte morți.

Revenind afară, Odessa urcă cele patru trepte din cărămidă spre curtea

laterală. Acolo, în dreptul şirului de copaci care separa proprietatea familiei Colina de cea a vecinului, se găsea o căsuță de grădină. Nu una din panouri prefabricate, ca la Home Depot şi Walmart, niciuna scumpă, semănând cu o cabană – ci o căsuță veche, din lemn de brad, cu un cârlig metalic pe post de încuietoare.

Odessa trase de uşă, simțind imediat în nări miros de seu şi rumeguş. Lumina care se strecura prin singura fereastră existentă – un geam crăpat – dezvăluia privirii o cositoare veche, manuală, câteva biciclete, un set de crochet, împreună cu alte jocuri de exterior, precum şi o fântână pentru păsărele ciobită. Odessa dădu la o parte o pompă ruginită de bicicletă, cercetând apoi cu privirea, printre plasele de păianjen, partea din spate a căsuței.

Nu l-ar fi remarcat dacă n-ar fi intrat cu gândul să-l găsească. Un vas mare, pântecos, cu buza rotundă, aruncat într-unul dintre colțurile din spate. Era plin de gunoaie: bețe, un şirag de mărgele colorate şi sârme. Smocuri de păr castaniu care puteau fi confundate cu nişte fire de iarbă uscată. Mânerul din plastic al unui cuțit lung, aşezat strâmb.

Odessa aprinse lanterna de la telefon, dorindu-şi să fi avut la ea o pereche de mănuşi. Ceea ce inițial crezuse că sunt nişte bețe… erau de fapt oase, cenuşii de la trecerea vremii. Odessa nu-şi putea da seama dacă era vorba despre oase de om sau de animal.

— Doamnă agent?

Vocea polițistului o făcu să tresară. Zări prin geamul întredeschis marginea unei caschete.

— Da? răspunse ea.

— Căpitanul doreşte să schimbe o vorbă cu dumneavoastră, înăuntru.

— Desigur! răspunse Odessa, străduindu-se să vorbească pe un ton vesel.

Rămase pe loc până când marginea caschetei dispăru din dreptul geamului. Se grăbi să facă mai multe fotografii, fără să uite să activeze blițul, apoi se retrase, atentă să nu răstoarne vreuna dintre biciclete. Se strecură spre stradă pe lângă casă, apoi se îndreptă către maşină. Urcă şi demară.

— Scuze, am crezut că eşti un reporter.

Cu un zâmbet, Odessa îşi puse înapoi legitimația în buzunarul de la piept, apoi intră în micul birou. Mai multe fotografii prinse de perete cu scotch, în jurul unui steag portughez, arătau că Mariella Parra, ofițerul din

Serviciul de Patrulare Marină, fusese cândva căpitanul unui vas de pescuit.

Strânse mâna Odessei cu forța unui bărbat. Părul tuns scurt, băiețește, lăsa să se vadă nişte fire albe, în vreme ce pielea ridată de la colțurile ochilor trăda expunerea îndelungată la soare.

— Şeful meu mi-a dat câteva zile libere, spuse Mariella, aruncând câteva obiecte într-o sacoşă de pânză. Încerc să mă detaşez. Trebuie să-ți mai spun o dată ce s-a întâmplat?

Odessa dădu din umeri.

— Mă mulțumesc şi cu versiunea prescurtată, dacă există una.

— Ce-şi doreşte FBI-ul în cazul acesta?

— Investigăm un şir de crime.

Mariella făcu un pas înapoi, surprinsă.

— Crezi că e vorba şi de altceva?

— Nu, răspunse Odessa, însă munca noastră presupune şi să compilăm statisticile referitoare la infracționalitate, ca să depistăm un anumit tipar.

Ştia că erau vorbe goale, aşa că se sili să zâmbească.

— Îmi dau seama că a fost traumatizant.

— E destul de simplu, dădu Mariella din umeri. Trebuia să verific câteva permise, aşa că am trecut pe la primărie cu vreo douăzeci de minute înainte de încheierea programului. Am auzit nişte strigăte şi inițial mi-am imaginat că era aniversarea cuiva… o petrecere. Poate că urechile mele voiau să audă nişte zgomote vesele. Când glasurile acelea puternice au devenit urlete… am rămas locului câteva secunde, încercând în continuare să mă conving că aşa ceva nu e cu putință. În realitate nu e ca la televizor, unde suspansul creşte treptat şi ştii că urmează să se întâmple ceva. Totul se petrecea deodată, iar eu mă aflam acolo.

Odessa aprobă. O înțelegea mult mai bine decât ar fi putut bănui.

— Când m-am pus în mişcare, am făcut-o cu sânge-rece, aveam pistolul în mână. Cu toate astea, eram copleşită. Am văzut prima victimă, femeia prăbuşită, plină de sânge. Bărbatul care venise să-şi plătească taxele încă ținea o bancnotă între degete şi se târa ca un aligator pe hol, lăsând în urmă o dâră de sânge. Administratorul local, domnul Colina, vreau să zic… tocmai o înjunghia pe a treia victimă în partea de jos a spatelui, de nenumărate ori, cu şurubelnița aia. La un moment dat…

Mariella se poticni puțin, apoi continuă:

— La un moment dat, şurubelnița s-a înțepenit în coloana femeii… şi o clipă mi s-a părut că îi ridică tot corpul, vreo cinci centimetri… apoi i-a

scos-o dintre vertebre şi a continuat. Mecanic… nu se citea nicio emoție pe fața lui…

Odessa încremenise, retrăind propria traumă.

— Cum arăta? Ce expresie avea?

Mariella se înfioră.

— Curioasă? Veselă? Oarecum detaşată? Ochii lui… erau atât de aprinşi… ai fi zis că stăteau să explodeze. Apoi m-a văzut şi a lăsat-o pe femeie să cadă, iar şurubelnița a ieşit încet din spinarea ei. Cei de la poliția statală m-au întrebat dacă i-am spus ceva. Absolut nimic. Am apăsat pe trăgaci, nici eu nu ştiu de câte ori. L-am ucis pe nebunul ăla nenorocit.

Mariella oftă uşurată că terminase de povestit încă o dată incidentul. Nu se aştepta ca Odessa să pună şi alte întrebări.

— Şi după aceea?

— După aceea… el zăcea pe jos, iar eu am luat-o la fugă în direcția opusă. Nu ştiu când am ieşit din clădire. Poliția a apărut cu foarte mare întârziere.

— Vreau să spun… se strădui Odessa să-şi formuleze întrebarea cât mai delicat. După ce l-ai împuşcat. După ce s-a prăbuşit. Ai fugit înainte să-l vezi mort sau ai…

Cu o vagă stânjeneală în privire, Mariella se uită la Odessa, făcând-o să simtă cum i se zbârleşte părul de pe ceafă.

— Nu ştiu dacă era mort. Mă aflam prea departe pe culoarul acela. Am aşteptat însă până am observat că nu mai mişcă.

— …Şi?

Respirația Mariellei se înteți.

— Ce anume încerci să afli de la mine?

Ştia. Odessa îşi putea da seama că ştia. Se apropie de ea, vorbindu-i aproape în şoaptă:

— Ai văzut ceva…? A ieşit ceva din corpul lui?

Mariella avea o privire speriată.

— Mi s-a părut că am văzut ceva. Probabil mi-a jucat mintea feste.

— În ce fel? Mariella ezita.

— Nu ştiu.

— Nu va intra în raportul meu, spuse Odessa, dacă asta te îngrijorează. Însă alți supraviețuitori ai unor măceluri ca ăsta… au raportat că au văzut ceva ieşind din trupul atacatorului când individul a murit.

Mariella părea pe punctul de a vărsa. Găsi o sticlă de apă şi luă două

înghițituri mici. Se uită apoi la Odessa, neîncrezătoare… simțind însă nevoia să spună cuiva ce-i stătea pe suflet.

— Era ceva… aşa… ca un fel de prezență.

Auzind cuvintele Mariellei, Odessa simți un vertij.

— Continuă.

— Nu era… o fantomă sau ceva de genul ăsta. Ci o esență.

— Ai simțit şi un miros – un miros de ars?

Mariella clătină cu putere din cap.

— Am fugit. Nu ştiu.

Apucă geanta de pânză şi o ridică de pe birou.

— Îmi pare rău, nu pot… trebuie să plec.

Apoi, părând că-şi aminteşte deodată că stătuse de vorbă cu un agent FBI, adăugă:

— Sunt liberă să plec?

Odessa încuviință.

— Mulțumesc, spuse ea.

Aruncându-i o privire stranie, Mariella trecu pe lângă ea şi ieşi din birou. Odessa îşi trecu palma peste față, însuflețită că îşi confirmase cu altcineva propria experiență… şi apoi înfricoşată de asemănare. Dacă era adevărat… ce putea însemna ce văzuseră?

La întoarcere, Odessa conduse năucită. De mai multe ori clipi ca să iasă din transă.

Erau prea multe de analizat şi ea trebuia să se concentreze.

Îi trimise prietenei şi colegei ei Laurena un SMS, rugând-o să o caute. În mai puțin de un minut, telefonul îi sună.

— Bună. Eşti cea mai tare.

Laurena era agent de doar doi ani, însă era cu cinci ani mai mare decât Odessa, pentru că înainte de a-şi trimite dosarul la FBI lucrase ca funcționar într-un tribunal itinerant.

— Unde eşti? Totul e în regulă?

Odessa tăcu o clipă, străduindu-se să-şi domolească temerile. Grija pe care i-o purta Laurena o emoționa.

— Poți să-mi faci o favoare?

— Cere-mi orice, Dessa. Dar să ştii că nu mă pricep la gătit.

— Nu pe tine te-aş suna dacă aş avea nevoie de mâncare gătită.

— Şi nici nu mă prea omor cu ordinea şi curățenia.

— Vreau să văd fotografiile făcute la locul crimei, în locuința lui Peters.

Urmă o pauză lungă.

— De ce ai vrea să vezi aşa ceva?

— Nu le vreau pe cele înfricoşătoare. Deşi… de fapt, le vreau pe toate. Şi nu e vorba despre cadavre.

— Atunci despre ce e vorba? Acum chiar că mă faci să mă îngrijorez.

— Nu-mi mai iese din cap, spuse Odessa. Vreau să văd ce se afla acolo – în casă. Subsolul, garajul… totul.

— Nu ştiu ce să zic. Chestia asta pare şi nesănătoasă, şi lipsită de etică.

— Mi le poţi pune în Dropbox. Copiază-le şi trimite-mi separat linkul. Mă uit pe ele – şi îți promit că nu le descarc. N-o să las nicio urmă care să ducă la tine.

— Va exista una dacă Biroul o să vrea să cerceteze.

— Asta nu se va întâmpla, spuse Odessa. Te rog, Laur.

O vreme, în telefonul Odessei nu se auzi decât un ţăcănit – Laurena lovind ritmic biroul cu un pix.

— Aş prefera să-ți gătesc ceva.

— Mulțumesc, Laur, se grăbi Odessa să spună.

— Păi, încă nu am zis da…

— Eşti cea mai tare, încheie Odessa conversația.

Obediah fusese azvârlit din trupul supraveghetorului local mult prea devreme. Mai avea multe de făcut. Cu toate că experiența unei expulzări era întotdeauna plăcută, de data aceasta simțise o anumită insatisfacție.

A ieşit din anexa primăriei din Little Brook, nerăbdător să-şi găsească un alt vehicul. A zărit o femeie de vreo cincizeci de ani, având în brațe un covoraş pentru yoga. Tocmai urca la volanul unui SUV cafeniu. Obediah a preluat atât femeia, cât şi automobilul, accelerând pe Route 495, o autostradă interstatală est-vest şi forțând femeia şi maşina la maximum. A ajuns de câteva ori la 145 de kilometri pe oră şi s-a strecurat prin trafic, în zgomot de anvelope scrâşnind pe asfalt.

Căuta locul şi momentul potrivite. Ca un şoim pelerin aşteptând momentul perfect ca să plonjeze asupra unui porumbel sau a unei becaține neatente.

A tras de volan spre dreapta, izbind puternic automobilul de roata din stânga-spate a unei mici maşini sport. Aceasta s-a învârtit ca un titirez peste două benzi de circulație, a ieşit în afara autostrăzii care în zona aceea nu avea parapete laterale şi s-a făcut zob de trunchiurile unor copaci. O camionetă implicată în accident s-a răsucit 180 de grade, izbindu-se frontal de maşina unei firme de livrări, ambele vehicule fiind apoi măturate de un camion al firmei de mutări Mayflower.

SUV-ul a derapat de la stânga la dreapta pe trei dintre benzile autostrăzii, având peste 130 de kilometri pe oră când s-a izbit de nişte bariere Jersey din ciment, cu armătură de oțel. Vehiculul uman al lui Obediah a murit în urma impactului, aşa că entitatea a fost forțată să se elibereze asemenea unui foc de artificii. Un adevărat extaz.

După ce maşinile care veneau din spate au frânat, tăcerea lăsată a fost desăvârşită, în vreme ce fumul se înălța din motoarele făcute zob. Obediah s-a simțit împlinit, mişcat, de parcă ar fi ascultat ultimele acorduri ale unei simfonii mărețe – doar că, în locul unor aplauze, tot ce putea auzi era zgomotul portierelor şi glasurile înfiorate ale martorilor incapabili să cuprindă cu mintea măcelul care tocmai se petrecuse.

Obediah n-a pierdut vremea, a pătruns în trupul unei femei de douăzeci şi ceva de ani care ieşise din jeepul ei sport să dea o mână de ajutor – o adevărată bună samariteancă. A dus-o înapoi în maşină şi a pornit

motorul, ştiind din experienţă că, dacă nu pleca imediat, ar fi putut rămâne într-un ambuteiaj dezolant.

Iubitul bunei samaritence abia a apucat să revină, surprins, pe locul pasagerului înainte ca jeepul să demareze în trombă. Primul impuls al lui Obediah a fost să repete ce făcuse deja, producând încă un accident spectaculos – doar că protestele, întrebările şi îngrijorarea iubitului i-au distras atenţia.

— De ce conduci atât de repede? Ce s-a întâmplat? De ce te uiţi aşa la mine?

Iubitul a încercat să-i apuce mâna, însă Obediah i-a tras o palmă peste faţă, spărgându-i ochelarii şi provocându-i o tăietură deasupra sprâncenei stângi. În vreme ce bărbatul ţipa îndurerat, Obediah a făcut-o pe buna samariteancă să întindă o mână şi să-i desfacă tipului centura de siguranţă. A deschis apoi portiera din dreptul lui şi apoi a tras brusc de volan, o dată spre dreapta, o dată spre stânga.

Iubitul cel enervant s-a rostogolit afară din maşină, izbindu-se de câteva ori de asfalt şi a rămas apoi încremenit între două benzi de circulaţie, înainte să fie călcat de roţile unui camion al companiei Amazon Prime.

Scena fiind neaşteptat de satisfăcătoare, Obediah s-a gândit o clipă să-i rezerve aceeaşi soartă şi bunei samaritence, rostogolind-o afară din vehiculul în plină viteză.

Doar că un alt impuls i-a canalizat atenţia: o conştientizare. A simţit-o aşa cum animalele percep modificări ale presiunii barometrice, presimţind în felul acesta schimbări climatice.

Duşmanul.

Undeva, prin apropiere.

Obediah era incapabil să simtă teamă – în afara celei că ar putea rămâne flămând –, ceea ce-l făcea să vâneze din pură plăcere. Inamicul său era o sursă potenţială de durere. Iată finalul criminalei călătorii de plăcere a nesăţiosului Suflet gol.

Existau patru Suflete goale. Dintotdeauna existaseră patru Suflete goale. Însă Obediah era singura entitate încă în libertate.

A apăsat pedala de acceleraţie, îndreptând jeepul spre vest, către New York.

Către Hugo Blackwood.

Odessa a revenit în salonul lui Earl Solomon, găsindu-l aşezat într-un scaun capitonat şi privind pe fereastra murdară. Cerul era azuriu ca o păturică de bebeluş. Odessa se întreba cum arăta el în ochii unui bătrân după un atac cerebral… se întreba chiar dacă Solomon vedea cerul acela.

— S-a făcut ora? întrebă Solomon înainte să-şi întoarcă privirea.

Crezuse că era una dintre asistente.

— Ah! Agentul FBI Hardwicke.

— Bună ziua din nou, spuse Odessa şi se opri la marginea patului gol.

Televizorul din colțul încăperii mergea fără sonor.

— Cum vă simțiți astăzi?

— Am avut şi zile mai bune, răspunse el, întorcându-şi din nou privirea către fereastră. Abia dacă zăresc ceva dincolo de smogul ăsta. La un moment dat, a trebuit să urmăresc un spălător de geamuri în Manhattan, la sfârşitul anilor 1960. Am încercat să mă urc pe o platformă. Pe atunci nu te prindeai cu chestiile alea… cum le zice, agățătoare?

— Carabine.

Solomon se întoarse din nou către ea.

— Da, nu existau. Nu când ți-a mai rămas atât de puțin de trăit, continuă el, scărpinându-şi gâtul cu unghiile ca nişte vârfuri tocite de săgeată. Ce voiai să-mi spui?

— Poate că ați văzut deja la televizor. A avut loc un nou măcel. De data asta, în Long Island.

— Un politician local, spuse Solomon.

Odessa aprobă.

— O altă persoană care a cedat nervos – fără antecedente care să dezvăluie o fire violentă, agresivă. Înainte să fie împuşcat a ucis trei persoane nevinovate care pur şi simplu se aflau prin preajmă.

Solomon strânse din buzele sale uscate.

— Şi ai văzut că există anumite similarități cu cazul tău.

— Dumneavoastră, nu?

Solomon zâmbi, închizând un ochi – nu ca să-i facă cu ochiul, ci ca să se uite mai bine la ea.

— Întotdeauna se întâmplă câte trei, chestiile astea. Toate lucrurile rele, de fapt.

— Întotdeauna? se miră Odessa. De câte ori ați mai văzut ceva asemănător?
— Te-ai dus acolo, nu-i aşa? spuse Solomon.
Odessa nu-şi dădea seama dacă el îi aproba gestul sau era pur şi simplu amuzat.
— Da, m-am dus. Când am venit aici data trecută, m-ați întrebat dacă erau nişte cazane la locul crimei. De ce?
— Eram curios.
— Este un detaliu foarte precis şi foarte ciudat.
— Da, ştiu. Iar când ți-am spus, te-ai uitat la mine de parcă aş fi fost nebun. Iar apoi te-ai dus țintă la locuința din Long Island a acestui ucigaş în serie…
— Nu era în garaj, spuse Odessa, ci într-o căsuță veche de grădină, în curtea din spate. Un cazan din fier, exact aşa cum l-ați descris dumneavoastră. Mi se pare extraordinar.
Solomon zâmbi.
— Acum mă flatezi pentru că eşti avidă să afli mai multe.
— Dar… de unde ați ştiut?
Chiar atunci, două asistente bătură în uşa deschisă din spatele Odessei, intrând imediat în încăpere.
— În regulă, domnule Solomon.
Odessa simțea că ratase ocazia să afle mai multe. Se dădu la o parte, făcându-le loc celor două femei.
— Aveți o vizită? întrebă una dintre ele.
— Contabila mea, răspunse el. Se ocupă de uriaşa mea avere.
Asistenta mai în vârstă zâmbi amuzată.
— Minunat.
Odessa rămase în picioare, urmărind cum ele îl ajută pe Solomon să se ridice din scaun, punându-l din nou pe patul cu rotile.
Asistenta mai tânără spuse:
— Aveți vreun sfat referitor la mersul bursei şi pentru noi? Pentru cine poate să investească, ce anume va aduce profit sigur în viitor?
Solomon se aşeză comod între perne şi răspunse:
— Prostia omenească.
Asistentele chicotiră. Odessa simțea că-şi pierde răbdarea – avea atâtea să-l întrebe.
— Merge la un RMN, îi spuse asistenta mai vârstnică. O să dureze ceva.

— E totul în regulă? se interesă Odessa.

Asistentele rămaseră tăcute, uitându-se la Solomon.

— Mi-a ieşit prost un test, spuse el. Iar doamnele acestea profită de orice ocazie ca să mă dezbrace. Ai găsit ceva în neregulă la mine acasă?

— Nu, n-am găsit nimic în neregulă.

Camera plină cu benzi de magnetofon – cum ar putea să deschidă subiectul de faţă cu ele?

— L-am luat pe Dennis.

— Pe cine? A, peştele. Sigur. Ai mai furat şi altceva? Ai găsit ceva interesant?

Asistentele îl deconectară de la monitoare, eliberând frânele de la roţile patului.

Dacă păţeşte ceva? Dacă aceasta era ultima şansă a Odessei să-i pună întrebările?

— M-am uitat pe fotografiile de la locul crimei în care am fost implicată. Au fotografiat întreaga locuinţă, cum bine ştiţi.

Asistentele se prefăceau că nu ascultă, însă tresăriseră când auziseră cuvintele „fotografiile de la locul crimei".

— Şi cum ai pus mâna pe ele? se interesă Solomon.

— Într-una dintre poze… arată asemenea unui alt vas – un cazan… în subsol, în spatele unui boiler. În casa lui Peters, cea în care locuia familia lui. Ascuns acolo. Fotograful a crezut probabil că era un tomberon sau ceva de genul ăsta.

— Ce se afla în cel descoperit de tine? întrebă Solomon. În cazanul din Long Island?

Odessei i se părea ciudat să dea astfel de amănunte de faţă cu asistentele, dar o făcu:

— Oase. Gunoaie. Mărgele, păr. Să fie un fel de altar?

— Ce fel de oase? Cât de mari erau?

— Habar n-am. Nu sunt antropolog criminalist.

— Dar ştii cum arată un os de om. Părea de copil? De adult? Este foarte important să ştiu.

Asistentele îl pregătiseră pentru RMN, însă ezitau să plece, complet absorbite de discuţia celor doi.

— Ne pare rău, însă trebuie să mergem, li se adresă asistenta mai tânără şi începu să împingă patul.

— De ambele feluri, cred, răspunse Odessa. Erau oase de om. Unele

mari, altele mici.

— Aşa deci. Iar acum, spune-mi, te rog: cum poţi obţine oase de om? întrebă Solomon în vreme ce asistentele îl scoteau cu pat cu tot pe culoar.

În noaptea aceea, acasă, Odessa stătea în faţa laptopului, în timp ce un bol cu ramen mâncat pe jumătate se răcea lângă ea.

Linus stătea la biroul lui din dreptul ferestrei, ascultând ceva la căşti şi scriind un raport. Era îmbrăcat cu puloverul lui tricotat, verde-mentă, de care nu se despărţea niciodată în nopţile friguroase. Dacă ai fi ascultat cu atenţie, ai fi auzit dinspre căştile lui mari vocea lui Frank Ocean. Cum putea să se concentreze să scrie în timp ce asculta muzică? Ea ar fi fredonat versurile împreună cu artistul şi n-ar fi reuşit să ducă nimic la capăt.

Linus o urmărea ridicând din când în când privirea către geamul întunecat în care se vedea imaginea ei reflectată. Odessa ştia şi îi era bine, se simţea iubită. Totuşi, Linus era prea îngrijorat. Se aştepta ca ea să clacheze ori se întreba cum suportă gândul că ucisese pe cineva? Sau, mai rău, dacă îl ucisese pe Walt Leppo din greşeală.

Odessa nu ştia cum să o scoată la capăt. Adesea se surprindea urmărindu-şi propriul comportament: *Par normală?* Acum – după ce aflase atâtea lucruri noi – îşi punea întrebarea asta mai abitir.

— N-ai de gând să termini supa? întrebă el.

— Ah, o s-o reîncălzesc mai târziu. E în regulă.

Linus îi zâmbi.

— Te uitai în gol.

— Ştiu. Sunt bine.

— Ai prefera să vedem un film?

— Sunt bine, repetă ea. Citeam nişte ştiri.

Linus îi zâmbi, punându-şi iar căştile pe urechi. Odessa reveni la laptop, trecând în revistă rezultatele căutării legate de mormintele profanate din New Jersey şi Long Island – toate deschise într-o fereastră privată, ca să nu apară în istoricul de navigare.

Începuse să citească despre morminte vandalizate, mâzgălite cu graffiti – cele mai multe poveşti proveneau din paginile unor ziare locale disponibile pe patch.com. Morminte profanate. Pietre de mormânt răsturnate. Vitralii furate. Odessa îşi limitase căutarea la evenimentele din ultimii cinci ani.

O relatare îi sărise în ochi. De fapt, era vorba despre o serie de întâmplări – un adevărat scandal – despre care Odessa îşi amintea vag. „Rămăşiţele

copilului-miracol furate din mormânt.” Acesta era unul dintre titlurile cele mai decente. Povestea începuse cu câțiva ani mai devreme, când în presă apăruse un articol ambiguu despre un bebeluş din suburbiile oraşului New Jersey, poreclit „Baby Mia”. Fetița se născuse cu o boală degenerativă cerebrală şi inițial se crezuse că nu va supraviețui mai mult de câteva ore. În pofida tuturor prognosticurilor, trăise doi ani şi o lună. Cheltuielile medicale ca să fie ținut în viață erau însă foarte mari, aşa că un articol dedicat „copilului-miracol” a devenit un adevărat fenomen online. Baby Mia a ajuns un *hashtag* popular în social media. Fotografia fetiței purtând o cordeluță peste capul bandajat a început să apară în vitrinele magazinelor din statul New Jersey, de la Asbury Park la Trenton, şi chiar şi în anumite zone din Philadelphia. A fost creat un număr special de SMS, compus din şase cifre, prin care doritorii puteau dona direct câte zece dolari în contul deschis pentru îngrijirea medicală a micuței. Parcurile de distracții Six Flags Great Adventure şi Story Book au organizat câte o serată dedicată strângerii de fonduri, fetița fiind de asemenea invitată să arunce pucul în joc cu ocazia play-off-ului echipei New Jersey Devils, devenind o celebritate locală. După ce Mia a pierdut lupta cu boala, jucătorii acestei echipe de hochei au ținut un moment de reculegere în amintirea fostei lor mascote.

Şase luni mai târziu, mormântul ei, aflat într-un cimitir din Allenhurst, a fost profanat, iar sicriul, furat. A fost ştirea principală a emisiunilor matinale, iar părinții îndoliați au avut parte de o nouă suferință. Deşi cazul nu a fost niciodată soluționat oficial, Odessa a descoperit un material despre un cartel de droguri destrămat de curând – unde era un link spre un articol despre profanări recente de morminte. Acolo se pomenea atât de dispariția sicriului lui Baby Mia, cât şi de furtul cadavrului unui bărbat care murise în 1977 şi fusese îngropat într-un cimitir din Long Island.

Odessa a căutat şi alte relatări despre cadavre furate şi cavouri sparte. Numărul cazurilor era surprinzător de mare. *Furturi de morminte? În New Jersey? Ştirile de la ora 11.* În cele din urmă, Odessa a reuşit să se extragă din hățişul internetului, încercând să pună cap la cap ce aflase.

De ce ar fi profanat cineva mormântul unui copil? Primul gând a fost un cult religios, practici voodoo. Membrii cartelurilor de droguri adesea venerau nişte sfinți întunecați sau zeități obscure ce le-ar fi putut oferi „protecție” contra arestării. Santeria era cea mai cunoscută.

Dar ce legătură aveau cu măcelurile? Odessa închisese browserul de internet mai confuză decât înainte. Lucrurile nu se legau în niciun fel… şi,

da, rămăsese cu un sentiment straniu, de care nu putea scăpa. Însemna *ceva.* Dar ce anume?

Odessa luă o gură din sifonul cu lămâie. Peştişorul Dennis înota în apa proaspătă din acvariul curat aşezat în mijlocul mesei. Înotătoarele lui delicate erau aproape transparente, iar maroniul corpului său bătea acum în portocaliu. Odessa se întreba cât de aproape fusese peştişorul de moarte aşteptându-şi stăpânul să revină acasă. A rememorat apoi momentul în care agentul Solomon a fost scos din salon cu pat cu tot, şi el aproape de moarte. Dennis părea să se uite la Odessa, înotând pe loc înainte să dea din nou ocol acvariului.

În momentul următor, Odessa luă o decizie.

Avea de scris o scrisoare.

Către Hugo Blackwood, Esq.,

Numele meu este Odessa Hardwicke. Sunt agent special la biroul FBI din New Jersey şi în această perioadă sunt detaşată în altă unitate.

Un coleg, agentul Earl Solomon, mi-a sugerat să vă scriu cerându-vă ajutorul într-o anchetă presantă. Este deopotrivă neobişnuit şi neconvențional pentru un agent FBI, însă domnul Solomon a insistat, în momentul de față ancheta se află într-un impas.

Vă scriu în legătură cu două crime violente, care aparent nu au legătură una cu cealaltă şi despre care presa a relatat pe larg, una în Montclair, statul New Jersey, cealaltă în orăşelul Little Brook din Long Island.

Apreciez enorm orice ajutor din partea dumneavoastră.

Odessa stătea pe unul dintre scaunele de lângă uşa din mijloc a vagonului de metrou, ținând în poală, cu fața în jos, plicul A5 galben-închis în care se afla scrisoarea adresată lui „Hugo Blackwood”. Împăturise hârtia o dată – o singură dată. Trenul tocmai trecea pe sub râul Hudson, ducând cu el navetiştii întârziați dinspre New Jersey către Lower Manhattan.

Odessa se simțea bucuroasă că se hotărâse să facă acest gest straniu, care de fapt îi trăda disperarea, dar era un gest personal, pe care eventual l-ar fi putut nega fără să suporte vreo consecință.

A ieşit din stația de metrou în ploaia torențială anunțată de aplicația meteo de pe mobil. Şi-a deschis umbrela şi a pus plicul în jachetă, ca să-l ferească de stropii de apă. Ploaia cădea uşor razant, izbindu-se cu ropot de umbrela din plastic şi udându-i gleznele şi manşetele pantalonilor. Mergea țintit prin ploaia care alungase pietonii şi îi deturnase pe cei care planificaseră să plece după cafea sau în pauza de țigară.

Văzând că vântul se întețeşte şi stropii cad tot mai aprig, s-a gândit să aştepte ca urgia să se potolească, însă a decis să-şi ducă mica misiune până la capăt. Totul părea ca într-un vis. Simțea că nu va ieşi din această transă până nu va introduce plicul în cutia poştală, aşa că grăbi pasul şi continuă să înainteze către Stone Street prin rafalele de vânt şi ploaie.

În dimineața aceea, după ce Linus plecase la slujbă, Odessa căutase pe internet locul cu pricina. Stone Street era o stradă pavată cu bolovani de râu, de la 1685 – prima stradă pietruită din Manhattan, pe vremea aceea insula fiind o colonie de fermieri şi neguțători olandezi cunoscută sub numele de New Amsterdam –, iar strada purtând numele de High Street. Tot pe atunci, Wall Street era de fapt un perete din lemn, o barieră protectoare în partea de nord a aşezării. A urmat decăderea. Până în anii 1970, Stone Street a rămas căzută în uitare. În decada următoare s-a degradat şi mai mult, devenind un loc de depozitare a gunoaielor, zidurile clădirilor fiind complet acoperite cu graffiti.

Lucrările de reamenajare din zonă au împărțit-o în două secțiuni. Cea dinspre est, lungă cât două cvartale şi flancată de mansarde recondiționate şi de depozite construite la mijlocul secolului al XIX-lea – după ce Marele Incendiu din 1835 distrusese cea mai mare parte din fostul New Amsterdam –, a fost transformată în zonă pietonală, primind o nouă denumire: Districtul

Istoric South Street Seaport. Cu pavaj din granit, trotuare din Piatră albastră şi stâlpi de iluminat stradal care semănau cu vechile felinare cu gaz, strada a fost revitalizată şi preschimbată într-o zonă de restaurante, în anotimpurile ceva mai calde clienții putându-se aşeza la mesele de afară. Steagurile mai multor țări, înşirate de la o clădire la alta, fluturau acum deasupra unei străzi newyorkeze care te ducea cu gândul la Europa, aşa cum nu o făcea probabil nici o altă stradă de pe insulă.

Partea de vest a rămas deschisă traficului doar într-un singur sens, însă clădirile acoperite cu schele şi şantierele au transformat trotuarul într-un pasaj inestetic. Nu era niciun pieton, doar un camion de livrări, parcat în celălalt capăt al străzii, cu luminile de avarie pornite. Odessa a trecut de numărul 11, observând că următoarea clădire avea numărul 19. A făcut cale întoarsă, cercetând cu privirea intrările încadrate cu plăci de granit, însă nu a descoperit niciun număr intermediar. Frustrată, s-a gândit să se lase păgubaşă – supărată că urmase indicațiile unui bătrân confuz – însă ridicând privirea a remarcat două numere aşezate ceva mai sus, pe nişte plăci din piatră prinse chiar sub bordura ce separa parterul de primul etaj.

În locul acela două clădiri se înălțau în paralel, zidul din piatră construit între ele fiind abia vizibil între pereții din cărămidă care, ceva mai sus, erau decorați cu motive *fleur-de-lis* de culoarea cuprului învechit.

Acolo, chiar în fața ei, se afla cutia poştală făcută din fontă. Odessa trecuse de trei ori prin dreptul ei, fără s-o vadă. Partea exterioară a cutiei era netedă – dar nu pentru că ar fi lustruit-o cineva, ci de la patina timpului – şi udă de la ploaie. Cum locul era destul de întunecos, fanta abia se zărea.

Odessa se uită în jur, descoperirea cutiei poştale părea un act ilicit. A scos plicul din jachetă şi a mai citit o dată adresa destinatarului: *Hugo Blackwood, Esq.* Câțiva stropi de ploaie căzuseră deja pe plicul gros, galben-închis, împrăştiind cerneala, aşa că Odessa s-a grăbit să introducă în fantă scrisoarea.

S-a mai uitat o dată, suspicioasă, în jurul ei, simțindu-se privită. Scena părea desprinsă dintr-un roman de spionaj. Strada îngustă era întunecată şi potopită de ploaia care trecea razant pe lângă ferestrele fostelor depozite de textile.

N-a apărut nimeni, nu s-a întâmplat nimic.

S-a îndepărtat, simțind cum i se zbârlesc firele de păr de pe ceafă. A ajuns în dreptul unui bar la câteva case distanță, pe celălalt trotuar, şi-a închis umbrela şi a intrat. S-a aşezat la o masă aflată lângă fereastră şi a

comandat un latte. A început apoi să urmărească cu privirea lespedea de onix în care era încastrată cutia poştală, greu de văzut din locul acela, imaginea ei fiind distorsionată de ploaia care continua să cadă. Câțiva oameni cu umbrelele deasupra capetelor au trecut grăbiți prin dreptul acesteia, însă niciunul nu s-a oprit. Micul zid din piatră părea să facă parte din fațada celor două clădiri alăturate.

Cum ar fi putut cineva recupera scrisoarea?

Nimic nu avea sens.

A aşteptat. Latte-ul era bun, căldura lui cremoasă estompând umezeala ploii şi stranietatea circumstanțelor, în vreme ce cofeina îi pătrundea în sistemul nervos. Şi-a dat brusc seama că se simțea mai bine, sau mai degrabă cât de aiurea se simțise în ultimele zile. Faptul că pusese scrisoarea în cutia poştală (ba, la naiba, însuşi faptul că reuşise să-şi aştearnă gândurile pe hârtie, închizându-le într-un plic având o culoare şi nişte dimensiuni precise) de pe o stradă veche dintr-un oraş-insulă numărând un milion şi jumătate de locuitori reuşise să rezolve ceea ce altfel ar fi cerut luni sau poate chiar ani de terapie.

Poate că tocmai asta încercase agentul Solomon să sugereze. Un exercițiu de gândire care s-o ajute să treacă prin această încercare. Poate că „Hugo Blackwood" era o stare de spirit.

Când s-a întors la metrou, ploaia se mai domolise. Trenul a ajuns imediat; Odessa a urcat, pornind către locuința ei din New Jersey în timp ce se gândea la lucruri obişnuite: cumpărături, spălatul rufelor, toate acestea având darul s-o liniştească.

S-a repezit până la magazinul Walgreens ca să ia lapte pentru cafea, pastă de dinți şi alte mărunțişuri, apoi a luat-o pe jos până la apartament. Proasta dispoziție încă nu i se risipise, însă devenise suportabilă.

Şi-a lăsat umbrela pe hol, lângă uşă, apoi şi-a agățat jacheta în cuier.

Un bărbat stătea pe canapeaua ei.

— M-ați chemat, spuse Hugo Blackwood. Iată-mă.

Bărbatul avea un păr şi nişte ochi negri ca tăciunele şi o piele ca de alabastru. Era slab, aproape sfrijit, însă într-un fel elegant şi misterios: semăna cu personajele masculine din literatura secolelor al XVIII-lea şi al XIX-lea.

Purta un costum negru impecabil – simplu, însă perfect croit –, o cămaşă neagră fără cravată şi o vestă tot neagră. Părea trecut de patruzeci de ani sau

poate chiar de cincizeci, dar se ținea bine. În vreme ce o examina, bărbatul ținea în mână una dintre ceştile de ceai ale Odessei.

— V-am citit scrisoarea, spuse Hugo Blackwood cu un inconfundabil accent britanic. De fapt, mă aşteptam s-o primesc mai devreme…

Primul gând al Odessei fu *Pune mâna pe o armă.* Pentru prima dată de când îi fusese confiscat, îşi dorea să fi avut Glockul la ea. Îşi lăsase cheile în buzunarul jachetei. Uşa dinspre hol se afla în spatele ei; la nevoie, ar fi putut ieşi din apartament în câteva secunde.

— Sunt agent FBI, fură primele ei cuvinte.

Un avertisment şi o amenințare, în acelaşi timp – doar că nu-şi imaginase că le va rosti în propria casă.

— Ştiu, răspunse el simplu.

Odessa simți cum i se întețeşte respirația.

— Cine sunteți dumneavoastră?

— Ştiți cine sunt.

Odessa îl fixă cu privirea.

— Nu.

— Doar mi-ați scris, spuse el. Mi-am permis să mă autoinvit.

Cum Odessa nu reuşea să mai spună nimic, bărbatul se mulțumi să clatine din cap.

— Tocmai am pregătit un ceai pentru amândoi, spuse el. Sper că nu vă deranjează…

Odessa se sprijini de perete.

— Nu aveați cum să ajungeți aici înaintea mea.

Bărbatul îşi arcui sprâncenele, arătând cu un gest scurt canapeaua pe care stătea, dovadă că ajunsese înaintea ei.

— Cum ați ajuns aici atât de repede?

— Prevăd că îmi veți pune o mulțime de întrebări, spuse el.

— Cum m-ați găsit?

— Am văzut numele în scrisoare.

— Şi ce este… cutia aia poştală? Ce se întâmplă? Cine v-a pus să faceți asta?

— Dumneavoastră. Cutia poştală e mai degrabă o fantă pentru corespondență, destul de funcțională chiar şi în vremurile acestea.

Vremurile acestea? se miră Odessa în gând. În timpul schimbului de replici cu musafirul nepoftit, se apropiase încet-încet de bucătărie, unde erau cuțitele.

— Am putea discuta despre problemele pe care le-ați menționat în invocare? întrebă el.

— Invocare? repetă Odessa mirată.

— M-ați chemat, spuse el. Bănuiesc, prin urmare, că aveți o problemă destul de presantă.

— Nu, răspunse ea cu indignare în glas. Nu, nu putem să…

Ceainicul din bucătărie. Era fierbinte şi încă aburea uşor. Nu numai că ajunsese înaintea ei în apartament, avusese timp să fiarbă nişte apă… în timp ce ea băuse un latte, revenise în cartier cu un PATH şi se oprise la Walgreens pentru cumpărături?

Blackwood îşi dădu seama că pe Odessa o contraria apa fiartă.

— Mi-am adus propriul pliculeț, precizez: Milky Blue de la Mariage Frères, spuse el, sorbind din ceai. Ce-ar fi să vă preparați un ceai şi să vă aşezați, să vă destindeți puțin?

Aceste vorbe o făcură pe Odessa să-şi revină. Nu avea nevoie să se destindă, ci să afle răspunsuri la întrebări care nu-i dădeau pace.

— Sunt în regulă, mulțumesc, spuse ea.

— Anumite elemente ale cazurilor pe care mi le-ați descris sunt relevante, spuse el. Iar astfel de lucruri se petrec câte trei.

— Aşa a zis şi Solomon, îşi aminti Odessa.

— Earl, da, nici nu mă mir, zâmbi Blackwood. Faptele în sine nu sunt remarcabile, însă sunt interesante la nivel abstract. În special fiindcă s-au petrecut separat, într-un scurt interval.

— De unde-l cunoaşteți pe Earl Solomon? întrebă ea.

Blackwood inspiră adânc, stânjenit în mod evident de întrebare.

— De unde-l cunosc?

— De când îl ştiți? Ce puneți la cale? Ce naiba se petrece aici?

— Chiar trebuie…? Mi-ați trimis o…

— Da, o scrisoare, recunoscu Odessa. Am pus-o într-o cutie de lângă Wall Street, în Manhattan, iar după aceea în apartamentul meu s-a strecurat un britanic care nu vrea să-mi răspundă la întrebări.

— Earl Solomon ar fi trebuit să vă pregătească mai bine. Cum o mai duce dragul de Earl?

— E pe moarte. A suferit un atac cerebral. Se apropie de nouăzeci de ani şi ar fi trebuit să se pensioneze acum câteva decenii. M-am dus la el, iar el m-a trimis la dumneavoastră – aşa că trebuie să aflu ce fel de escrocherie ați pus la cale.

Blackwood mai sorbi o gură de ceai.
— Se pare că nu v-a spus prea multe despre mine.
— Nu, domnule, a omis.
— Înțeleg. Mi-am imaginat că aveți deja nişte aşteptări.
— A omis.
— Tot ce a făcut a fost să vă dea adresa, nu-i aşa?
— Nu o duce prea bine cu sănătatea. Parcă am menționat asta, nu? Că e pe moarte?
Blackwood încuviință cu o singură mişcare a capului.
Odessa aştepta să spună ceva.
— Asta-i tot? Nu sunteți curios să aflați cum o mai duce? Fără compasiune, îngrijorare, domnule Blackwood? Doar acesta este numele dumneavoastră, nu?
— Da, acesta este numele meu, domnişoară Hardwicke.
Atât. Odessa era deja demoralizată şi copleşită de situație, însă nepăsarea ciudatului individ reuşise s-o irite.
— E internat în spital.
— Ce ghinion, spuse Hugo Blackwood. Pentru amândoi.
Deşi şocată de răspuns, Odessa reuşi să schițeze un zâmbet.
— Prin urmare, sunteți destul de apropiați.
— M-a asistat de mai multe ori. Am o părere cât se poate de bună despre etica şi calitățile lui profesionale.
— V-a *asistat* de mai multe ori? se miră Odessa. Dar pentru cine lucrați dumneavoastră?
— Pentru *cine?* Pentru nimeni.
— Serviciile secrete britanice? O companie de securitate?
— A, nu. Nu pentru ei.
Odessa încercă să o ia de la capăt. Îşi deschise legitimația FBI şi se apropie de Blackwood, aplecându-se către el peste măsuța de cafea.
— Asta e legitimația mea, da? zise ea, după care îşi puse actul înapoi în buzunar. Acum arătați-mi-o pe a dumneavoastră.
— Eu nu am una, răspunse el.
— Niciun act de identitate?
Blackwood zâmbi, amuzat probabil de insistența ei.
— N-ați vrea mai bine să vorbim despre cazanele acelea?
Ceva din felul în care bărbatul pronunțase cuvântul „cazane”, vocea lui care părea că vine dintr-o altă epocă o făcură pe Odessa să bată în retragere.

— Bine, spuse ea, aşezându-se pe scaunul aflat în fața bărbatului. Spuneți-mi ce-i cu ele.

— Ce ştiți despre Palo? o întrebă Hugo Blackwood.

— Palo? se miră Odessa.

— Înțeleg, spuse el. Cazanele reprezintă un element esențial în Palo Mayombe, o religie întunecată care s-a născut în secolul al XVI-lea, pe vremea comerțului spaniol cu sclavi. Cazanul este înconjurat de tot felul de obiecte cu caracter religios, precum şi alte obiecte totemice aparținând destinatarului – sau subiectului – descântecului.

— Descântec? repetă Odessa.

— Descântec. Dorință. Blestem. O invocație – poate purta oricare alt nume. Pentru ca ea să fie încununată de succes şi să capete toată forța posibilă, adesea persoana care o rosteşte, o preoteasă în cele mai multe cazuri, se foloseşte în timpul ritualului Palo de diverse lucruri care au legătură cu moartea: leşuri de animale, de păsări. Oase de om.

Pe măsură ce Blackwood vorbea, Odessa îi făcea în minte profilul. Să fi fost un profesor de religie? Un expert în ştiințe oculte?

— Înțeleg ce spuneți, zise ea. Am fost eu însămi martora lucrurilor despre care vorbiți. Ceea ce nu înțeleg este dacă aceşti ucigaşi sunt nişte adepți ai religiei Palo… sau victimele vreunui blestem?

— Nu e atât de simplu. Ceea ce tocmai am descris este o religie, ceva ce nu vă e familiar, dat fiind că în această parte a lumii nu se practică. Totuşi vorbim despre o religie care are mii şi mii de susținători şi practicanți – nu sunt nici ucigaşi, nici victime ale unor ucigaşi. Palo Mayombe, în sine, este un sistem de credințe şi, ca atare, nu i se poate reproşa nimic.

— OK… încuviință Odessa, nedumerită. Atunci despre ce vorbim?

— S-ar putea ca la mijloc să fie vorba despre forțe mai întunecate. Palo este o credință dinamică, având legătură cu nişte curenți subterani ai naturii insuficient explorați. Orice biserică poate fi coruptă. Ceremonia de invocare se poate să fi fost confiscată de vreo entitate străină, care-şi urmăreşte propriile țeluri.

Odessa simțea că logica lui începea să se clatine.

— Entitate?

Hugo Blackwood oftă şi mai luă o gură de ceai.

— Sunt doar câteva. Fiecare religie are câte un nume pentru ele, însă există o taxonomie fundamentală, în sensul că nu sunt mai mult de treizeci şi cinci de feluri.

Blackwood rostise toate astea firesc. Singurul motiv pentru care Odessa nu izbucnise în râs era acela că aiurelile alea o intrigau. Bărbatul o intriga. Relația lui cu Earl Solomon – sau chiar lipsa ei – o intriga.

— Cred că mai pregătesc nişte ceai, spuse ea ducându-se spre bucătărie.

Scoase din bufet o cană Starbucks care făcea reclamă oraşului Newark (o cumpărase tocmai pentru ironie) şi aruncă în ea un pliculeț cu ceai din plante, apoi o umplu cu apă de la robinet.

— Cele mai multe entități îşi au originea în Mesopotamia, continuă Blackwood. Unica lor rațiune de a fi este să vatăme, să erodeze sau să distrugă orice lucru bun de pe această lume…

Odessa introduse ceaşca în cuptorul cu microunde şi apăsă butonul „30 de secunde”.

— Vă rog, nu faceți asta, spuse Blackwood.

Odessa îşi întoarse privirea către el.

— Ce să nu fac?

— Ceea ce faceți.

Odessa îşi dădu seama că se referea la cuptorul cu microunde, nu agrea că nu îşi fierbea apa în ceainic, cum procedase el.

— E mai rapid aşa, spuse ea.

Blackwood pufni nemulțumit – ceva între un oftat şi un mormăit.

— Rapidă e şi o decapitare.

Cuptorul cu microunde scoase un bip, iar Odessa luă cana cu apă fierbinte, începând să amestece în ea cu o linguriță.

— Trebuie lăsat la infuzat, spuse Blackwood.

— Hmm, făcu ea şi se aşeză la loc pe scaun. Nimeni nu are timp de aşa ceva.

Observă că Blackwood încă o privea de parcă tocmai comisese o atrocitate.

— Dumneavoastră mâncați pliculețul de ceai după ce terminați de băut ceaiul?

— Pliculețul este o invenție modernă. O scurtătură a gestului de a turna apă peste ceai, de a fierbe combinația şi de a strecura la urmă frunzele. Evitați tot acest proces, sacrificând plăcerea de dragul rapidității.

Odessa clătină din cap, luând o gură de ceai şi savurând disprețul lui superior.

— E bun, spuse ea, lăsându-se pe spătarul scaunului.

— Aceste entități, continuă Blackwood, care răspund la mai multe nume,

favorizează anumite ritualuri.

— Favorizează? se miră Odessa. Ce vreți să spuneți?

— Aceeaşi entitate poate apărea în Palo sau în timpul unei exorcizări catolice, sub un alt nume, îi explică Blackwood. Le place să joace diverse roluri. Să mintă. Să se prefacă. Să stârnească emoții. E ca şi cum ai roti butonul unui radio în jurul unei anumite frecvențe. Entitățile se „acordează” cu ceea ce simt ele că le place la un moment dat.

— Sunteți profesor de religie sau ceva de genul ăsta?

— Ceva de genul acesta, răspunse el.

— Ați mai avut de-a face cu cazuri similare?

— De multe ori, de prea multe ori, în prea multe locuri. Nu se sfârşeşte niciodată. Entitățile sunt Yin şi… am putea spune că eu sunt Yang.

— Sună ca un răvaş din plăcintă – de unde ştiți toate astea?

— Din experiență. Păreți a fi agent debutant.

— Aproape, spuse ea ofensată. Lucrez în Birou de puțină vreme.

— Şi Solomon a fost cândva un agent debutant, spuse Blackwood, aruncând o privire prin apartamentul ei de parcă i-ar fi citit CV-ul. Bănuiesc că oamenii trebuie să pornească de undeva când îşi formează clientela.

— *...clientela?* repetă ea, neînțelegându-l.

— La Biroul acela.

— Sunt agent special, e o titulatură. Nu sunt… un reprezentant.

— Un agent este un om de legătură, din câte înțeleg eu. Un emisar, un instrument. Un reprezentant, aşa este, al Biroului de Investigații.

Odessa era aproape amuzată.

— Cum de agentul Solomon nu v-a explicat asta niciodată? Noi nu suntem nişte mijlocitori. Nu avem clienți. Clienții noştri sunt poporul american, întreaga națiune.

— Sunteți agentul unei instituții care investighează. Cred că vorbim despre acelaşi lucru.

— Nu, nu vorbim despre acelaşi lucru. Eu sunt ofițer însărcinat cu aplicarea legii, un agent al Guvernului Federal. Am depus un jurământ… iar dumneavoastră sunteți… încă nu ştiu ce.

— Eu sunt Hugo Blackwood. Avocat, dacă la asta vă referiți. Cu foarte multă vreme în urmă.

— Avocat, rosti ea. Şi eu sunt avocat. Şi, dacă îmi permiteți, cum ați pătruns aici? întrebă Odessa, începând din nou să fie copleşită de stranietatea întrevederii.

— Ah, uşa, îşi aminti el.

— Da, uşa. Are două încuietori.

— Aşa este, are. Le-am deschis pe amândouă.

Odessa se gândi o vreme la vorbele lui Blackwood, apoi spuse:

— Un hoț manierat tot un hoț rămâne.

— Nu am venit aici cu intenția de a fura ceva. Mai bine revenim la subiectul care ne presează. Cred că m-ați putea ajuta, într-o anumită măsură.

— Da, haideți să revenim la subiectul care ne presează… însă nu vă pot ajuta în niciun fel. V-am scris la sugestia agentului Solomon, care credea că dumneavoastră m-ați putea ajuta să-mi dau seama ce se petrece.

— Pentru tine este foarte important să nu pari în niciun fel supusă sau inferioară, nu-i aşa?

Odessa îşi încrucişă mâinile la piept, privindu-l curioasă pe bărbatul din fața ei, încă neştiind cum să-l abordeze. Tot felul de replici istețe, în doi peri, îi treceau prin cap, însă Hugo Blackwood făcuse doar o observație – nu intenționase s-o jignească.

Odessa se ridică din nou în picioare.

— Vreau să vă arăt ceva.

Odessa deschise articolele despre furturile din morminte pe care le salvase în laptop. Când puse laptopul în fața lui, Hugo Blackwood se lăsă pe spătarul canapelei, nici măcar nu voia să-l atingă.

— Văd că vă pricepeți să operați maşinăria, spuse el.

— Nu sunteți fan Apple? întrebă ea.

Blackwood se uita chiorâş de parcă ar fi fost prima dată în viața lui când vedea un text pe un ecran LED. Trecu rapid prin materialele despre „Baby Mia”, apoi prin articolul despre bărbatul care murise în 1977.

— Ai putea să… unde a dispărut primul document? întrebă el, cu frustrare în glas.

— Iată-l, spuse Odessa răsucind MacBookul cu fața către ea, deschizând din nou articolul cu pricina şi rotind laptopul la loc. Înțeleg că sunteți un luddit.

— Luddit? o privi Blackwood mirat. Dacă vă referiți la protestul acela de la începutul secolului al XIX-lea, în care nişte muncitori textilisti şi-au distrus războaiele de țesut temându-se să nu fie înlocuiți cu nişte muncitori mai prost plătiți şi mai puțin calificați – atunci nu. Accept cu dragă inimă ideea de uzură morală. Dar, dacă e vorba de înțelegerea modernă, greşită, a

acelui protest, prin care este asociat cu o anumită aversiune față de progresul tehnologic în general – atunci da.

— De aici scrisoarea pe hârtie, pusă într-un plic de anumite dimensiuni şi introdusă într-o fantă dintr-o placă de piatră aflată undeva în Manhattan. Ştiți că acum se transmit SMS-uri pe mobil, nu?

Văzând că el îi ignoră comentariul, Odessa zâmbi. Blackwood continuă să citească pasaje din articol.

— Informațiile pe care le oferă această ştire sunt promițătoare. Această fetiță, „Baby Mia”, suferea de o boală degenerativă la creier. Unii ar putea vedea în rămăşițele ei ceva magic sau vrăjit, dat fiind că a trăit atât de mult față de cât estimaseră doctorii. Articolul nu menționează data la care s-a născut, însă apare în fotografia pietrei de mormânt şi, dacă o scazi din data morții, afli că a trăit exact 777 de zile. Un specialist în numerologie ar considera acest număr ca fiind extrem de norocos.

— Şapte-şapte-şapte? spuse Odessa, impresionată de viteza cu care el făcuse calculul.

Hugo Blackwood se ridică în picioare, lăsându-şi ceaiul neterminat şi pregătindu-se să plece. Statura lui o surprinse pe Odessa, ca şi supleţea şi postura elegantă.

— Trebuie să stăm de vorbă cu profanatorii de morminte, zise el.

— Cu *cine?*

— Cu cei care au dezgropat rămăşițele copilului, probabil că va trebui să-i mituim. În articol se menționau câteva arestări. Va trebui să-mi mijlociți o întâlnire cu unul dintre ei, dacă nu cu amândoi.

— Să mijlocesc? repetă ea. Stați aşa. Eu nu „mijlocesc” nimic. Dacă aveți de pus vreo întrebare legată de o investigație, ar trebui să stăm de vorbă cu polițiştii care s-au ocupat de caz, mai ales dacă deținem informații care ar putea să-l implice pe suspect.

— Înțeleg, spuse el. Asta ați făcut când mi-ați trimis scrisoarea?

Odessa se ridică şi ea. Se săturase să fie luată peste picior de ciudatul care i se furişase în apartament.

— Agentul Solomon mi-a sugerat să iau legătura cu dumneavoastră.

— Şi ați acceptat această sugestie din două motive, spuse Blackwood. Căutați nişte răspunsuri. Apoi era ceva personal. Aşa că ați făcut acest pas neobişnuit, contactându-mă. Cum v-aş putea ajuta să înțelegeți? Dacă aceasta ar fi fost o investigație oarecare, n-ați avea nevoie de serviciile mele. Doar că aici este vorba de mai mult decât o investigație criminalistică,

ştiţi asta.

„Convingător, însă în continuare problematic”, gândi Odessa.

— Din ce-mi spuneţi, nu pot decât să trag concluzia că ar trebui, din punct de vedere legal, să fac un pas înapoi şi să vă las loc de acţiune. Aşa a procedat agentul Solomon? Ca să-l ajutaţi să-şi ducă la capăt investigaţiile, continuă ea să-l preseze.

— Mă tem că vă înşelaţi. *El* mă ajuta pe mine.

— Mi-e greu să-mi imaginez cum puteaţi să lucraţi împreună.

— Aveţi oarecum dreptate… pentru că vreme îndelungată el s-a aflat pe urmele mele, spuse Blackwood, schiţând un zâmbet. Fără succes, aş zice. Unele dintre parteneriatele mele cele mai fructuoase s-au legat cu oameni care iniţial voiseră să mă ucidă. Să purcedem aşadar?

Odessa ezită, dorind să dea toate cărţile pe faţă.

— Mai e ceva ce ar trebui să ştiţi. Sunt suspendată administrativ până la concluziile anchetei având ca obiect prima serie de crime despre care v-am scris. Sunt trasă pe linie moartă şi probabil nu voi mai fi agent FBI pentru prea multă vreme.

Blackwood nu păru afectat de mărturisirea ei.

— Mi-aţi arătat legitimaţia.

— Da.

— Sunt sigur că va fi suficientă.

Uşile ascensorului s-au deschis, dezvăluind ieşirea către subsolul de serviciu al hotelului Lexington Regal din Murray Hill. Odessa a luat-o pe un culoar îngust, pe lângă cărucioarele de curățenie aliniate de-a lungul peretelui din stânga. Era urmată de Hugo Blackwood, amândoi luându-se după zgomotul unui utilaj industrial şi glasul unui bărbat care cânta, în falset, rap spaniol.

De îndată ce au cotit la stânga, Odessa a simțit căldura artificială a unei spălătorii. Patru maşini de spălat uriaşe duduiau una lângă alta, față în față cu tot atâtea uscătoare, toate cele opt maşinării compunând o simfonie ciclonică monotonă. O femeie cu aspect sud-american, purtând o vestă maro cu logoul Lexington Regal, supraveghea o maşină de împăturit din care ieşeau pe bandă rulantă prosoape de hotel albe şi subțiri, pe care le stivuia într-un cărucior ce avea într-o parte o acoperitoare de pânză. Un bărbat cu spatele la ei fredona şi se balansa pe ritmul muzicii pe care o asculta la nişte căşti masive, în fața publicului compus din toate acele maşini.

Probabil că îi simțise apropiindu-se, deoarece s-a întors cu fața către ei, dându-şi jos căştile şi lăsându-le să-i atârne în jurul gâtului.

— …pot ajuta cu ceva? întrebă el.

— Mauro Esquivel? i se adresă Odessa.

— Da, eu sunt.

Odessa îi arătă legitimația FBI.

— Aş dori să vă pun câteva întrebări.

Văzând scena, femeia cu vesta maronie spuse „OK, pa” şi opri maşina de împăturit prosoape, grăbindu-se să iasă.

Mauro se uită neliniştit la Odessa şi la Blackwood.

— Ce fel de întrebări?

— Nu ai intrat în niciun fel de bucluc, îl linişti Odessa. Vrem doar să-ți punem câteva întrebări legate de ceva din trecut.

Nişte lumini pâlpâiră. Mauro se apropie de un întrerupător temporizat şi resetă timpul la trei minute, apoi se întoarse în profil, privindu-i pe cei doi cu coada ochiului.

— Cum m-ați găsit?

— Prin polițista responsabilă cu supravegherea după eliberarea ta condiționată. Este foarte mulțumită de progresele tale.

— Ar face bine să fie, spuse el. Doar muncesc pe brânci.

Mauro îi aruncă lui Blackwood o privire piezişă, de parcă ar fi simțit o vibrație stranie venind dinspre bărbatul acela slab, în costum scump. Odessa simțea acelaşi lucru legat de Blackwood.

— Aş putea să vă ajut să nu pierdeți vremea, spuse Mauro. Cred că vreți să mă convingeți să dau numele unor oameni. Mă tem că nu pot face asta. Mai bine arestați-mă, anulați-mi eliberarea condiționată. Nu merită să-mi risc pielea, viața copilului şi a familiei mele din Argentina. Aşa că lăsați-o baltă.

— Întrebările noastre nu au legătură cu condamnarea ta pentru trafic cu narcotice. Cel puțin nu una direct replică Odessa.

— Dacă este vorba despre acte, să ştiți că am cetățenia americană, sunt născut aici.

— Repet, nu am venit să te hărțuim, spuse Odessa.

Mauro chicoti.

— Bine. Atunci despre ce e vorba? Şi cine e sfrijitu' ăsta?

— Nici eu nu prea ştiu, răspunse Odessa.

Hugo Blackwood interveni:

— Vrem să aflăm câteva informații legate de mormântul pe care l-ai jefuit.

Mauro se albi la față, începând să se bâlbâie.

— Uitați care-i treaba: chestia aia a fost o greşeală. M-am lăsat prins în ceva nasol şi oricum, totul s-a întâmplat cu multă vreme în urmă.

— Aşadar nu a ta a fost ideea să dezgropi sicriul fetiței? îl întrebă Blackwood.

Mauro se strâmbă, de parcă tocmai ar fi fost forțat să atingă sau să guste ceva scârbos.

— Nu vreau să vorbesc despre asta. A fost o greşeală, da? Fapta aceea nu mă reprezintă.

— Ai zis că ai şi tu un copil, spuse Odessa.

Mauro se grăbi să încuviințeze.

— A fost o greşeală, da. Ştiu să deosebesc răul de bine.

Blackwood făcu un pas spre el.

— Însă atunci a fost mai mult de-atât.

Mauro nu-l contrazise. Îl privea pe Blackwood cu teamă, preferând să-i răspundă Odessei.

— Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat, dar mi-am ispăşit pedeapsa… şi

de ce ați venit la mine la slujbă să mă hărțuiți cu astfel de întrebări?

Urmărindu-i reacția, Odessa își dădu seama că teama lui nu mai avea de-a face doar cu faptul că îl căutase la slujbă un agent FBI. Era absolut înfricoşat să vorbească despre subiect.

— Trebuie să ştim de ce-ai făcut-o. Pentru cine ai făcut-o. Te asigur că discuția noastră va rămâne între noi, spuse ea.

Mauro scutură din cap şi își întinse încheieturile, de parcă ar fi cerut să i se pună cătuşe.

— Duceți-mă la poliție. Arestați-mă.

— Ai prefera să te întorci la închisoare în loc să ne spui?

— Luați-mă! repetă el extrem de agitat.

Odessa se răsuci către Blackwood. Evident că nu avea cum să-l aresteze pe Mauro. Ideea era să-l facă să vorbească, însă tocmai atinseseră o coardă extrem de sensibilă, iar situația părea să fi ajuns într-un impas.

Blackwood nu se uită la ea, ci continuă să-l privească țintă pe Mauro – în vreme ce acesta se străduia din răsputeri să nu se uite la britanic.

Apoi Odessa auzi un foşnet şi își imagină că femeia revenise în încăpere. Zgomotul venea dinspre un coş mare din pânză, pe roți, plin cu cearşafuri murdare. Acesta era mai mare decât cărucioarele de curățenie şi părea să conțină zeci de cearşafuri şi cuverturi. Cu siguranță puteai ascunde un om acolo, acoperindu-l cu rufe.

Şi tocmai aşa ceva părea să provoace foşnetul acela. Cineva – ceva – se foia sub cearşafuri. Odessei i se păruse chiar că observă ceva mişcându-se.

Şi Mauro auzise zgomotul, pentru că acum se uita țintă la coşul de rufe. Argentinianul făcu doi paşi înapoi, apropiindu-se de Odessa.

Hugo Blackwood însă nu se uitase nici măcar o clipă în direcția aceea, privirea lui cercetând chipul lui Mauro. Un amănunt care nu-i scăpase Odessei. Blackwood se comporta de parcă nu ar fi auzit nimic venind dinspre coşul uriaş.

— Rahat… făcu Mauro înghițind în sec şi ştergându-şi gura cu dosul palmei.

În mod evident intrase în panică.

— Bine, ascultați. Vă voi spune, însă după aceea va trebui să mă protejați.

Odessa se uită la Blackwood, care rămăsese absolut impasibil, apoi își întoarse din nou fața către Mauro, având şi ea grijă să se țină la distanță de coş.

— Vorbeşte, spuse ea profitând de moment.

— E adevărat că am făcut ceea ce am făcut, şi nu-mi caut scuze, zise Mauro. Nu a fost vorba despre bani, ci despre ceva fără însemnătate. Nu voiam să fac rău cuiva. Apoi însă… lucrurile s-au schimbat şi mi-am dat seama că de fapt *era* vorba despre a face rău cuiva. Însă deja eram implicat prea tare în povestea aia. Eram damnat.

Odessa observase că, deşi nu era dispus să povestească şi dată fiind autoanaliza pe care şi-o făcea, subiectul îl chinuise vreme îndelungată pe Mauro.

— Când crezi că eşti deja damnat, toate speranțele ți se năruie, nu-i aşa? Totul devine o chestiune de timp. Câțiva dintre tipii pe care îi cunoşteam erau adepți ai religiei Palo. Avea sens. Era ca o aură protectoare. Mie mi-a folosit, am ieşit din nişte încurcături din care de fapt nu ar fi trebuit să ies. M-a ajutat să răzbat. Apoi… apoi am întâlnit pe cineva care mi-a spus că aş putea merge chiar mai departe. Puteri supranaturale. Să săpăm un mormânt, spunând că trupul îngropat acolo aparținea unei sfinte. O fetiță care avea puteri magice tămăduitoare. Aşa că am acceptat s-o facem. Eu cu un tip ne-am drogat şi am făcut-o. Şi asta ar fi trebuit să fie tot – însă n-a fost. A urmat o ceremonie în care s-au folosit oase şi alte rahaturi. Prea intens pentru mine, dacă mă-nțelegeți. Prea… cum îi zice? Când te joci cu religia, dar sari calul.

— Un sacrilegiu?

Mauro aprobă.

— Aşa că m-am cărat. Numai că totul s-a întors împotriva mea. Din noaptea aia, parcă se aruncase un blestem asupra mea, eram însemnat. Norocul meu se sfârşise. Mă pusesem cu chestii rele.

— Cine a fost persoana aceea? întrebă Odessa. Cine a venit cu ideea să profanați mormântul lui Baby Mia?

— Nu… nu pot face asta. Am reuşit să ies din belele şi vreau să rămân aşa. Vouă vă e uşor să dați buzna şi să spuneți *Vrem doar să aflăm asta şi ailaltă.* Nu, nu vreți doar să aflați una-alta. Vreți să-mi pun gâtul sub ghilotină, asta vreți…

— Te vom proteja, spuse Odessa. Îți garantez.

— Nimeni nu mă poate proteja, îi răspunse Mauro. Dacă vorbesc, sunt un om mort.

Lumina din încăpere se stinse, iar Mauro se apropie de întrerupător. Apoi se auzi din nou foşnetul acela. În coşul de rufe – mai puternic de data

aceasta. De parcă ceva ar fi încercat să se ridice. Odessa îl auzise şi ea. Mauro devenise din nou extrem de agitat. Blackwood însă rămăsese nemişcat, impenetrabil. Mauro ar fi vrut să plece, însă nu se simțea în stare. Rufele se mişcară din nou.

— Tu nu eşti polițist, spuse Mauro aruncându-i lui Blackwood o privire care exprima deopotrivă ură şi groază. Ce-ai adus pe capul meu? i se adresă el apoi Odessei.

— Spune-ne unde să ne ducem de aici şi toată lumea se întoarce la ale ei, spuse Blackwood.

— *Diavole,* şopti Mauro către britanic.

Continuă apoi să bâiguie mai multe cuvinte în spaniolă, dar Odessa nu înțelese nimic.

Blackwood continuă să vorbească, cu un glas şi mai stins:

— O fetiță de doi ani, Mauro. Care şi-a găsit odihna veşnică. Până când ai deranjat-o tu.

Mauro aruncă o ultimă privire către coşul cu rufe şi, cu o voce tremurătoare, le spuse celor doi tot ce voiau să afle.

Afară, Odessa aşteptă să se îndepărteze de portar şi îl opri pe Blackwood la câțiva paşi de intrarea hotelului.

— Ce-a fost asta? întrebă ea, simțind că nu mai poate să-şi țină gura. Ce s-a petrecut acolo?

— Ați putea fi atât de amabilă să vă folosiți încă o dată telefonul mobil ca să ne chemați un mijloc de transport? întrebă Blackwood.

Odessa nu cedă.

— Spuneți-mi doar cum ați produs zgomotul acela în spălătorie. E un truc, un număr de ventriloc sau ceva de genul ăsta? V-ați jucat cu vocea după cum ați vrut? Sigur ați făcut ceva acolo…

— Domnul Esquivel crede că am făcut, spuse Blackwood.

— Era convins că din rufele acelea murdare urma să se ridice cadavrul-fantomă al unei fetițe de doi ani.

Blackwood o privi, cu o sprânceană uşor ridicată.

— Ați putea să vă activați telefonul? Trebuie să ajungem în Newark înainte de lăsarea serii.

Magazinul botanic[6] se afla la câteva străzi de stația de metrou Penn din Newark, având o mică vitrină înghesuită între un fost magazin non-stop de saltele, acum cu obloanele trase, şi o *taqueria* cu livrare exclusiv la pachet, cu semnul „NO BAÑO”.

Înainte ca Blackwood să intre, Odessa îl opri în dreptul unui telefon public avariat.

— Avem nevoie de un plan, spuse ea. De un scenariu.

— Cum adică? se miră el.

— Ca să intrăm, îi explică ea. În mod evident suntem nişte intruşi. Acesta este un magazin de obiecte religioase din America Latină, iar noi arătăm ca nişte turişti aterizați direct din Fort Lee[7]. Avem nevoie de o poveste, trebuie să ne integrăm cumva în peisaj…

— Nu, spuse Blackwood. Nu trebuie.

Spunând aceasta, puse mâna pe clanță şi deschise uşa nonşalant. O bătrână, cu chipul marcat de trecerea timpului şi părul cărunt strâns într-un coc, stătea într-un scaun pliant, chiar în dreptul uşii. Se opri din rugăciunea pe care tocmai o şoptea şi îşi înălță privirea, urmărindu-i cu ochii ei mari, căprui, pe cei doi. Odessa îi adresă un zâmbet, însă bătrâna nu i-l întoarse.

Magazinul era strâmt şi lung ca un coridor. O femeie din spatele tejghelei din stânga îi salută binevoitoare.

— Bună ziua, bună ziua! Bine ați venit.

Femeia era o negresă înaltă, purta un şorț peste rochie, ceea ce părea ciudat, iar pe cap un turban alb, din bumbac. Le zâmbea larg, iar în mână ținea şiragul de mărgele la care tocmai lucra.

— Bună ziua, mulțumim, răspunse Odessa văzând că Blackwood tace.

— Vă rog, aruncați o privire. Vă pot răspunde la orice întrebare.

— Mulțumesc, spuse Odessa, observând că fiecare articulație a degetelor femeii era împodobită cu câte un piercing în formă de perlă.

Era un loc unde turiştii interesați de spiritualitate îşi lăsau banii. Odessa nu mai intrase niciodată într-un astfel de magazin, aşa că se îndepărtă de Blackwood ca să se uite la produsele expuse.

Pe peretele din stânga se aflau rafturi pline cu mărfuri etichetate, printre care se distingeau nişte lumânări multicolore înalte, în recipiente din sticlă decorată. Borcănaşe din plastic cu diverse mirodenii, ierburi, grăunțe sau

rădăcini. Pe alte rafturi erau cărți, broşuri, pietre şi cartonaşe cu rugăciuni şi îndemnuri pozitive. În colțul cel mai parfumat al magazinului se aflau uleiuri, săpunuri şi răşini folosite în diverse practici religioase sau magice.

Un raft mai mic era rezervat uleiurilor pentru masaje erotice şi descântecelor de dragoste. Tot acolo îți săreau în ochi nişte lumânări în formă de vagin sau de penis. Pe un raft mai sus erau lumânări şi uleiuri de baie cu proprietăți tămăduitoare, poțiuni de îndepărtat farmecele şi deochiul sau pentru atragerea persoanei iubite ori a banilor. Lângă lumânările aducătoare de noroc şi bogăție se aflau altele, pentru probleme de natură juridică. Pe nişte lumânări roşii din ceară, având forma unor personaje cufundate în rugăciune, scria „Ofrande pentru strămoşi”. Fascinată de toate acestea, Odessa reveni în partea din față a magazinului, unde persoanele înclinate către misticism găseau tot ce aveau nevoie. Acolo se afla o masă dedicată spiritului „La Madama”, patroana sclavelor, înfățişată ca o negresă care purta veşminte întunecate şi ținea în mână o mătură. Pe cap avea un fel de turban pe care ținea un vas fără capac, dedicat ofrandelor. Lângă statuetă era un buchet de gălbenele. Toate acestea nu erau de vânzare, ci alcătuiau un fel de altar. Pe masă se mai aflau două farfurii pe nişte şervete din mătase, în care erau bucățele de pâine, bomboane mentolate, monede, petale ofilite de trandafir şi nişte bancnote de un dolar legate cu sfoară. Un cartonaş scris de mână îi avertiza pe clienți:

Lăsați-vă ofranda. Primiți o binecuvântare.
Nu atingeți nimic de aici.

Odessa auzi deodată glasuri şi îşi dădu seama că Blackwood intrase în vorbă cu femeia de la tejghea, aşa că se grăbi să li se alăture.

Blackwood tocmai îi spunea:

— O căutăm pe proprietara acestui magazin.

— V-am mai spus, proprietara nu este disponibilă. Vă pot însă ajuta cu oricare dintre produsele expuse.

— Ce se află în încăperea din spate? întrebă el.

Femeia continua să zâmbească.

— Un birou privat, dedicat ghicitului de tot felul.

— Atunci am vrea să ne ghicească şi nouă cineva, spuse Blackwood. Asociata mea, domnişoara Hardwicke, ar dori să beneficieze de o consultație spirituală.

— Consultațiile şi prezicerile se fac numai cu programare.

— E cineva pe listă înaintea noastră?

— Nu… răspunse femeia.

— Văd că ați afişat prețurile în spatele tejghelei, spuse Blackwood şi scoase un teanc de bancnote din buzunar, extrăgând două bancnote de cincizeci de dolari. Poftim.

Odessa se simți datoare să intervină:

— Domnule Blackwood, am putea sta puțin de vorbă?

Femeia luă bancnotele, apoi se uită dincolo de Odessa, către partea din față a magazinului, spunând ceva într-un dialect creol. Bătrâna se ridică încet din scaunul ei pliant şi încuie uşa de la stradă, întorcând cartonul pe care scria CONSULTAȚIE SPIRITUALĂ ÎN CURS. VĂ RUGĂM, REVENIȚI PESTE UN SFERT DE ORĂ.

— Dar eu nu vreau să mi se ghicească, îi spuse Odessa lui Blackwood.

— Haideți, haideți, o zori el către camera din spate.

Bătrâna se strecură pe lângă Odessa, lăsând în urma ei un iz de cenuşă. Îşi flutură în direcția ei degetele încovoiate de artrită, în vreme ce poalele halatului i se târau pe podea.

Odessa nu prea înțelegea ce urmărea Blackwood, însă ştia că nu avea de gând să rămână în ceață, aşa că intră pe uşa lângă care se aflau o mulțime de amulete şi talismane.

Încăperea din spatele magazinului arăta ca un depozit şi ca loc de relaxare. Femeia de la tejghea luă de pe masa de ghicit o ceaşcă de suc şi o pungă de fast-food. Dacă Blackwood se aşteptase să o găsească pe proprietara magazinului, probabil că era dezamăgit.

— Vă rog, luați loc, spuse femeia arătând un scaun mai solid.

Odessa se uită la Blackwood, bănuind că acesta se dumirise şi că acum puteau pleca.

Doar că el trase scaunul şi o invită să se aşeze.

Ea nu comentă, preferând să creadă că Blackwood avea un plan. Îl privi insistent, ca să înțeleagă că îi face jocul, apoi se aşeză pe scaunul pe care Blackwood i-l împingea sub fund.

Bătrâna se aşezase de partea cealaltă a mesei, iar Blackwood şi femeia de la tejghea rămaseră în picioare, precum martorii unui duel. Bătrâna scoase nişte cărți de Tarot, amestecându-le uşor cu degetele ei țepene. Apoi începu să vorbească, în timp ce femeia de la tejghea îi traducea Odessei.

— Te rog, relaxează-te şi limpezeşte-ți gândurile.

Da, sigur, se gândi Odessa, coborându-şi teatral umerii şi expirând adânc.

Apoi, în timp ce aştepta să înceapă spectacolul, îi zâmbi bătrânei.

Ghicitoarea aşeză pe masă, cu faţa în jos, patru cărţi mari, după care le întoarse în ordine, una câte una. Deschise gura abia după ce le întoarse pe toate.

— Te afli într-o relaţie trainică, sănătoasă, cu bărbatul tău, traduse femeia de la tejghea. Este un om bun, devotat. Sentimentele lui pentru tine sunt sincere. Eşti singura lui mare dragoste.

Odessa dădu din cap. Bătrâna începuse cu ce era mai uşor.

— Doar că el nu este al tău.

Nu era singura ei mare dragoste? Odessa zâmbi nedumerită.

— Nu e cam mult? întrebă ea.

Femeia de la tejghea nu traduse întrebarea Odessei. Bătrâna atinse cu degetele noduroase cărţile de pe masă.

— Va avea o situaţie financiară stabilă. Va avea succes în domeniul lui de activitate. În curând va pleca într-o călătorie. Un nou bărbat îşi va face apariţia în viaţa ta.

Acum bătrâna făcuse o afirmaţie controversată, menită să stârnească emoţiile Odessei, să o facă să se simtă implicată şi vulnerabilă. Slabe şanse. Odessa îi aruncă o privire lui Blackwood ca să vadă dacă savura spectacolul… şi ca să-i arate că ea nu se amuza deloc.

Alte patru cărţi fură aşezate pe masă. Bătrâna le analiză puţin, apoi privirea i se întunecă.

— Este un moment de mare cumpănă pentru tine. Există un mare pericol: ceva malefic ţi-a tăiat calea.

Odessa se strădui să-şi ascundă reacţia. Era sigură că făceau mai întâi profilul psihologic al fraierilor care le cădeau în plasă şi îşi adaptau profeţiile în funcţie de reacţiile lor. Nu voia să-i dea bătrânei satisfacţie arătându-i că prezicerea ei generică o afectase în vreun fel.

— Nu este prima dată în viaţa ta când eşti vizată de forţe întunecate. Cu toate acestea, nu eşti o persoană care atrage întunericul, spuse bătrâna, studiind cu mai multă atenţie cărţile. Eşti mai degrabă… un fel de catalizator. Un mijlocitor.

Femeii de la tejghea îi venea greu să-şi găsească cuvintele. În cele din urmă, spuse:

— Un agent.

Odessa se uită din nou la Blackwood, auzind în minte ecoul cuvintelor lui de mai devreme. Se întreba ce naiba se petrecea acolo.

Femeia de la tejghea continuă să traducă:

— Eşti a şaptea fiică a unei a şaptea fiice.

— Sunt o… ce? se miră Odessa, făcând rapid un calcul în minte. Sunt una din şase. Am cinci fraţi şi surori.

Ar fi vrut să spună mai multe, însă apoi se gândi că trucul femeii consta tocmai în extragerea unor informaţii personale de la clienţi, aşa că îşi ţinu gura.

— Tu eşti a şaptea, spuse bătrâna.

— OK, cedă Odessa, iritată. Altceva? continuă ea, dornică să termine odată circul.

Bătrâna mai aşeză o carte pe masă, de data aceasta cu faţa în sus.

— Ai o mică afecţiune intestinală.

Odessa ar fi preferat ca femeia să nu fi ghicit şi acest amănunt.

— Minunat, cred că ajunge. Mulţumesc.

Dădu să se ridice, însă bătrâna i se adresă cu glas ascuţit celeilalte femei.

În cele din urmă, femeia de la tejghea spuse:

— Întreabă dacă vrei să afli despre tatăl tău.

Odessa simţi un fior rece străbătându-i corpul. Ura faptul că avusese o astfel de reacţie involuntară. Ultimul lucru pe care şi-l dorea era ca această escroacă bătrână să-i manipuleze starea emoţională.

— Tatăl meu e mort.

Bătrâna spuse ceva, iar cealaltă femeie traduse:

— Te-a iubit.

— OK, asta e deja…

Odessa nu mai adăugă *o tâmpenie.*

— E foarte nepotrivit. Jignitor chiar.

— Ţi-a lăsat un bilet, continuă să traducă femeia de la tejghea. Adresat ţie. Un bilet de adio. Însă l-au distrus. Se temeau că biletul le va aduce necazuri.

Odessa simţea cum emoţiile puternice se transformă în furie. Tatăl ei murise în închisoare.

— Şi cum, mă rog, aţi aflat asta?

Bătrâna mai întoarse o carte – una înfăţişând patru cuţite.

— Ajunge, spuse Odessa, ridicându-se precipitată în picioare.

Se simţea rău şi avea impresia că se abuzează de răbdarea ei. Întinse

mâna să-şi recupereze poşeta şi, arătând către Blackwood, spuse:

— Acum e rândul lui. Asociatul meu, domnul Blackwood, ar dori să i se ghicească.

Blackwood se uită la ea, observându-i starea. Odessa voia ca britanicul să ştie că o supărase, însă nu şi din ce motiv. Sau poate că îşi dădea seama că, fără să vrea, o rănise.

Blackwood se aşeză încet pe scaunul din faţa bătrânei.

Odessa observă felul straniu în care bătrâna îl privise. Urmă o nouă discuţie cu femeia de la tejghea.

— Nu mai vrea să ghicească.

Politeţea Odessei – pe care o învăţase de la tatăl ei, printre altele – se risipi în faţa acestei decizii. Scotoci prin poşetă şi puse banii pe masă.

— Vei face pentru el ce ai făcut pentru mine.

Îşi dădu seama că vocea îi tremura, însă nu-i păsa.

Femeia de la tejghea spuse:

— Mama e obosită, trebuie să se odihnească.

— Fă-o, insistă Odessa.

Femeia de la tejghea se uită la bătrână, iar aceasta îşi îndreptă privirea către Blackwood. Fără tragere de inimă, începu să amestece cărţile de Tarot; acum părea uşor grăbită.

Blackwood rămăsese nefiresc de ţeapăn, ţinându-şi palmele pe genunchi. Furia Odessei se domolise suficient ca să poată simţi o energie stranie plutind prin încăpere, asemenea unui dom invizibil înălţându-se peste masa de ghicit. Îşi regretă insistenţa, temându-se că forţase o întâlnire care nu ar fi trebuit să aibă loc.

Bătrâna se uită absentă la Blackwood, de parcă în realitate ar fi scrutat ceva în adâncul propriei persoane. Pachetul de cărţi stătea în faţa ei, însă ezita să întoarcă prima carte. Scutură din cap, uitându-se la cealaltă femeie şi refuzând să continue.

Femeia de la tejghea părea îngrijorată.

— Mamă? spuse ea, nedumerită de ezitarea bătrânei.

După un moment lung, tensionat, Blackwood întinse o mână şi luă prima carte din pachet. Fără s-o privească, i-o arătă bătrânei.

Aceasta dădu să spună ceva. Deschise gura, însă nu reuşi să rostească nimic. Îşi acoperi ochii, întorcându-şi faţa şi coborându-şi umerii.

Blackwood se ridică de la masă.

— Vă rog să mă scuzaţi, spuse el, însă niciuna dintre femei nu-l auzi.

Femeia de la tejghea îşi ținea acum cu o mână turbanul, deodată speriată şi ea de prezența acestui gentleman britanic. Blackwood salută din cap şi părăsi încăperea.

Odessa nu se dezmeticise. Bătrâna stătea pe scaun cu spatele drept şi privind nedumerită în jurul ei, de parcă tocmai s-ar fi trezit dintr-un somn adânc. Odessa se simțea responsabilă, fusese ideea ei ca bătrâna să-i ghicească şi lui Blackwood, aşa că acum era uşurată s-o vadă că-şi revine. Ar fi vrut să plece, însă, înainte să o facă, luă cartea, curioasă să afle ce anume înfățişa.

Pe fața cărții de Tarot era desenat un Mag ținând în mână o baghetă şi având borurile pălăriei curbate în simbolul infinitului.

După ce ajunseră iar lângă telefonul public, Odessa îl apucă pe Blackwood de braț, oprindu-l. Şocată de subțirimea încheieturii lui, îşi retrase mâna.

— Ce sunteți? Un fel de hipnotizator?

— N-am făcut altceva decât să întorc prima carte dintr-un pachet pe care îl amestecase ea.

— Ce era cartea aceea? întrebă Odessa. Magul acela. Ce simbolizează?

— Cred că Magul simbolizează imanența.

— OK, n-am de gând să mă prefac că aş şti ce înseamnă ASTA.

— Înseamnă calitatea de a fi imanent sau inerent.

— Dar ce înseamnă asta *pentru ea?*

— Greu de spus, răspunse Blackwood, privind în gol. Unele credințe religioase şi teorii metafizice susțin că lumea spirituală se infiltrează în cea pământească. Transcendența implică o prezență divină care există într-un plan aflat în afara sau dincolo de lumea palpabilă, imanența exprimă o calitate a nepământescului din lumea care ne înconjoară.

— Şi ea a văzut asta în dumneavoastră? se miră Odessa.

— A văzut asta într-o carte aleasă la întâmplare.

„Precum în cer, aşa şi pe pământ."

Odessa se săturase de aerul lui prețios.

— Este urât să joci astfel de jocuri cu oamenii. Denotă sadism. Bătrâna aceea avea un motiv să fie înspăimântată.

— Dacă-mi aduc bine aminte, ați insistat să mă aşez la masă, ca să-mi ghicească.

— În primul rând, eu nu am vrut să ne ghicească niciun clarvăzător. Şi,

că tot veni vorba, nu ne cunoaştem. Cum ați îndrăznit să mă puneți să fac aşa ceva, fără să mă întrebați înainte?

— Am crezut că pentru o sceptică inveterată nu va conta.

— E o grosolănie. Să mă ia naiba dacă ştiu cu ce ne-am ales, în afară de faptul că o bătrână ghicitoare în cărți a avut un moment de zăpăceală. Ce contează? Eu v-am rugat să mă ajutați să înțeleg ce s-a întâmplat cu Walt Leppo şi cu cei doi care s-au apucat să împuşte oameni în stânga şi-n dreapta.

— Proprietara magazinului botanic s-ar putea să cunoască răspunsul la câteva întrebări. Acum ea ştie că o căutăm.

Odessa oftă. Fusese o zi agitată, iar acum regreta că introdusese plicul acela în fanta cutiei poştale.

— Prin urmare, se pare că sunteți un fel de şarlatan sau hipnotizator. Ați reuşit cumva să vă strecurați în mintea unui agent FBI în vârstă, în regulă. Însă nu vă las şi în mintea mea.

Se răsuci şi se îndreptă către Market Street, de unde ar fi urmat să se întoarcă acasă. Se aştepta ca Hugo Blackwood s-o strige sau să încerce s-o prindă din urmă; era pregătită să-l înfrunte. Doar că, de îndată ce trecu de colțul străzii, îşi întoarse privirea: Blackwood nu se luase după ea.

Singurul ei regret era că nu primise niciun răspuns la întrebările despre el… dar s-ar descurca şi fără ele. Pentru moment, credea că a scăpat de Hugo Blackwood.

1962. Delta fluviului Mississippi

Agentul Earl Solomon stătea singur la tejgheaua barului motelului Pigmeat’s. Îşi pusese pălăria alături, lângă ciorna raportului pe care îl scria cu creionul, pe nişte hârtii galbene. Lăsă jos creionul scurt şi rupse încă o bucată de pâine, aruncând-o în supa fierbinte, groasă, cu gust de afumătură şi morcovi, ca să-i înmoaie coaja.

Era pe la mijlocul amiezii, între prânz şi cină. Solomon se bucurase din plin de linişte. La ora aceea nu lucra niciun chelner, doar bucătarul care purta pe cap un coif de hârtie, şi proprietarul, un bărbat de culoare cufundat în lectura unui ziar. Tejgheaua din metal era răcoroasă la atingere. Scaunele înalte din dreptul ei nu se roteau. În apropierea uşii se zăreau un tonomat şi un automat pentru ţigări.

— Au sosit membrii Ku Klux Klan, spuse proprietarul.

Solomon se întoarse către el.

— Scrie asta în ziar?

— În ziarul albilor, răspunse proprietarul, împăturindu-l. Acum albii ăştia veniţi pentru alegeri au nevoie de protecţie.

Bucătarul, care se afla la capătul tejghelei, clătină din cap.

— O adunătură de nenorociţi.

Solomon se uită la el.

— Cine, cei veniţi să susţină dreptul la vot?

— Sunt doar copii cu nişte idei. Nici nu ştiu, nici nu le pasă ce păţesc oamenii de-aici. Se amestecă unde nu le fierbe oala, tulbură apele.

Solomon luă lingura în mână.

— Şi tu amesteci în oala cu supă, nu?

Bucătarul pufni scurt, amuzat.

— N-ai ce să le spui băieţilor ăstora de la oraş. Ei nu-s nevoiţi să trăiască prin părţile astea.

— Un băiat de la oraş ar putea să capete o felie din plăcinta aia?

— Dacă băiatul de la oraş are bani de la oraş, poate.

Solomon zâmbi şi se întoarse la scris. Apoi îşi aminti că mai mulţi membri Ku Klux Klan erau în oraş, iar zâmbetul i se şterse de pe faţă.

Deodată, uşa motelului se deschise. Solomon rămase încremenit câteva secunde, timp în care nimeni nu spuse nimic. Apoi îşi întoarse privirea către uşă, aşteptându-se să vadă un Mare Vrăjitor îmbrăcat într-un cearşaf alb. În

prag era un bărbat slab, foarte palid, purtând un costum închis la culoare, care îl făcea să semene cu un cioclu. Croială probabil europeană. Mătase. Motelul nu respecta cu strictețe politica segregaționistă, totuşi Solomon putea să simtă neîncrederea cu care proprietarul şi bucătarul îl priveau pe individ. Acesta însă nu părea să le dea atenție.

Solomon se întoarse din nou la scris. Simți mişcare şi auzi un foşnet, însă erau multe alte scaune în dreptul tejghelei şi suficiente separeuri înşirate de-a lungul peretelui, toate la fel de goale. Când bărbatul se aşeză chiar în dreapta lui, aproape atingându-i umărul, agentul FBI se răsuci, lăsă creionul din mână şi se pregăti de o încăierare.

— Te pot ajuta cu ceva, amice? întrebă el.

— Probabil, îi răspunse străinul cu un accent britanic rafinat, atât de deplasat oriunde în State şi cu atât mai mult în delta fluviului Mississippi.

— Dumneavoastră sunteți agentul Earl Solomon? întrebă străinul, fixându-l pe agentul FBI.

Solomon încuviință, surprins să-şi audă numele rostit de străinul acela.

— Eu sunt. Iar dumneavoastră sunteți…?

— Încântat. Nu am mai fost niciodată prin această parte a continentului. E puțin cam umed, dar nu tocmai neplăcut.

— *Puțin,* repetă Solomon. Sunteți cumva ziarist?

— Nu, nici vorbă. La bază sunt avocat, cu toate că n-am mai practicat această meserie de ceva vreme. N-am venit din motive profesionale. Am auzit că dumneavoastră sunteți persoana însărcinată să conducă ancheta de aici.

— Nu sunt persoana însărcinată. Am fost trimis să dau o mână de ajutor.

— Cred că m-ați înțeles greşit. Dumneavoastră sunteți cel mai înalt reprezentant al celor însărcinați să aplice legea, FBI. Din câte am auzit, prezența dumneavoastră a produs ceva agitație în rândurile autorităților locale. O situație interesantă, de vreme ce investigați linşarea unui bărbat alb.

— Da, presupun că „interesant” este unul dintre cuvintele potrivite, spuse Solomon.

Înainte ca agentul să-l mai întrebe o dată cum îl cheamă, bucătarul îi aşeză în față o farfurie cu plăcintă prăjită în baie de ulei. Era umplută cu fructe, semăna cu o gogoaşă şi era presărată cu zahăr pudră. Uitându-se cu coada ochiului la bărbatul alb, bucătarul i se adresă lui Solomon:

— Tipul ăsta… e în regulă?

Solomon dădu din umeri şi se întoarse cu faţa către europeanul de lângă el.

— Plăcinta asta nu vă face cu ochiul?

— Ce fel de plăcintă e? se interesă britanicul.

Bucătarul se grăbi să răspundă:

— Plăcintă cu mere acre. Deşi merele nu sunt prea acre, sunt din soiul Macintosh.

— Le-aţi putea face şi umplute cu carne? întrebă britanicul.

— Cu ciolan? zise bucătarul.

— Vrea să spună cu carne de porc, se simţi Solomon dator să explice.

— Dacă mă gândesc mai bine, spuse bărbatul alb, o cană cu apă fierbinte mi-ar fi suficientă.

Spunând aceasta, extrase din buzunarul sacoului un pliculeţ de ceai.

Bucătarul se strecură pe lângă peretele din spate, intrând în bucătărie. Solomon îi adresă un zâmbet bărbatului, pregătindu-se să-l trimită la plimbare.

— Dacă nu mai doriţi şi altceva, eu am un raport de scris.

— Am venit întrucât mi s-a spus că aţi întrebat de mine, spuse bărbatul. Numele meu este Hugo Blackwood.

Solomon se răsuci în scaun şi îl măsură pe străin din cap până-n picioare, brusc interesat.

— *Dumneavoastră* sunteţi Hugo Blackwood? se miră el.

— Pe cine vă aşteptaţi să întâlniţi?

— Habar n-am, răspunse Solomon. Nu eu am întrebat de dumneavoastră, ci un băieţel… foarte bolnav. Suferă de o boală stranie. Locuieşte în zonă, numele lui este Vernon Jamus. Îl cunoaşteţi?

— Nu-l cunosc, răspunse Hugo Blackwood.

— Se pare că el vă cunoaşte. Sau ştie de existenţa dumneavoastră. Vreun motiv pentru care un băiat de şase ani ar dori să vă vadă?

— Un băiat? Nu. Niciun motiv. Dar cunosc foarte bine lucrul care îl determină să mă invoce.

Solomon aproape că uitase de plăcintă.

— Cred că ştiu cum am putea afla răspunsul la această întrebare, spuse el, punând foile galbene şi creionul într-o mapă din piele. O să-i facem o vizită şi poate rezolvăm problema. Dar vă avertizez… băiatul suferă de o afecţiune psihică. N-am mai văzut niciodată aşa ceva.

— De acord. Să mergem aşadar să-l vedem pe băiat, spuse Hugo

Blackwood. Însă mai întâi mi-aş dori nespus de mult să văd cadavrul bărbatului spânzurat.

— Ce să vedeți…? scutură Solomon din cap. De ce ați vrea să vedeți aşa ceva?

— S-ar putea să vă ajute în anchetă.

Solomon era nedumerit.

— Parcă spuneați că n-ați venit aici în scopuri profesionale.

— Aşa este.

— Atunci… de ce vă aflați aici?

— Blestemul meu este că mă duc acolo unde e nevoie de mine. Iar acum se pare că este foarte mare nevoie de mine aici, în Gibbston, statul Mississippi.

Spitalul regional, aflat la o jumătate de oră de mers cu maşina către sud, era o instituție segregată. Solomon, la volanul unei maşini de poliție, a trecut pe lângă poarta pe care scria NUMAI PENTRU PERSOANE DE CULOARE, parcând lângă intrarea principală. Pe un indicator scria CAMERĂ DE AŞTEPTARE NUMAI PENTRU ALBI – ORDINUL POLIȚIEI.

În holul de la intrare, un bărbat alb, bătrân, stătea la o masă pe care era un telefon. Îi lipsea o mână, iar mâneca de la cămaşa cu guler strâmt îi era vârâtă sub betelia pantalonilor. Recepționerul se uită la Hugo Blackwood.

— Vă pot ajuta cu ceva?

Solomon îi arătă insigna de agent FBI.

— Puteți fi atât de amabil încât să ne indicați drumul către morgă?

— Negrii se află în cealaltă parte a spitalului.

— Morga pentru albi, preciză Solomon.

— Ce căutați acolo?

— Vrem să vedem un cadavru. Spânzuratul din Gibbston. Hack Cawsby.

Bătrânul se uită când la Hugo Blackwood, când la Solomon. Părea că prezența unui alb îi rezolvase o dilemă, aşa că spuse:

— Scările laterale, coborâți până la capăt.

— Mulțumesc, spuse Solomon protocolar.

După câtiva paşi, Solomon se uită în urmă şi îl văzu pe recepționer formând un număr de telefon. Îl suna pe Ingalls, şeriful din Gibbston.

Ca să aibă acces în morgă, Solomon mai arătă o dată insigna. Responsabilul de acolo, în halat alb, ştiu imediat ce sertar să deschidă.

Mirosul era înfiorător.

— Ați venit să duceți cadavrul la casa funerară?

Solomon clătină din cap, acoperindu-şi nasul, aproape sufocat de mirosul greu.

Responsabilul se strâmbă atât de tare, încât mustățile îi acoperiră nările.

— Vă rog să-mi faceți o favoare şi să-i rugați să se grăbească, spuse el dând cearşaful la o parte şi ieşind din încăpere.

Solomon îşi vârâse nasul şi gura în îndoitura cotului. Blackwood nu părea să fie afectat de duhoare. Carnea de pe gâtul cadavrului se despicase şi se înnegrise din pricina descompunerii. Ochii mortului erau închişi, expresia de pe fața lui prelungă purtau încă întipărită agonia ultimelor clipe de viață. Şi încheieturile, la fel ca gâtul, etalau urmele caznelor la care victima fusese supusă – în acest caz urmele sârmelor cu care fusese imobilizată.

Blackwood nu părea interesat de rănile victimei.

— Mă puteți ajuta să-l întorc pe partea cealaltă?

Solomon găsi nişte mănuşi tari din latex, pe care şi le puse, oferindu-i şi lui Blackwood o pereche.

— Chiar e necesar?

— Este.

Solomon se înfioră la gândul că va trebui să pună mâna pe cadavrul acela rece şi împuțit.

— Ce anume căutați?

La început, Blackwood nu catadicsi să răspundă. Solomon apucă trupul de umeri, iar Blackwood de picioare, răsucindu-l – duhoarea deveni şi mai puternică.

Solomon se îndepărtă câțiva paşi; simțea că îi vine să vomite. Blackwood se apucă să examineze ceafa bărbatului, ridicând cu mâna înmănuşată părul blond, des. Câteva şuvițe se desprinseră şi se lipiră de mănuşile galbene, împreună cu nişte fragmente de scalp.

— Ce ați descoperit? întrebă Solomon, respirând cu greutate.

Blackwood îşi îndreptă spatele şi spuse pe un ton indiferent:

— Nimic. Ajutați-mă să-l aşez la loc.

Solomon îl ajută, apoi cei doi închiseră la loc sertarul. Duhoarea însă persista.

— Cum puteți tolera mirosul ăsta? se miră Solomon.

— Există lucruri mult mai cumplite care pot fi tolerate, îi răspunse

Blackwood, distrat. Acum trebuie să văd locul în care a fost spânzurat.

Au pornit cu maşina, cu toate cele patru geamuri deschise. Pe drum, Solomon i-a povestit lui Blackwood despre urma mică de picior, pe care o descoperise în pădure, sub frunzele arse. Apoi l-a întrebat din nou despre băiat, însă Blackwood s-a mulțumit să spună doar „O situație foarte ciudată”.

Au încercat să ajungă acolo înainte de apus, însă nu au reuşit. Mai persista o spuză luminoasă, albăstrie, pe cer, dar nu i-ar fi ajutat după ce ar fi trecut de lizieră. Solomon a găsit în torpedo o lanternă şi a pornit primul, deschizând calea. Până a ajuns în poieniță, n-a fost prea sigur că va găsi locul. I-a arătat lui Blackwood creanga joasă şi i-a descris scena crimei fără să se folosească de fotografii. A dat la o parte stratul de pământ ca să-i arate urma de picior, însă Blackwood nu s-a arătat prea interesat de această descoperire.

— Îmi dați voie? întrebă el luând lanterna din mâna lui Solomon şi începând să cerceteze trunchiul copacului şi scoarța striată a acestuia.

Cu spatele la copac, a luminat crengile de sus ale arborilor din jur, apoi a început să le cerceteze trunchiurile.

Pe unul dintre ele a descoperit o scobitură care ar fi fost greu de observat la lumina zilei. Era îngustă şi mică, făcută cu stângăcie, şi reprezenta un cerc mai mare care se suprapunea peste unul mai mic, precum şi o linie oblică, ce pornea din punctul de intersecție al cercurilor şi arăta către nord-est.

Blackwood îndreptă lumina lanternei în direcția acelei linii ciudate.

— Ce e? întrebă Solomon. Un fel de semn hobo[8]?

— Ceva de genul acesta, răspunse Blackwood, îndreptându-se către un alt trunchi, aflat la vreo trei-patru metri de primul. Un semn indică, avertizează sau sugerează pe ce cale s-o apuce cei flămânzi şi singuri. În acest sens, cel de aici seamănă cu…

Blackwood tocmai descoperise un alt simbol, la fel de mic, gravat în scoarța copacului. Acesta era ceva mai elaborat, alcătuit din câteva linii curbe, câteva linii întretăiate şi ceea ce părea să fie jumătatea unei stele. Putea să reprezinte o literă dintr-un limbaj ciudat, primitiv, o hieroglifă sau o pictogramă. Lui Solomon i se părea că seamănă mai degrabă cu semnătura unui spiriduş al pădurii.

Acest simbol nu conținea şi o linie indicatoare, sau cel puțin Solomon nu

reuşea să distingă vreuna, însă Blackwood îndreptase deja lanterna către următorul copac, apoi către următorul, fiecare fiind marcat cu câte un semn scobit în scoarță şi purtându-i pe cei doi bărbați tot mai adânc în pădure.

— Unde mergem? întrebă Solomon.

Blackwood se opri o clipă, nemişcat; părea că ascultă ceva.

— *Am ajuns.*

Lumină o mică poiană. Doi pari din lemn, care probabil susținuseră cândva un indicator, se ridicau din pământ. Blackwood dădu la o parte frunzele de pe nişte pietre de mormânt pe care încă se puteau distinge cuvinte şi cifre. Fragmente de nume şi de ani de pe la mijlocul secolului al XIX-lea.

Solomon înțelese despre ce era vorba.

— Ăsta e un cimitir de sclavi.

Blackwood ținea lanterna, în vreme ce Solomon mergea printre mormintele aflate la trei-cinci metri unul de altul. Locul acela fie se găsise la marginea proprietății unui stăpân de sclavi, fie era un cimitir neoficial.

— Dumnezeule! exclamă Solomon, dându-şi seama de suferințele pe care trebuiseră să le îndure oamenii aceia cu numai o sută de ani în urmă. Ce mai descoperire! Ce înseamnă asta?

Blackwood începu să cerceteze pământul.

— Mormintele nu sunt răscolite.

— Bineînțeles că nu sunt… poftim? Solomon se apropie de Blackwood.

— Şi de ce ar putea fi răscolite?

— Nu ştiu.

— Spuneți-mi ce-i cu simbolurile acelea făcute în scoarța copacilor.

— Se numesc sigilii. Însemnări oculte.

— Cum adică „oculte”?

Dându-şi seama că se afla într-un cimitir părăsit din mijlocul unei păduri, discutând despre magie neagră, Solomon simți un fior rece pe şira spinării.

— Nu cunosc vreun sinonim pentru cuvântul ăsta, răspunse Blackwood. E remarcabil că simbolurile apar aici.

— Fără îndoială, spuse Solomon, simțind că văzuse şi auzise suficient de multe lucruri ciudate în ziua aceea. Haideți să ne întoarcem.

Reveniră la copacul de care fusese spânzurat bărbatul alb. Solomon încă se străduia să pună cap la cap tot ce aflase.

— Credeți că spânzurarea are de-a face cu… cu…

— Sigiliile, spuse Blackwood.

— Cu sigiliile, repetă Solomon. Sau cu cimitirul? Ori… cu băiatul?

— Da, cu toate trei, răspunse Blackwood, luminând cu lanterna poiana în care avusese loc linşajul.

Solomon se apropie şi-i luă lanterna din mână, nu mai voia să descopere şi altceva acolo.

— Daţi-mi voie să vă spun câteva lucruri despre mine. În primul rând, nu-mi place cuvântul „ocult”… şi nu-mi place să-mi petrec vremea prin cimitire, în special după lăsarea întunericului. Nu cred în chestii de genul ăsta, dar nu e bine să le iei în derâdere. Trebuie să aflu despre ce e vorba şi trebuie să ştiu cine sunteţi.

— Da, spuse Blackwood, uitându-se pe lângă Solomon, printre copaci. Dar mai întâi trebuie să aflăm cine sunt cei care se îndreaptă către noi.

Solomon se întoarse şi zări flăcări printre copaci – torţe. Vreo şase, poate mai multe, apropiindu-se.

Îşi pipăi poalele hainei, simţind forma pistolului Colt Detective Special în teaca de la şold.

— Asta ne mai lipsea acum.

Torţele se opriră. Se auzeau glasuri. Oamenii aceia cu siguranţă zăriseră lumina lanternei.

— Cât de bine ştiţi să vă bateţi? îl întrebă Solomon pe Blackwood.

— Să mă *bat?*

— Da, să vă bateţi cu pumnii. Vă pricepeţi cât de cât?

— N-am mai participat niciodată la o bătaie cu pumnii, răspunse Blackwood.

— Perfect, zise Solomon.

Singura soluţie era să facă el primul gest. Îndreptă raza lanternei către torţe, pornind-o şi oprind-o în mod repetat, ca şi cum ar fi transmis un semnal morse.

— Atenţie, FBI! strigă el. Tocmai pătrundeţi într-o zonă în care a avut loc o crimă!

Purtătorii torţelor trecură de ultimele trunchiuri de copaci şi apărură în faţa lor. Măşti albe, ţuguiate, veşminte lungi, boţite, pe piept cu semnul crucii cu o picătură de sânge în centru. Zece membri Ku Klux Klan. Zece terorişti naţionalişti albi, băştinaşi, făcându-şi apariţia în locul în care fusese spânzurat un bărbat alb – numai ca să nimerească peste un negru însoţit de un bărbat foarte, foarte alb.

— FBI, repetă Solomon, luminându-şi insigna.

Îndreptă apoi lanterna către Blackwood pentru a-i preveni pe membrii KKK că nu era singur.

La lumina torțelor, ochii acestora abia se distingeau prin găurile din glugile albe.

— Aveți grijă cu torțele alea, spuse Solomon. N-ați vrea să dați foc pădurii.

Sau poate chiar asta intenționau. Poate că veniseră să dea foc copacului de care fusese spânzurat bărbatul alb.

— Ce fel de insignă e aia, băiete? întrebă unul dintre membrii KKK.

Solomon își ascunse iritarea cu un zâmbet şi răspunse:

— Genul de insignă care vine la pachet cu un pistol încărcat.

— Aici a fost spânzurat un bărbat alb, spuse membrul KKK.

— Iar eu mă aflu aici ca să aflu cine a fost făptaşul, replică Solomon.

— Şi noi! se auzi glasul unui alt membru KKK, care îşi agita torța pe deasupra capului.

— Faceți o greşeală, spuse Solomon. Şi m-am săturat să vorbesc cu nişte măşti, adăugă el, luminând glugile celor zece bărbați şi făcându-i pe câțiva dintre ei să-şi ferească ochii cu mâinile incomodate de veşmintele acelea lungi până la pământ. Arătați-vă fețele. Fiți bărbați adevărați.

Membrii KKK începură să se uite unii la alții. Era limpede că nu aveau de gând să dea ascultare îndemnului.

O pală de vânt mişcă ramurile copacilor, iar flăcările torțelor pâlpâiră.

— Ce-ar fi să ne arăți arma aia?

Solomon ştia că, odată ce-ar fi scos pistolul din teacă, ar fi trebuit să-l folosească. Coltul lui era un revolver cu şase gloanțe – insuficiente pentru zece oameni, aşa că spuse:

— Ce-ar fi să discutăm cu Ingalls despre toate astea? Membrul KKK care părea să fie liderul începu să se uite în stânga şi-n dreapta, de parcă l-ar fi căutat pe şerif prin pădure.

— După care copac s-a ascuns?

Ceilalți membri KKK începură să râdă. Solomon ştia că un singur foc tras cu arma lui ar fi însemnat vrafuri întregi de hârtii şi incidentul ar fi căpătat proporții naționale: un agent FBI negru trăgând cu pistolul în membri KKK îmbrăcați în costumele lor distinctive.

— Văd că sunteți foarte curajoşi, spuse Solomon. Aşa de curajoşi că vă e frică să vă arătați fețele.

O altă pală de vânt se strecură printre copaci. Situația urma să

degenereze, era clar. Tot ce mai putea Solomon să facă era să aibă grijă să nu ajungă la capătul unui ştreang.

Hugo Blackwood, de a cărui prezență Solomon aproape uitase, se apropie de el.

— Agent Solomon, aveți încredere în mine? îi şopti el.

— Nu, nu am, îi răspunse Solomon tot în şoaptă, conştient că nu avea de ales. De ce mă întrebați?

— Permiteți-mi să țin eu torța electrică în locul dumneavoastră.

Solomon nu voia să renunțe la singura lui sursă de lumină.

— Chestia asta poartă numele de lanternă. De ce țineți neapărat să mi-o luați?

— M-am gândit că v-ar prinde bine o mână de ajutor.

— OK, cedă Solomon după un moment de gândire.

Oricum ar fi avut nevoie de ambele mâini pentru ce avea să urmeze, aşa că îi lăsă lui Blackwood lanterna.

— Ce tot şuşotiți acolo? întrebă şeful membrilor KKK, făcând câțiva paşi spre ei.

Blackwood i se adresă în şoaptă lui Solomon:

— În momentul în care voi stinge această torță electrică, să fiți pregătit s-o luați la fugă.

— În momentul în care… ce? întrebă nedumerit Solomon.

Între timp, ceilalți membri KKK începuseră să se apropie, urmându-şi liderul.

— Ce căutați aici? întrebă acesta.

— Un, doi, trei… şi! spuse Blackwood.

Clic. Lanterna se stinse. O clipă, luminile portocalii ale torțelor îşi aruncară asupra copacilor din jur umbrele dănțuitoare.

— *Elil,* rosti Blackwood, scoțând un fel de şoaptă guturală. O pală puternică de vânt, iscată din senin, cuprinse poiana. Flăcările torțelor pâlpâiră o vreme, apoi se stinseră. Bezna căzu asemenea unei ghilotine.

Membrii KKK începură să strige alarmați.

Solomon simți cum este apucat şi tras de braț. Începu să alerge pe lângă Blackwood, tăindu-şi drum prin întuneric şi lovindu-se de trunchiurile copacilor şi de crengile joase.

Zgomotul paşilor lor era înăbuşit, vătuit, de parcă abia ar fi atins pământul, în vreme ce Blackwood îl călăuzea pe Solomon cu fermitate pe lângă şi peste diversele obstacole, strecurându-se prin hățiş ca argintul-viu.

Solomon auzea strigătele furioase din spatele lui. Membrii KKK fie se luaseră după ei, fie încercau să iasă din pădure. Deodată, Solomon văzu lumina palidă a lunii. Tocmai ieşise din pădure şi acum simțea sub tălpi o iarbă care părea făcută din fire de argint, la fel de tari precum pietrişul din care creştea.

Cei doi bărbați se opriră, în timp ce Solomon se chinuia să-şi recapete răsuflarea.

— Cum ați făcut asta…? întrebă el, simțind imediat ceva rece în mână.

Lanterna.

Auzi apoi glasurile iritate ale membrilor KKK, care strigau unii la alții *Aici… Pe acolo… Nu văd nimic!* în timp ce veşmintele acelea lungi până în pământ îi împiedicau să înainteze. Teama din glasurile lor era deopotrivă perceptibilă şi liniştitoare.

Solomon îndreptă către ei raza lanternei, văzându-i cum îşi acoperă ochii. Câțiva dintre ei căzuseră în genunchi, respirând greu, glugile le alunecaseră de pe cap, iar veşmintele le erau sfâşiate şi pătate cu sânge din pricina crengilor ascuțite ale copacilor.

Solomon îndreptă lumina lanternei într-o parte, lăsându-i pe toți în beznă.

— O seară bună, domnilor, spuse el şi îşi pipăi cheile de la maşină în buzunar.

Câteva clipe mai târziu, maşina demară scrâşnind pe pietrişul tare.

În vreme ce goneau, Solomon se trezi râzând în hohote. Îl bucura că reuşiseră să-i umilească pe membrii KKK. Totodată, în felul acesta se elibera de propria teamă, gândindu-se câtă teroare puteau semăna țopârlanii aceia.

— Nu ştiu cum ați făcut asta, însă a fost absolut incredibil! exclamă Solomon izbind cu podul palmei în claxonul maşinii. Cum se face că vedeți atât de bine pe întuneric?

— Cred că am fost înzestrat cu capacitatea asta, îi răspunse Blackwood, dând uşor din umeri şi privind drumul din fața lor.

Răspunsul serios al lui Blackwood îl aduse pe Solomon cu picioarele pe pământ. Finalul triumfal al fugii lor nu reuşea să estompeze lucrurile stranii pe care Blackwood i le arătase în seara aceea.

— Ce înseamnă toate astea? întrebă Solomon.

— Nu prea ştiu, răspunse Blackwood. Dar ceva se petrece aici. Bărbații aceia mascați au sosit în oraş asemenea unor spirite întunecate invocate de

cineva. În locul acesta numit Deltă există un butoi cu pulbere, un focar de violență, iar dumneavoastră, agent Solomon, sunteți elementul de legătură.

— Eu? se miră Solomon. Cum adică… eu?

Blackwood se uită pe geamul maşinii care, din cauza întunericului, devenise reflectorizant. Îi luă câteva clipe să răspundă, iar în momentul în care o făcu, vorbele îi sunară ca un murmur stins:

— Dumneavoastră veți decide deznodământul. Acum sunt pregătit să mă întâlnesc cu băiatul.

— Ce faci?

Linus îşi aşeză în valiză, lângă trusa de bărbierit, două cămăşi frumos împăturite.

— Plec la Omaha pentru două zile. Avem nevoie să obținem declarații de la şase dintre angajații firmei de asigurări, iar partenerii au cerut în mod expres să mă duc eu.

Odessa stătea în pragul dormitorului, privindu-l cum îşi face bagajele.

— Pleci într-o călătorie, spuse ea, repetând cuvintele bătrânei ciudate care îi ghicise în spatele magazinului botanic.

Linus tocmai ştergea cu mâneca praful de pe o pereche de mocasini negri, lucioşi.

— Nu ştiu cum a picat pe mine, însă mă simt pregătit. Agenția de turism mi-a trimis deja pe e-mail biletele şi rezervarea. Business class.

— Minunat, spuse ea, cu gândurile aiurea.

— Chiar este, încuviință el.

Urmă un moment de tăcere. Linus simțise că nu-i căzuse prea bine vestea, aşa că se apropie de ea:

— Cum te mai simți?

— Ăăă… bine.

Odessa nu-i spusese despre Hugo Blackwood sau că i se ghicise în cărți într-un magazin botanic. Ori despre chestia aceea care se mişcase printre rufele murdare de la hotel. Nici n-ar fi ştiut cu ce să înceapă.

Linus îi masă brațele, aşteptând ca Odessa să-l privească în ochi.

— Vino cu mine, îi spuse el.

Odessa pufni.

— Unde? La Omaha?

— Am auzit că e destul de frumos. Eu voi fi ocupat până peste cap cu declarațiile alea, însă tu vei putea vizita oraşul, după care ne vedem la cină. Poate reuşesc să prelungesc călătoria cu o zi.

— Mda, spuse ea.

— E ocazia perfectă să te detaşezi de probleme. Îți va face bine. De fapt, este exact ce ai nevoie acum.

Odessa dădu din cap, pentru că Linus avea dreptate, însă nu era chiar atât de simplu.

— Ştiu, încuviință ea.

— Mic dejun în cameră…? spuse el, sperând s-o tenteze. Spa la hotel, pentru tine, ori să mergem împreună la fitness?

Linus era delicios de convingător. Iar ea ar fi trebuit să-l însoțească, Odessa ştia asta. Însă cuvintele bătrânei…

— Pleci într-o călătorie? îl întrebă din nou, străduindu-se să-şi adune gândurile.

Să fie cumva vorba de o simplă *coincidență?*

Linus îi atinse bărbia, încercând s-o facă să se uite la el.

— Vino cu mine, repetă el.

Odessa zâmbi, cucerită de efuziunile lui sentimentale, de tandrețea lui. Ştia însă că, dacă ar fi dat curs invitației, ar fi stat la fereastra hotelului, îmbrăcată într-un halat de baie, în vreme ce gândurile i s-ar fi îndreptat către Walt Leppo, jefuitorii de morminte şi către un anumit personaj cu un inconfundabil accent britanic.

Odessa făcu un pas înapoi.

— Mi-ar plăcea, dar…

— Dar ce?

— Nu cred că ar da prea bine dacă m-aş sustrage de la muncă tocmai acum. Dacă vor avea nevoie de mine ca să-mi pună întrebări cu privire la evenimentele în care am fost implicată… şi vor descoperi că sunt în vacanță, în Nebraska…

— E o călătorie de lucru, alături de jumătatea ta.

Jumătatea ta. Îi plăcea cum sună. Numai că o făcea să se gândească la celelalte lucruri pe care i le spusese bătrâna în magazinul botanic.

Eşti singura lui mare dragoste. Doar că el nu este al tău.

Aiureli. Aiureli. Nu trebuia să le dea ascultare.

În curând va pleca într-o călătorie. Un nou bărbat îşi va face apariția în viața ta.

Iată cum ți se vâră în suflet, îşi dădu ea seama. Paradoxuri şi afirmații generice: *Eşti o persoană închisă în sine – nimeni nu te cunoaşte cu adevărat – însă odată ce te încrezi în cineva… încrederea rămâne veşnică!* Plantarea unei semințe în solul propriei nesiguranțe, hrănirea ei cu îndoială sau laudă şi apoi planta se va întinde ca o buruiană plină de spini.

Odessa se apropie de Linus şi-l sărută.

— Mi-ar fi plăcut să vin cu tine, îi spuse ea cu sinceritate.

Linus o prinse de mână. Un nou sărut.

— Să ştii că sexul în vacanță este cel mai plăcut, îi spuse el.

Odessa încuviință, fără să-şi dezlipească buzele de ale lui.

— Ce zici de sexul acasă?

Linus dădu la o parte valiza pe jumătate făcută şi săriră în pat.

Telefonul sună tocmai când Odessa ieşea de la duş, îmbrăcată în halat. Era mama ei. Fie pentru că hotărâse să se dea bătută, fie pentru că avea un moment de slăbiciune, Odessa răspunse.

— Bună, mamă.

— Ah, ai răspuns! Ce mai faci? Unde eşti? Totul e în regulă?

Continuă aşa câteva minute, Odessa răspunzând la chestionar şi încercând s-o asigure că totul era în regulă. Urmă recitarea felurilor de mâncare servite la cină cu o seară în urmă, tot ce mâncase mama şi tot ce băgase în gură Miriam, prietena acesteia – de care Odessa nu auzise în viața ei –, precum şi un rezumat al discuțiilor.

— Ce mai face Linus?

Pentru mama ei, Linus era o ciudățenie. Nu că ar fi fost rasistă, însă pentru ea cuplurile interrasiale erau o chestie specifică tinerilor, la fel ca muzica ascultată prin streaming sau prânzul comandat prin Postmates. Odessa însă făcu greşeala să-i spună că Linus pleca la Omaha.

— Şi te lasă *singură?*

Odessa o asigură încă o dată că totul era în regulă.

— Şi ce-o să se întâmple cu tine? o întrebă mama ei. Cu FBI-ul, cariera ta?

Odessa oftă adânc.

— Cred că s-a terminat.

— O, nu. Dar tu… nu ai…

Grijile pe care şi le făcea mama ei o înfuriau întotdeauna. Se simțea ca un copil ratat. Mama ei ştia exact pe ce butoane să apese, doar ea le montase.

— Uite ce e, nu este vorba despre ce e corect şi ce e greşit, ci despre cât o să mai pot eu suporta, spuse Odessa. Habar n-am ce urmează.

Apoi se grăbi să adauge:

— Însă totul va fi în regulă.

— Licența ta în Drept, spuse mama ei, încercând să aducă în discuție o rază de speranță.

— Da, licența mea în Drept.

— Ai întotdeauna la ce să te întorci, la fel ca tatăl tău.

Auzind-o că pomeneşte de tatăl ei, Odessa se întristă. Faptul că mama sa încă îl venera nu încetase niciodată s-o fascineze… şi s-o facă să aibă un sentiment de milă faţă de femeia care îi dăduse viaţă.

— Mamă, tu ai fost cea mai mică dintre şapte fraţi, nu-i aşa?

— Sigur, răspunse ea, înşirând la foc automat numele celor şapte fraţi şi surori, în ordinea naşterii. De ce mă întrebi?

— Din niciun motiv, însă…

— Dintotdeauna mi-am dorit să am şi eu şapte copii, adăugă mama Odessei. Probabil pentru că într-o asemenea familie am crescut şi eu. Am fost mezina, la fel ca tine, aşa că am vrut să imit modelul ăsta. Acum mi se pare amuzant.

— Ai născut şase copii, mamă. Ce-ţi poţi dori mai mult?

— Da, ştiu. Şase sunt suficienţi, răspunse mama, după care chicoti scurt.

Odessa se simţi uşurată să afle că bătrâna ghicitoare se înşelase măcar într-o privinţă.

— …cu toate că a existat şi un făt mort, adăugă mama ei.

Odessa deveni brusc atentă.

— Un… *ce?*

— O fetiţă… prima mea sarcină. Doctorii au spus că a fost moarte infantilă subită.

— Dar, stai aşa, fetiţa s-a născut vie sau moartă?

Mama Odessei făcu o pauză, apoi răspunse:

— A murit în braţele mele, Odessa. A trăit doar o oră.

Odessa se sprijini cu mâna liberă de perete, ameţită.

— Prin urmare, eu sunt a şaptea fiică a unei a şaptea fiice?

— Păi, aşa se pare… dacă socotim corect. Dar de ce te miri?

— De ce nu am discutat despre asta niciodată? întrebă Odessa. *Cum de nu am ştiut nimic despre asta?*

— Pentru că nu-mi face plăcere să vorbesc despre ea, Odessa, îi răspunse mama ei pe un ton tăios.

— Scuză-mă, spuse Odessa dându-şi seama că răscolise amintiri dureroase fără să se gândească ce va simţi mama ei.

A şaptea fiică a unei a şaptea fiice. Ce naiba putea să însemne asta?

— Mamă, să ştii că nu am vrut să… habar n-am ce înseamnă să treci printr-o asemenea experienţă. Iartă-mă.

Odessa tocmai descoperise în mama ei o putere interioară nebănuită, care

aproape ştergea cu buretele – şi explica, în bună măsură – anii de slăbiciune care urmaseră.

— Odessa, spuse mama ei, de unde ți-au venit atâtea întrebări?

O ghicitoare bătrână, răspunse Odessa în gând.

— De nicăieri, mamă. Doar… eram curioasă.

— Odessa… te gândeşti să-ți întemeiezi o familie?

— *Ce?* Doamne, nu…

— Eşti cumva gravidă?

Iisuse!

— Nu, mamă. Nici vorbă.

— Doar ştii că sora ta aşteaptă să nască al treilea… Odessa negă încă două minute, încercând să pună capăt conversației. În cele din urmă mama ei închise, lăsând-o cu ochii țintă la ecranul telefonului.

Rememoră şedința de Tarot. Îşi amintea toate cuvintele pe care le rostise femeia aceea, totuşi continua să nege anumite afirmații sau previziuni. Încă se chinuia să se convingă că nu fusese decât o şarlatanie.

Întreabă dacă vrei să afli despre tatăl tău.

Apoi momentul în care bătrâna îşi dăduse ochii peste cap, cât pe ce să leşine, în fața lui Hugo Blackwood.

Se duse în bucătărie. Ceaşca de ceai încă se afla pe blat, nespălată. Ceaşca din care băuse Hugo Blackwood. Cea pe care britanicul o ținuse în mână.

În timp ce străbătea holul de la intrarea în sediul FBI din Claremont Tower, Odessa trebui să suporte o mulțime de priviri iscoditoare, curioase. Prietena ei, Laurena, o aştepta într-o sală izolată fonic.

Se îmbrățişară, apoi Laurena o cercetă cu privirea.

— Arăți bine.

— Mulțumesc, îi răspunse Odessa.

Pe masa din sala de şedințe erau o carafă cu apă şi două pahare. Cu mâini tremurânde, Odessa îşi umplu unul.

— În locul tău, eu aş fi fost dărâmată. Îmi lipseşti. Ce zic avocații?

Odessa ridică din umeri.

— Ce-ar putea să zică? Ce-ar putea să zică oricine altcineva? întrebă ea retoric, luând o gură de apă.

— Eu aş zice că totul nu e decât o mare tâmpenie. Eşti un agent bun, Dessa. Nu ştiu ce s-a întâmplat în seara aceea, însă ştiu că nu te-ai pierdut

cu firea.

— Mulțumesc.

— Circulă nişte zvonuri… eu nu le cred, însă le pomenesc pentru că aş vrea să ştiu… zvonuri cum că tu şi Leppo…

Odessa simți cum o copleşeşte un val de silă şi de furie.

— Rahat.

— Asta am zis şi eu. Caută explicații, motive. De ce un agent împuşcă un alt agent? În tărtăcuțele lor de bărbați nu poate intra ideea că e posibil ca amicul Leppo să se fi pierdut cu firea. Poate că bărbatul din poveste a luat-o razna. Ar fi ceva nou.

— Ar fi ucis-o pe fetiță. Ce spun eu sună cumplit pentru că *este* cumplit. Nu am cum să explic – probabil nimeni nu ar putea. Însă avea cuțitul în mână şi se pregătea să-i taie gâtul fetiței. Şi în acelaşi timp, oamenii cred că noi doi ne culcam împreună?

— Atât îi duce capul. Lasă-i în plata Domnului.

— Sărmana lui soție, spuse Odessa, gândindu-se la văduva lui Leppo.

— E distrusă. Dar, desigur…

Odessa îşi imagină scenariul legat de Walt Leppo: un tip integru care fusese împuşcat în urma unei aventuri romantice. Zvonul nu avea niciun sens, de fapt… Odessa spera însă ca soția lui Leppo să fi fost cruțată de astfel de mizerii.

Apoi îşi aminti de punga din hârtie pe care o ținea în mână.

— Ai putea să-mi mai faci o favoare, la fel de mare?

— *Orice,* răspunse Laurena, apoi îşi aminti ce făcuse ultima dată – îi trimisese Odessei fotografiile din scena crimei lui Peters – şi bătu în retragere. Stai aşa. Despre ce favoare e vorba acum?

Odessa îi întinse punga de hârtie. Laurena o luă, dar n-o deschise.

— La naiba! spuse ea. Ce-i asta?

— O ceaşcă de ceai. Vreau să-i faci o analiză biometrică, inclusiv un test ADN şi scanarea amprentelor.

Laurena se uită la Odessa, fața ei devenind, încet-încet, din îngrijorată, zâmbitoare.

— Sper că-ți dai seama ce-mi ceri.

— Da.

— Asta încalcă toate protocoalele.

— Ştiu.

— Există oameni care şi-au pierdut slujbele pentru că au folosit

laboratorul FBI în scopuri personale.

— Eu sunt singura persoană care îşi pierde slujba, îi aminti Odessa. Îmi voi asuma întreaga vină, în caz că…

— Eşti sigură că nu e ceva legat de relația ta cu Linus? De vreun incident domestic? Poate că a adus pe cineva acasă sau ceva de genul ăsta? Ai descoperit urme de ruj pe buza cănii?

Odessa scutură din cap.

— Nu există nicio urmă de ruj. Nu este vorba despre Linus.

— OK… atunci despre ce anume e vorba?

— Este vorba despre cazul meu. Însă nu tocmai…

— Explică-mi.

— Tare mi-aş dori s-o pot face.

— Rahat.

Laurena ridică mâinile în semn de protest.

— Dessa…

— Crezi că te-aş ruga să faci aşa ceva dacă nu ar fi, cu adevărat, *atât* de important?

— Dar e o nebunie. Chestia asta începe s-o ia razna cu totul. Mă îngrijorezi.

— Da, încuviință Odessa. Mie-mi spui?

Laurena aşteptă ca Odessa să continue.

— Cum, asta-i tot?

— Încă o chestie. Cana trebuie analizată aici. Nu la Quantico. Vreau ca rezultatele să rămână *loco.*

Exasperată, Laurena scoase un oftat:

— Mai e şi altceva?

— Rezultatele trebuie să-mi parvină mie şi numai mie. Dacă există ceva într-una dintre bazele noastre de date, trebuie să ştiu. Doar eu. Ai înțeles?

— Dessa. Sigur eşti în regulă? Nu pari OK. Odessa îşi atinse tâmplele.

Voi fi, răspunse ea, sperând ca vorbele să i se adeverească. Voi fi.

Odessa se întoarse la Spitalul New York-Presbyterian Queens din Flushing. Găsi rezerva lui Earl Solomon şi pe el acolo. Stătea cu spatele sprijinit de mai multe perne, acoperit cu un cearşaf şi o pătură, cu toate că Odessei i se părea că în încăpere era cald.

Cearşaful îi aminti de micul interogatoriu la care îl supusese pe Mauro Esquivel în subsolul hotelului Lexington Regal, ceea ce o ajută să se concentreze.

În salon se mai afla cineva, un bărbat solid, fălcos şi jovial, purtând un costum lălâu. Capul lui pleşuv se sprijinea la spate pe o cută groasă de grăsime.

— Bună ziua, spuse Odessa. Vă deranjez?

— Vino, vino, agent Hardwicke, spuse Solomon răguşit şi îi întinse o mână palidă.

— Imediat e *happy hour.*

Odessa zâmbi, bucurându-se să-l vadă binedispus, chiar dacă fizic părea mai slăbit. Un tub subțire tras peste față îi furniza oxigenul de care avea nevoie.

— Bună ziua, spuse ea, dând mâna cu celălalt bărbat.

— El e domnul Lusk, zise Solomon. Avocat.

— Mă bucur să vă cunosc, agent Hardwicke.

Odessa îşi eliberă mâna din strânsoarea bărbatului şi se întoarse către Solomon. Ochii acestuia erau în continuare gălbui, iar pielea de pe gât părea şi mai lăsată, de parcă ar fi pierdut rapid din greutate.

— Cum au fost testele acelea…?

— A, alea. Cred că la un moment dat vor catadicsi să-mi spună şi mie.

Odessa nu-şi dădea seama dacă Solomon se străduia să pară binedispus sau dacă aşa era de obicei.

— Dar sunteți în regulă? Cum vă mai simțiți?

— Mă descurc.

Odessa clătină din cap, neştiind ce să mai zică. „Mă descurc.” Solomon nu spusese nimic precis.

— Bun, bun, rosti ea în cele din urmă.

— Ce te-a dus înapoi la mine? întrebă Solomon.

— Păi, am vrut să văd cum o mai duceți şi, ăăă… Nu vreau să par

necioplită, însă credeți că am putea sta puțin de vorbă… între patru ochi?

Spunând aceasta, îi adresă un zâmbet stânjenit domnului Lusk, care rămăsese pe loc, cu mâinile în buzunare. Se uita la Solomon de parcă ar fi vrut să spună *Nu-i nicio problemă.*

— E-n regulă, poți vorbi deschis în fața lui Lusk. E avocat, spuse Solomon.

— Ăăă… OK, îi adresă Odessa încă un zâmbet domnului Lusk, sperând că acesta va ieşi din încăpere.

Doar că el se mulțumi doar să-i întoarcă zâmbetul.

Bine, atunci nu avea de gând să se simtă stânjenită. Dacă domnul Lusk dorea să rămână, avea să asculte o poveste de pomină.

— Am pus la poştă, dacă acesta este cuvântul potrivit, o scrisoare la adresa pe care mi-ați dictat-o, spuse ea şi se întoarse din nou către Solomon. La scurtă vreme după aceea şi-a făcut apariția Hugo Blackwood – la foarte scurtă vreme, de fapt – la mine acasă.

— Da, spuse Solomon, de parcă ar fi ştiut deja toate aceste lucruri, deşi era imposibil. Continuă.

— El… ăăă… păi, cred că a fost de acord să mă ajute, sau măcar să încerce. Aşa că am urmărit o pistă şi… mda.

Odessa ar fi vrut să spună totul, însă îi venea greu în prezența acelui avocat. Ştia că vorbele ei aveau să sune ridicol.

— Apoi ne-am despărțit. De unde îl cunoaşteți, de fapt? El a spus că vă ştiți de o veşnicie.

— Aşa este. Să fi fost… 1962? Vara lui 1962.

Din cine ştie ce motiv, Solomon se uita la domnul Lusk, de parcă ar fi aşteptat ca acesta să confirme.

— Uau! se miră Odessa. De pe vremea când era copil…?

— Nu, răspunse Solomon.

— Iar el este… ce e el, de fapt? întrebă Odessa. Cu ce se ocupă?

— Ocupația lui este să fie cine zice el că e… cred, răspunse Solomon, încuviințând de parcă ar fi purtat o conversație despre vreme. Nu poate fi explicat.

— Mie-mi spuneți? oftă Odessa, incapabilă să-şi limpezească gândurile. Pot spune că felul în care vede FBI este… destul de interesant.

— Da, nu-i aşa? Nu cred că e în stare să înțeleagă cu adevărat. El îşi imaginează că suntem nişte agenți precum cei de asigurări sau de turism. Nişte reprezentanți. Cel puțin asta e placa lui.

— Placa?

— Nu ştiu dacă tot ce spune e sincer sau dacă nu cumva, din când în când, e ironic. E mai uşor să-l suporți dacă nu pui la inimă tot ce spune.

— Zău? se miră Odessa, încă afectată de felul în care o tratase Blackwood.

— Eu aş zice că îți dă mai mult decât îți ia. Merită osteneala să ignori aerele lui de Hobson ca să profiți de ce-ți oferă.

Odessa aprobă, deşi nu prea înțelegea la ce se referise Solomon.

— Hobson? întrebă ea, crezând că acesta era numele vreunui politician obscur.

— Hobson, da. Ai văzut filmul *Arthur?*

— Ăăă… nu, nu cred… Ah! Russell Brand?

— Nu. Tipul scund, atât de amuzant. Cel mai amuzant bețiv de la W.C. Fields.

— M-ați pierdut cu totul, recunoscu ea.

Domnul Lusk se simți dator să-i sară în ajutor.

— Dudley Moore.

Solomon îşi îndreptă un deget către domnul Lusk.

— Aşa îl cheamă. Nu pe el adică. Nu pe personaj. Un puşti bogat care devine un bărbat bogat, dar care are un majordom de când era copil. Un valet britanic simpatic, bătrân, sobru, imperturbabil în orice situație. Blackwood seamănă puțin cu el, doar că, pe dinăuntru, este ceva mai bătrân. Şi cu asta cred că l-am descris destul de bine.

Odessa clătină din cap, simțind nevoia să revină la conversația inițială şi să-l întrebe pe Solomon ceva despre casa lui.

— Aş mai putea să mă ocup de ceva din locuința dumneavoastră în timp ce vă aflați aici?

— Nu-mi trece nimic prin minte. Doar peştele ăla nenorocit.

— Peştele e bine.

— Ca să fiu cinstit, nu mă îngrijora deloc soarta lui.

Odessa chicoti de complezență, apoi spuse:

— Apropo, când am fost acolo, am căutat o plasă pentru Dennis… ca să-l scot din acvariul ăla împuțit. Şi am găsit una în debaraua aceea mică de lângă bucătărie.

— Bravo.

— Da, dădu ea din cap, gândindu-se cum să continue. Doar că acolo am observat că peretele din spate…

Solomon îşi netezi pătura.
— Ai ascultat măcar una?
— O… bandă?
— Păi, da. Se pare că mi-ai găsit camera secretă.
— Dar nu am vrut să… de obicei, nu sunt o băgăreață. Doar că acea cameră ocupă cam o treime de casă…
— Ai ascultat?
Odessa scutură din cap, surprinsă că Solomon nu părea deranjat că intrase neinvitată în camera aceea.
— Nu.
— Ar trebui. Când vei fi pregătită.
— Când voi fi… pregătită? Pregătită pentru ce?
Solomon clătină din cap, apoi, pradă unui acces de tuse, se întoarse să ia de pe noptieră un pahar cu apă, din care ieşea un pai scurt.
Cât era Solomon cu spatele la ei, domnul Lusk îi zâmbi Odessei. Îşi atinse cu degetele cotul, apoi arătă către Solomon. Nedumerită, Odessa se uită la brațul lui Solomon şi la perfuzia prin care i se administrau tot felul de substanțe. Apoi înțelese: Solomon era sedat, ceea ce ar fi putut explica întrebările şi răspunsurile ciudate.
Înainte ca Odessa să afle mai multe de la domnul Lusk, Solomon reveni în poziția inițială.
— Benzile au început să sosească la mine acasă în 1962, spuse Solomon. Uneori după câte o săptămână, alteori după mai mult de o săptămână, îmi sosea prin poştă un teanc de benzi Mylar. Blackwood transcrie fiecare caz, ceea ce înseamnă patru sau cinci benzi. Nu prea înțeleg de ce o face. Cred că, printre altele, îi place această tehnologie… pentru el, un magnetofon este ultimul răcnet. L-am întrebat ce rost are să le transcrie, însă mi-a dat un răspuns demn de Hobson. În fine. La un moment dat am avut strălucita idee de a trimite una dintre benzi la un laborator audio – unul independent, nu la FBI, că nu voiam să fac valuri. Analiză vocală, mă rog, chestii din astea. Eram curios. Tehnicianul mi-a spus că banda fusese înregistrată la o frecvență foarte mare şi apoi fusese transferată într-una mai joasă. Habar n-am ce înseamnă asta. Însă el nu mai întâlnise niciodată aşa ceva. Pe scurt, nu mi-a putut spune nimic. Era ca şi cum ai fi pilit numărul de serie al unei arme… Poate că în zilele noastre se pot face şi alte chestii, digitale, dar… încerc să te scutesc de un efort suplimentar.
— Dar toate benzile acelea, spuse Odessa. Sunt o mulțime de cazuri. Ce

fel de cazuri?

— Mai întâi, ascultă-le, îi răspunse Solomon. Vorbim după aceea.

Odessa scutură din cap, ştiind că ceea ce voia să spună va suna aiurea.

— Sunt cazuri… oculte?

— E în regulă, schiță Solomon un zâmbet. Şi eu am fost ca tine, pe vremuri.

— Ca mine?

— Păi, de asta am păstrat toate benzile acelea nenorocite, spuse Solomon. Nu e ca şi cum m-ar fi rugat s-o fac. Voiam să mă bazez pe o documentație, să am un plan de rezervă dacă lucrurile ar fi luat-o razna în ceea ce mă priveşte şi ar fi trebuit să mă apăr.

Odessa începu să-şi frece tâmplele. Să fi fost vorba de un fel de hipnoză sau de o nebunie contagioasă?

— Am putea reveni la „cazurile oculte”? Pentru că aşa ceva pur şi simplu nu intră în cazuistica FBI.

— Aşa este, nu e de competența noastră. Nu e de competența nimănui. Doar a *lui.*

Solomon ridică mâna, oprind-o pe Odessa să-i pună o altă întrebare.

— Că tot veni vorba de el… acum, că l-ai întâlnit.

De data aceasta Solomon îşi întoarse tot corpul către Odessa, nu doar privirea. Comportamentul lui suferise brusc o transformare, căpătând o anumită solemnitate.

— A trecut mai mult de un an de când l-am văzut ultima dată. Speram că va veni să-mi facă o vizită. Înțelegi ce vreau să spun: o ultimă vizită.

Odessa înghiți în sec: *O ultimă vizită?* Asta însemna că Solomon era în fază terminală? Nu reuşi să-şi adune curajul ca să-l întrebe, prin urmare spuse:

— N-aş vrea să vă dezamăgesc… însă nu ne-am despărțit în termeni prea buni. Nu cred că îl voi mai vedea vreodată.

Solomon înălță din sprâncene, cu o expresie obosită.

— Ba îl vei mai vedea, iar când o vei face… spune-i.

Îşi netezi din nou pătura.

— E ciudat să ajungi la capătul drumului, după o viață… de mândră independență s-ar putea spune, numai ca să te trezeşti… că eşti singur. Cu asta mă confrunt eu acum.

Odessa simți un gol în inimă. Întinse mâna şi îl atinse pe umăr.

— Nu sunteți singur, spuse ea.

— În cea mai mare parte e vina mea, încercă el să zâmbească. Am supraviețuit tuturor…

— Nu mai există nimeni din familia dumneavoastră? întrebă ea.

— Nimeni. Şi nici prieteni de încredere nu mai am. Iar spitalul acesta – sau poate firma de asigurări de sănătate, nu ştiu sigur – trebuie să-mi actualizeze aparținătorul, continuă Solomon, uitându-se la domnul Lusk, care încuviință. E doar o formalitate. Nu va trebui să iei nicio decizie dificilă. Am notat pas cu pas cum vreau să se desfăşoare lucrurile.

— Ah, făcu Odessa. Eu?

— Ştiu că abuzez de bunăvoința ta, doar că nu mai cunoşteam pe nimeni atât de bine…

Odessa simți panica strecurându-i-se în piept. Nici ea nu ştia ce anume o stârnise, aşa că se chinui s-o alunge.

— Poți citi formularul, spuse Solomon. Doar eşti avocat. Acolo scrie tot.

Domnul Lusk scoase un contract de trei pagini.

— Îngrijiri paliative pentru un trai demn şi pentru menținerea calității vieții, însă fără vreun tratament extins. Nu vi se va cere să hotărâți întreruperea aparatelor.

În cealaltă mână domnul Lusk ținea un stilou.

Odessa se trezi dând aprobator din cap.

— Desigur, spuse ea.

Citi repede formularul scris într-un limbaj medical standard, apoi semnă.

— Şi, dacă sunteți amabilă, spuse domnul Lusk, întinzând în fața Odessei alte hârtii. Actul notarial – o formalitate standard.

Pe acesta Odessa îl citi rapid, apoi îl semnă.

Domnul Lusk zâmbi şi puse hârtiile în mapa din piele.

— Odessa, spuse Solomon, întinzându-i mâna, şi ea o apucă, simțind cât era de rece şi de aspră. Ce ai făcut tu acum pentru mine este ceva… atât de special. Îți mulțumesc.

Glasul lui trăda multă emoție. Îi era recunoscător – şi poate mai era şi altceva dincolo de această recunoştință.

— Mă bucur să vă ajut, spuse ea, strângând uşor mâna bătrânului. Şi mă bucur nespus că ne-am întâlnit.

— Eşti o dulceață. Fă-mi o bucurie şi transmite-le salutări părinților tăi: spune-le că au crescut o fată cu totul specială.

Odessa râse.

— Aşa voi face, spuse ea, dând să plece, însă Solomon o mai reținu

puțin.

— Noi, cei din FBI, răspundem unei chemări mai înalte. Unei chemări sacre.

— Da, încuviință ea cu un zâmbet, bătându-l uşor pe mână. Iar dumneavoastră ați făcut-o mai mult decât oricine altcineva.

Solomon închise ochii, zâmbi şi clătină din cap.

— Nu mai bine decât alții, însă mai multă vreme, chicoti el şi îşi lăsă capul pe pernă. Cred că acum aş face bine să ațipesc puțin.

— Odihniți-vă, spuse ea.

Salutându-l prieteneşte pe domnul Lusk, Odessa ieşi din salon.

Aştepta să vină ascensorul, copleşită de calda simpatie pe care o nutrea pentru agentul Solomon şi, în acelaşi timp, de durerea pe care o simțea ştiindu-l atât de singur la sfârşitul vieții. Urmări cum becurile care luminau numerele etajelor se aprindeau pe rând. Singurul lucru bun legat de spitale era faptul că uneori puteai pleca din ele.

Deodată, o persoană îşi făcu apariția lângă ea. Odessa îi adresă un zâmbet de complezență şi observă că era vorba despre domnul Lusk, care bătea uşor cu degetele pe mapa din piele.

— Coborâți? întrebă el zâmbitor.

— Da, răspunse ea.

Era agreabil, dar parcă îi stătea ceva pe limbă.

— E greu, spuse el, clătinând din cap cu subînțeles.

— Aşa este, confirmă ea. E un om bun.

Uşile ascensorului se deschiseră. Cu un gest teatral, domnul Lusk îi făcu Odessei semn să intre prima, alăturându-se celor din lift. Amândoi se întoarseră apoi cu fața către uşile care începuseră să se închidă.

— De câtă vreme sunteți avocatul agentului Solomon? întrebă ea.

— A, dar nu sunt avocatul agentului Solomon, răspunse el la fel de zâmbitor. Fac doar puțină muncă pro bono, din pură amabilitate, zise, bătând din nou în mapă cu degetele. Nu, eu îl reprezint pe Hugo Blackwood. Odessa se întoarse spre el. Lusk stătea cu fața îndreptată către uşi, continuând să zâmbească.

— Sunteți avocatul lui Blackwood?

Bărbatul încuviință.

— Şi atunci de ce nu-l convingeți să-l viziteze pe Solomon?

— Eu? A, nu. Domnul Blackwood face întotdeauna ce doreşte. Eu nu l-

aş putea convinge să facă nimic. Sunt doar reprezentantul lui.

Uşile ascensorului se deschiseră, apoi, în drum către ieşire, Odessa spuse:

— Bănuiesc că nu doriți să-mi spuneți cu ce se ocupă domnul Blackwood şi cum de-şi permite să aibă un consilier juridic personal…

Domnul Lusk zâmbi.

— Domnul Blackwood m-a rugat să vă duc la el. Doreşte să vă arate ceva.

— Ce să-mi arate?

— Mă tem că nu cunosc răspunsul la această întrebare.

Cei doi ieşiră în stradă.

— Am venit cu maşina, adăugă domnul Lusk.

Lângă bordură, parcată într-un loc marcat vizibil cu semne pe care scria NU PARCAȚI / NU STAȚIONAȚI, se afla un Rolls-Royce vintage, dar nu chiar atât de vechi, negru cu accesorii gri-metalizat.

Odessa se opri.

— Asta e maşina dumneavoastră?

— Aceasta este maşina domnului Blackwood. Un Rolls-Royce Phantom.

Odessa zâmbi, scuturând din cap.

— Asta mă deranjează cel mai mult, spuse, de parcă lui Lusk i-ar fi păsat ce credea ea. Blackwood presupune că voi face întocmai ce doreşte el. Că mă voi urca în maşină şi mă voi duce să-mi arate ce vrea el să-mi arate.

Domnul Lusk clătină din cap, zâmbind amabil.

— Şi eu mă confrunt cu aceeaşi senzație.

— De parcă n-aş avea ceva mai bun de făcut, adăugă ea.

Domnul Lusk zâmbi şi dădu uşor din umeri.

— Absolut de acord, spuse el, deschizând portiera maşinii pentru Odessa.

— Şi, oricum, ce naiba ar putea să-mi arate?

— Există o cale simplă de a afla.

Din nou, domnul Lusk o pofti, de data aceasta cu un gest teatral, să urce în maşină. Odessa se aplecă şi descoperi că maşina era spațioasă, cu scaune tapițate cu piele vişinie şi cusute cu fir negru; într-o parte era un bar cu sticle cu apă minerală; geamuri fumurii. Maşina însă era goală.

— Nu e aici?

— Vă duc eu la el.

Odessa aruncă o privire către stradă: trecători care se uitau curioşi la

maşina aceea de fițe; maşinile din trafic; clădirile înalte din apropiere. Avea senzația că tocmai părăsea lumea reală pentru a se muta în alta.

Îşi amintea de vorbele lui Solomon, când se întâlniseră prima oară; atunci i se păruseră lipsite de sens, însă acum îi reveneau în minte: *Totul este o invocație. Momentele mărunte ale unei rugi sacre.*

— Ştiți ceva? zise ea. De ce nu?

Domnul Lusk dădu scurt din cap şi închise portiera.

Rolls-Royce-ul Phantom ieşi din oraş, către nord. Odessa acceptase ciudata invitație a lui Blackwood, bănuind că destinația se afla undeva prin apropiere.

Trei ore şi jumătate mai târziu, maşina ieşi de pe autostradă în dreptul oraşului Providence, din Rhode Island.

— Aproape am ajuns, spuse domnul Lusk cu glas cântat, strângând volanul cu mâinile lui grăsuțe, ca nişte cârnăciori.

Ajunşi sub autostrada înălțată, cotiră în apropierea portului industrial, străbătând o zonă abandonată plină cu fabrici năruite şi cluburi de striptease. Domnul Lusk parcă în fața unui salon de tatuaje ce avea deasupra o firmă pe care scria ANGEL'S.

— E o glumă, nu-i aşa? comentă Odessa.

Domnul Lusk îşi extrase trupul rotofei din maşină, apoi dădu ocol şi îi deschise portiera Odessei. Pe trotuar, ea îşi îndreptă spatele şi trase în nări aerul sărat, cercetând cu privirea cvartalul pustiu dominat de viaductul autostrăzii. Vitrina salonului era aproape în întregime vopsită în negru.

— Pe bune? rosti ea ca pentru sine.

Domnul Lusk se apropie de uşa salonului, apăsă butonul soneriei şi aşteptă. Uşa fu deschisă de un bărbat înalt, tatuat pe tot corpul şi cu o mustață mare, maronie.

— Poftiți, poftiți, spuse acesta cu o voce gravă, ce trăda un accent mexican.

Odessa şi domnul Lusk intrară, iar bărbatul închise şi apoi încuie uşa în urma lor. Pereții salonului erau decorați cu modele de tatuaje – nimic sofisticat, doar lucruri simple – de la personaje de desene animate Warner Bros, la Calvin şi la tatuaje pentru zona lombară ori modele cu trandafiri. Variante ale cuvântului MAMA. Toate însemnele forțelor armate, desene reprezentând femei şi bărbați în pielea goală şi mai multe fonturi gotice. Tot acolo se vindeau cuțite şi brichete Zippo, înşirate într-o vitrină specială lângă tejgheaua din față.

— Eu sunt Joachim, proprietarul.

Joachim avea 1,98 înălțime, purta blugi şi un tricou negru mascate de un pardesiu maro, lung până în pământ. Strânse mâna Odessei, făcând-o să se simtă ca o fetiță care dă mâna cu uriaş.

— E aici, i se adresă Joachim lui Lusk. Vă aştept de o jumătate de oră.
— Am plecat cu întârziere din oraş, răspunse Lusk, părând să se refere la vizita pe care i-o făcuseră agentului Solomon.
— Nicio problemă, spuse Joachim.
Odessa se uită la tatuajele care se iveau pe sub mânecile acestuia. Simboluri, apusuri de soare şi imagini cu caracter religios: toate desenate cu grijă, acoperind fiecare centimetru pătrat de piele, asemenea unui mozaic. O „Guernica” pe piele.
— Ai venit pentru un tatuaj? o întrebă Joachim.
Odessa clătină din cap, adresându-i domnului Lusk o privire întrebătoare.
Joachim chicoti.
— Glumeam. Dar, dacă îţi vei dori vreodată unul, fă-mi o vizită.
Odessa încuviinţă, continuând să-i studieze tatuajele. Un chip desenat pe antebraţul lui îi atrase atenţia; i se părea cunoscut. Să fi fost…?
Joachim o surprinse uitându-se la tatuajul acela.
— Îţi place? Seamănă destul de bine, nu?
Odessa se uita când la tatuaj, când la domnul Lusk. Avocatul zâmbi amabil: da, într-adevăr, era chipul lui Lusk.
— Chiar îi surprinde spiritul, cred.
Odessa se uită şi la celelalte chipuri tatuate, întrebându-se cine, de ce şi ce…
— Uită-te şi la ultimul, aici.
Joachim se apropie de tejghea şi aprinse o lampă puternică, apoi îşi flexă o mână ca să scoată în evidenţă bicepsul. Îşi suflecă mâneca tricoului până în dreptul pectoralilor, dezvăluind şi mai multe tatuaje; cele mai multe iradiau dintr-o cruce mare desenată pe muşchii pieptului, lumina soarelui sau o lumină divină strălucind dindărătul acesteia. Un mic bandaj acoperea o porţiune de piele aflată în partea stângă, la baza cutiei toracice. Joachim desprinse plasturele, dezvăluind carnea roşie, umflată, din jurul unui tatuaj proaspăt, de mărimea unui ou de gâscă.
Era chipul unei femei.
Chipul Odessei.
Ea făcu un pas în spate. Se uită la el, observând că acesta o privea de sus, zâmbindu-i.
— Seamănă destul de bine, spuse el.
Odessa rămăsese pur şi simplu fără grai. Joachim acoperi la loc tatuajul şi apoi ascunse cu tricoul toată acea pictură murală pe piele.

— Vino în spate, spuse Joachim. Te aşteaptă.

— De unde ai obţinut…?

Odessa era prea uluită ca să poată încheia propoziţia.

…o imagine a mea?, ar fi vrut ea să spună, în timp ce Joachim îi invită să-l urmeze.

Îi conduse pe cei doi prin biroul din spate, apoi deschise o uşă spre un coridor strâmt, pe care îl străbătură până la următoarea uşă de acces în fabrica lipită de salonul de tatuaje.

Odessa mai mult simţi decât văzu spaţiul acela vast, protejat de un tavan înalt. Hala era prăfuită şi întunecoasă, podeaua, unsuroasă, iar tropăitul pantofilor ei ricoşa în pereţi.

Hugo Blackwood îşi făcu apariţia din întuneric, purtând acelaşi costum închis la culoare, sau poate unul identic.

— Aţi întârziat, spuse el.

Odessa rămăsese şocată, incapabilă să rostească ceva. Blackwood îi făcu lui Joachim un semn din cap, iar acesta se apropie de peretele de lângă uşă şi apăsă un mic întrerupător.

Neoanele începură să se aprindă de-a lungul tavanului înalt, lumina revărsându-se în toată hala.

Porţiuni de tavan se surpaseră, dezvăluind următorul etaj, la fel de pustiu.

În mijlocul halei, dispuşi în formă de romb, se aflau patru cilindri din plastic, din podea până-n tavan. Fiecare avea un diametru de circa 2,5-3 metri şi cu siguranţă măsura în înălţime peste şapte metri şi jumătate.

Câte un cerc de sare de mare înconjura fiecare cilindru.

Nişte creaturi mici, cu penaj negru – cocoşi – păşeau în interiorul cilindrilor, ciugulind picioarele goale ale unor fiinţe cocârjate, bătrâne, a căror carne etala galbenul ca de ananas al grăsimii umane.

Fiecare avea trupul zbârcit al unui om în vârstă de trei sute de ani. Fără ochi şi urechi, chipurile lor păreau lipsite de trăsături. Dar când cea din apropiere se răsuci, sâcâită de cocoşi, Odessa văzu cum întreaga faţă i se preschimbă într-o gură căscată, vădit flămândă. Ca a unui peşte, gura aceasta era dispusă sub forma unor cercuri concentrice de carne tremurătoare, mărginite de nişte protuberanţe cartilaginoase – nu dinţi propriu-zişi, ci nişte lame tăioase.

Simţind cum îşi pierde echilibrul, Odessa se prinse de spatele sacoului lui Blackwood.

— Sunt cunoscuți sub numele de Suflete goale, spuse Blackwood. Ei sunt cei goi, cei mereu flămânzi. În folclorul mesopotamian se spune că s-ar fi născut din *Udug Hul* – adică din spirite spurcate. Nu te apropia de cercul de sare. N-ai vrea să-l atingi.

Chiar în clipa aceea un alt Suflet gol sâsâi, scrâşnind din dinții aceia lamelari şi ferindu-se scârbit de un cocoş care tocmai îi ciugulea glezna.

— Spirite spurcate, repetă Blackwood. Aici le puteți observa forma vizibilă. Însă noi suntem înconjurați, clipă de clipă, de multe alte entități. Cu ocazia anumitor investigații, am văzut cum diverşi experți criminalişti se apropie de locul crimei şi folosesc o lampă specială cu ultraviolete…

— O lampă Luma, îl întrerupse Odessa.

— Da, ca să dezvăluie cum arată de fapt o cameră de altfel curată, ce nu se poate vedea cu ochiul liber. Ei bine, aşa sunt şi aceste entități vizibile pentru mine. Le văd de jur-împrejurul nostru. Tot timpul. Acestea de aici sunt nişte larve care sar dintr-un corp omenesc într-altul, asemenea unor adolescenți care fură maşini ca să dea o… cum se zicea?

— Să dea o tură, spuse Joachim.

Toate cele trei entități îşi întoarseră chipurile spre Odessa; femeia fu cuprinsă de o senzație neplăcută.

— Da, să dea o tură. Un Suflet gol se strecoară într-o gazdă umană pentru o perioadă limitată. Sunt creaturi ale Haosului. Prosperă când acesta se manifestă. Se bucură nespus când persoana care le găzduieşte este ucisă. Astfel, sunt expulzate din trupul respectiv, călătoria lor luând sfârşit. Momentul morții, când gazdele sunt ucise, le produce o plăcere incomensurabilă – iată motivul pentru care comit aceste crime violente. Gazdele experimentează perioadele în care sunt posedate ca pe nişte momente de amnezie. Asta a pățit agentul Leppo.

Abia imaginea lui Walt Leppo reuşi, în cele din urmă, s-o scoată pe Odessa din muțenie.

— Walt? şopti ea.

Blackwood se apropie de cilindri, în timp ce Odessa luă mâna de pe haina lui.

— Entitățile sunt creaturi compulsive, dependente de emoții extreme. Momentul morții, momentul expulzării le provoacă o senzație pe care caută s-o repete la nesfârşit.

— Al morții? se miră Odessa. Blackwood încuviință.

— Adesea, dacă din cine ştie ce motiv moartea nu a fost suficient de

satisfăcătoare, entitățile sar direct din cadavru în persoana aflată în apropiere, sperând să-şi intensifice experiența. Cel mai uşor pătrund în persoanele conflictual-emotive sau instabile psihic… deşi pot profita de orice ocazie, mizând pe elementul-surpriză. Sunt creaturi viclene, istețe, care nu ratează nicio ocazie.

Odessa privi entitățile rotindu-se în interiorul cilindrilor, agasate în permanență de cocoşi.

— Încă nu-mi dau seama dacă pot crede ceea ce văd.

— Sufletele goale se tem teribil de un singur lucru, şi anume de cocoşi – de claponii negri, adică de cocoşii castrați. Straniu, adoră să mănânce ouă fierte. Trebuie să le ținem în permanență separat. Împreună, pot dobândi o putere distructivă uriaşă, pot provoca un adevărat masacru.

Abia atunci Odessa observă că al patrulea cilindru, cel mai îndepărtat de locul în care stătea ea, era gol.

— Dar unde se află…?

— Ah, da. De-a lungul anilor, am reuşit să prind şi să închid trei. Cel de-al patrulea cilindru îl aşteaptă pe ultimul Suflet gol, cel născut la urmă, cel mai flămând.

Odessa privi cum creaturile se feresc spasmodic de cocoşi, țipând strident.

— Credeți că cel de-al patrulea…?

— Face ravagii, da. S-a aciuat în consilierul guvernatorului în timp ce zbura peste Manhattan, aterizând forțat şi apoi făcându-l să-şi ucidă familia. Apoi şi în administratorul local din Long Island, în timpul masacrului din primărie.

Cum mai înainte nu coroborase cele două evenimente, Odessa abia acum îşi dădea seama.

— Două figuri politice.

— Da, şi eu m-am gândit la asta. Singura slăbiciune a Sufletelor goale, în afara faptului că se tem de claponii negri, este natura lor aleatorie. Îmbrățişează deliciile morții şi tot haosul aferent fără să țină seama de împrejurări, trecând de la o catastrofă la următoarea. Dar, dacă reuşesc cumva să se concentreze… de exemplu, aciuându-se în nişte persoane care dețin poziții de putere… în fine, vă imaginați urmările.

Odessa scutură din cap.

— Dar cum ați reuşit să le prindeți?

— Situații diferite, epoci diferite. Comportamentul lor dezordonat le-a

fost de folos din acest punct de vedere. Însă acum al patrulea, cel care ne-a scăpat, pare să se fi stabilit, dintre toate locurile posibile, în zona New York – New Jersey.

Joachim se apropie de cilindri, păşind în rombul format de aceştia. Bătu cu pumnul într-unul, speriind Sufletul gol închis înăuntru.

Acesta ripostă imediat, lipindu-şi de plexiglas gura concentrică. O limbă groasă, albicioasă, se rotea încet, flămândă, depunând un strat de salivă.

— Joachim le supraveghează, spuse Blackwood. S-ar putea spune că este gardianul lor. Dacă ar reuşi cumva să evadeze, atunci va fi… va fi ceva ce omenirea nu a mai trăit de multă vreme.

— Şi atunci… de ce le țineți aici? se miră Odessa. De ce le țineți în viață?

— Sunt ființe primordiale, răspunse Blackwood cu aerul că repeta o evidență. Nu pot fi distruse. Doar închise. Cu cât se află mai aproape una de cealaltă, cu atât devin mai calme. Se simt una pe cealaltă.

Odessa văzu cum scrâşneşte un Suflet gol, cu gura larg deschisă, şi simți cum i se face rău.

— Asta e… nebunie curată, şopti ea.

— Trebuie să ne concentrăm asupra întrebării „De ce aici?” – sau „De ce acum?”. Cine ar fi putut elibera cea de-a patra entitate, cine ar fi putut să-i exploateze energia? Care este scopul acestei sau acestor persoane?

Odessa se străduia să țină pasul cu teoria lui Blackwood.

— Eu nu am văzut nicio astfel de creatură părăsind trupul lui Walt Leppo. Ce am zărit eu semăna mai degrabă cu un val de căldură. Şi am simțit în nări un miros de…

— De fludor topit. Ştiu. Am simțit acelaşi miros. După cum spuneam, aceasta este înfăţişarea vizibilă a acestor creaturi. Asemenea apei care poate avea trei stări de agregare, şi ele pot trece de la una la alta. Într-un singur mod îți poți da seama dacă o persoană este parazitată de un Suflet gol. Semnul lor distinctiv este un sigiliu aflat la baza gâtului, unde se termină părul. Seamănă cu nişte vene vizibile, dispuse sub forma unei busole. Este foarte greu, dacă nu de-a dreptul imposibil, să cercetezi linia părului unei persoane posedate de o larvă dezlănțuită.

— Nu trebuie să-mi spuneți, şopti Odessa atingându-şi tâmplele, un gest la care în ultima vreme recurgea tot mai des.

De ce acceptase să urce în Rolls-Royce?

— Bănuiala mea, spuse Blackwood pe un ton care dădea de înțeles că era

mai degrabă sigur, este că o ceremonie prost condusă a atras cea de-a patra entitate. Cel mai probabil una ţinând de religia Palo. În New Jersey au avut loc mai multe profanări de morminte, toate fiind acoperite pe larg de presă.

— Există vreo cale prin care aş putea să revin în momentul în care încă nu intrasem aici… şi să uit tot ce am văzut până acum?

Blackwood o privi, neştiind dacă glumea sau vorbea serios.

— Aţi cerut răspunsuri. Aţi vrut să aflaţi ce s-a întâmplat cu agentul pe care l-aţi împuşcat mortal. Ce motiv a avut el s-o atace aşa, dintr-odată, pe fetiţa aceea.

Blackwood păşi în faţa Odessei, asigurându-se că avea parte de toată atenţia ei.

— Entitatea a dorit să apăsaţi pe trăgaci. A dorit să fie ucisă – să fie expulzată din corpul acela. *V-a ales.*

— De ce eu? se miră Odessa.

— Nu sunteţi vinovată cu nimic. Probabil a simţit afecţiunea pe care i-o purtaţi acelui bărbat, spuse Blackwood. Suferinţa lui sau a dumneavoastră ar fi sporit bucuria pe care urmărea s-o resimtă.

Odessa îşi dădea seama că, în felul lui aparte, Blackwood încerca s-o absolve de uciderea lui Walt Leppo. Doar că fiecare răspuns ducea la încă o întrebare.

— Dar atunci de ce unul dintre monştrii ăştia cu gură mare… nu a sărit în mine?

— Cred că ar fi făcut-o. Poate că a existat un moment de ezitare, suficient de lung ca alte persoane să-şi facă apariţia în încăpere. De asemenea, deşi plăcerea pe care le-o provoacă expulzarea dintr-o persoană decedată este indiscutabilă, cred că aceasta îşi pierde din intensitate dacă se repetă prea des, la intervale relativ scurte.

Odessa se uită la el. Tocmai comparase plăcerea resimţită de entităţile acelea cu orgasmul? Iată o întrebare pe care nu voia să o rostească.

— Trebuie s-o găsesc şi s-o capturez pe cea de-a patra înainte de a-şi atinge obiectivul, spuse Blackwood. Ţelul lor suprem este haosul, iar haosul suprem l-ar putea obţine luând în stăpânire o persoană care deţine foarte multă putere şi se bucură de un imens prestigiu.

— Şi vreţi ca eu să vă ajut s-o prindeţi.

— Nu contează ce vreau eu, răspunse bărbatul. Avem de-a face cu o urgenţă. Trebuie să-i găsim pe toţi cei care au avut legătură cu locul unde s-a petrecut evenimentul în care aţi fost implicată, în prima jumătate de oră

după ce Leppo a fost împuşcat.

Încă o dată Blackwood se exprimase cu delicatețe, străduindu-se să nu menționeze că Odessa apăsase pe trăgaci.

— O jumătate de oră? se miră Odessa. De unde această limită de timp?

— Cea de-a patra entitate sărise deja dintr-un corp într-altul. Timpul pe care l-ar fi putut petrece în libertate ar fi trebuit să se reducă la treizeci de minute, dacă nu mai puțin.

Odessei nu-i venea să creadă că se lăsase prinsă în această poveste.

— Trebuie să cunosc anumite lucruri. Dacă vreți să vă ajut, trebuie să ştiu cine sunteți… şi cine sunt oamenii aceştia. Şi de unde ştiți toate astea…

— Toate la timpul lor.

— Timpul lor e acum, spuse ea pe un ton apăsat. Blackwood îşi înclină uşor capul într-o parte.

— Da, desigur, cedă el, spre surprinderea Odessei. Trebuie să aflați totul despre Sufletele goale. Începând cu felul în care aceste creaturi primordiale şi-au făcut apariția…

— Şi s-a făcut vinovat de apariția lor, spuse Odessa.

— Ah, răspunsul la această întrebare e simplu, dădu Blackwood din mână. Mă tem că eu sunt de vină.

1582. Mortlake, împrejurimile Londrei

În ziua care a urmat şedinţei din biblioteca lui John Dee, tot felul de lucruri ciudate au început să se petreacă în locuinţa şi în curtea avocatului Hugo Blackwood.

Vegetaţia s-a ofilit şi a murit, frunzele sfărâmându-se ca solzii de rugină, de parcă toată apa din pământ s-ar fi preschimbat într-o materie toxică. În curte au început să apară găuri ca nişte vizuini de animale mici, doar că pământul din jur era răsfirat, de parcă ceva venit din adâncuri şi-ar fi săpat cale către suprafaţă, nu invers.

Zgârieturi pe pereţi. Ţipete stridente în noapte, care te trezeau din somn, schelălăieli venind dinspre Tamisa. Blackwood a avut un vis în care o umbră de pe perete a căpătat formă, sărind pe podeaua dormitorului, strecurându-se în patul său, chiar lângă el, ca un trup rece şi ud. Blackwood s-a trezit cu răsuflarea tăiată, căzând imediat pe podea. Apoi, cu un icnet puternic, a reuşit să-şi elibereze gâtul şi să respire.

O ceaţă coborâse peste toată partea aceea de oraş. Ceea ce-l îngrijora însă cel mai mult pe Hugo Blackwood era comportamentul bunei sale soţii, Orleanna, o frumuseţe cu părul negru ca pana corbului şi ochii ca de porumbiţă. După o zi în care s-a arătat distantă şi apatică, a căzut la pat. La sfatul medicului, Blackwood a angajat o infirmieră ca s-o îngrijească în absenţa lui. După două zile, infirmiera a refuzat s-o mai îngrijească pe Orleanna, fără să explice motivele, şi a plecat zdruncinată. Când s-a apropiat de patul soţiei bolnave, Blackwood a găsit o femeie confuză şi istovită, implorându-l s-o ajute. Lumina îi dispăruse atât de repede din ochi, iar respiraţia grea îi făcea pieptul să-i tresalte spasmodic. Agitată şi febrilă, Orleanna vorbea cu oameni care nu se aflau acolo.

— Oare nu se mai poate face nimic? întrebă el, ştergându-i transpiraţia de pe frunte cu o compresă rece. Iubirea mea, iubirea mea.

Orleanna fusese muza care inspirase toate succesele lui Hugo Blackwood, focul care îi anima ambiţia. Era fiica unuia dintre mentorii lui şi crescuse într-un cămin în care se învăţa şi se studia în permanenţă. Deopotrivă inteligentă şi pricepută, Orleanna era chiar mai ambiţioasă decât soţul ei: îşi dorea ca el să aibă succes din toate punctele de vedere. Nu trecea zi în care Blackwood să nu se mire că o cucerise; şi încă din ziua căsătoriei se străduise să o răsplătească pentru sprijinul ei.

Ea era strălucitoare lăuntrică, în vreme ce Blackwood era extrem de galant. Dacă Orleanna nu ar fi fost atât de atrăgătoare, făcându-i pe toți cei din jur să o remarce, Blackwood ar fi fost absolut bucuros să nu se ducă în vizite, să nu primească musafiri sau să nu participe la diversele evenimente sociale. Influența ei fusese cea care îl făcuse pe Blackwood să se apropie de o personalitate atât de fascinantă şi de charismatică precum John Dee. Orleanna Blackwood avea „inteligența unui bărbat”, cum se spunea pe vremea aceea. Iată de ce, din când în când, Blackwood se simțea dator să-i reamintească, în diverse anturaje, să-şi joace rolul predestinat. Altfel, când rămâneau singuri, discuțiile lor însuflețite durau până la ore mici din noapte, purtate la lumina lumânării şi ajutate cu câteva pahare de vin. Personajele ieşite din comun, asemenea lui Dee, o încântau şi, în vreme ce alte soții se mulțumeau – ba nu, erau de fapt încurajate – să socializeze doar cu femei, Orleanna căuta cu obstinație compania unor bărbați învățați. Această înclinație a ei l-a transformat pe Blackwood într-un egoist, într-un bărbat posesiv, însă cu măsură. Dorința de a poseda frumusețea, de a glorifica puritatea, de a o proteja, face parte din natura umană. Dee însuşi îi spusese la un moment dat Orleannei că s-a născut „cu secole mai devreme decât epoca pe care o merita”. De față cu soțul ei, Orleanna minimalizase acest compliment, socotindu-l a fi doar un gest de politețe, însă Blackwood ştia că ea fusese extrem de flatată.

Faptul că acum o vedea suferind era pentru Hugo Blackwood o povară pe care pur şi simplu nu o putea duce. Noaptea aceea, şedința aceea sinistră, desfăşurată în biblioteca lui John Dee, îl bântuia, făcându-l să se teamă că abătuse un val de nenorociri asupra căminului său, asupra iubirii lui. Nu-şi amintea prea multe despre ceea ce se petrecuse în noaptea cu pricina – cu toate că-şi frământase cu disperare creierii –, doar că revenise acasă înaintea zorilor, iar Orleanna se trezise şi, somnoroasă, îl rugase s-o sărute…

Blackwood îşi mai amintea că ea se crispase simțindu-i gustul pe buze, izul de colofoniu rămânându-i în gură. În dimineața care a urmat i-a spus că încă simțea un gust de ars în cerul gurii, pe care nu şi-l putea explica.

Într-o seară, Talbot, spiritistul, şi-a făcut apariția în pragul uşii lui Hugo Blackwood, într-o stare de agitație.

— O bestie umană, spuse el, depănând în bucătăria lui Blackwood o poveste stranie, la o ceaşcă cu ceai. Fața îi este de lup, iar brațele, de urs.

— Talbot… rosti Blackwood, încercând să-l liniştească.

— L-am văzut. Întotdeauna cu coada ochiului – dar nu mai puțin prezent. Pândind în întuneric, după vreun copac. În odaia alăturată.

— Cred că te-a luat cu fierbințeală.

Talbot îl apucă pe Blackwood de mână, lipindu-i palma de fruntea lui.

— E rece ca o piatră de râu.

Umbra se strecurase lângă el, udă, rece.

— Fierbințeala minții, spuse Blackwood, retrăgându-şi mâna.

— Iar izul acela… continuă Talbot. Umezeala. Peste tot.

— Edward, spuse Blackwood. Eu credeam că eşti… plin de entuziasm când vine vorba de spirite.

— Adică un şarlatan? se burzului Talbot.

— Sună prea dur, recunoscu Blackwood. Credeam că eşti un fel de interpret. Divinațiile. Transele.

Talbot rămase cu privirea ațintită la ceaşca de ceai.

— Se întâmplă să ai nişte vin de Porto?

— Nicio picătură, mă tem. Orleanna nu s-a mai dus la piață. Nu se simte bine…

— Pelinul pe care l-am băut în noaptea aceea. Mă simt de parcă aş fi rămas sub vraja lui. Nu mă pot încrede în ceea ce văd cu ochii mei… în propriile gânduri…

Blackwood clătină din cap, uşurat să vadă că Talbot reuşea să-şi mărturisească temerile.

— O umbră a fost eliberată.

Talbot mai luă o gură de ceai şi, fiindcă i se păru sălciu, îl azvârli cu tot cu ceaşcă, iar porțelanul se făcu țăndări.

— Putred, bombăni Talbot. Totul e putred… Blackwood mirosi ceaiul din cana sa, descoperind că acesta, într-adevăr, era sălciu. Până şi frunzele de ceai păreau putrede.

— *Hugo!* strigă deodată Orleanna, glasul ei auzindu-se prin pereți.

Talbot părea înspăimântat.

— Soția mea, spuse Blackwood, părăsind bucătăria şi deschizând cele două uşi care îl despărțeau de dormitor.

— Zgomotul trebuie s-o fi alarmat.

Orleanna stătea aşezată în fund pe pat, îngrozită.

Blackwood se simți dator să-i explice:

— Talbot a trecut pe la noi, iubirea mea, şi a scăpat o ceaşcă de ceai…

Orleanna însă nu-l asculta. Blackwood îşi dădu seama că strigătul ei nu

avusese legătură cu ceaşca spartă.

Soția lui se uita la peretele pe care, cu mai puțin de trei luni în urmă, el atârnase o tapiserie.

O pânză în carouri cărămizii, aurii şi verde-jad, cumpărată dintr-un magazin londonez într-o zi plăcută de vară: o decorațiune pentru dormitorul lor conjugal.

Blackwood se uită la tapiserie, însă nu văzu nimic neobişnuit.

— Nu… în spatele ei, Hugo, spuse ea, contorsionându-şi fața şi gura ca un om care se pregăteşte să scoată un țipăt. Blackwood se apropie de ea, îi atinse fața cu palma, implorând-o să-l privească. Ochii ei însă rămăseseră ațintiți asupra tapiseriei.

— Ai vrea… ai vrea s-o dau jos?

Orleanna continua să se holbeze, ca hipnotizată.

— Jos cu ea, spuse el, hotărându-se brusc.

Se apropie de perete şi apucă pânza. Însă înainte s-o tragă de pe galeria care o susținea, tapiseria – de parcă ar fi avut o voință proprie – căzu grămadă pe podea.

Blackwood se feri, făcând un salt în spate. Peretele rămas acum gol nu avea niciun semn.

— Uite, vezi…?

Blackwood se întoarse către pat, însă între timp Orleanna îşi pusese din nou capul pe pernă, ținându-şi ochii închişi.

— Draga mea, spuse el, atingându-i obrajii şi bătând-o uşor pe dosul palmei.

Orleanna respira egal; părea să fi căzut brusc într-un somn profund. Blackwood se îndepărtă de pat, simțind în piept un ghimpe de groază.

Revenind în bucătărie, îl găsi pe Talbot plimbându-se nervos încoace si-ncolo.

— Ce s-a întâmplat? întrebă acesta.

Blackwood îl apucă de umeri.

— Trebuie să mergem la Dee.

Filosoful şi ocultistul se plimba prin holul cel mare cu paşi rapizi şi sprinteni pentru vârsta lui.

— Dimpotrivă, un succes uriaş şi răsunător! spuse John Dee, respingând îngrijorările celor doi. În sfârşit, am reuşit să străpungem vălul mistic.

Îi conduse către magnifica lui bibliotecă, însă Talbot îi sări în față,

blocând uşa.

— Nu aici, spuse el. Oriunde, numai aici nu.

— Edward, spuse John Dee, privindu-l ca un părinte dezamăgit de slăbiciunea unui copil. Haide, ghicitorule în sfere. Să nu-mi spui că-ți lipseşte curajul propriilor convingeri.

Talbot scutură din cap, ferindu-şi privirea.

— Am văzut ceva, spuse el. Am simțit nişte lucruri. Trebuie să sfărâmați acel *orbuculum.*

Dee i se adresă lui Blackwood:

— Să ajungi pe marginea prăpastiei şi tocmai atunci să-ți pierzi cumpătul? Haideți!

Îi conduse în observatorul al cărui tavan din sticlă invita noaptea în încăpere.

Blackwood era nerăbdător. Trebuia să se întoarcă la Orleanna. Nu suporta gândul că o lăsase singură.

— Poate că ați repurtat un anumit succes, maestre Dee, spuse Blackwood, şi pentru asta ar trebui să fiți lăudat. Dar dacă… să presupunem… ați atins ceva dincolo de un hotar pe care nu ar fi trebuit să-l încălcați?

Dee clătină din cap, legănându-şi barba argintie.

— Nu există aşa ceva, spuse el şi făcu un pas în lateral înainte să se întoarcă spre Blackwood şi Talbot. Sunteți emisari ai îndoielii trimişi de pe lumea aceasta, pământească, pentru a-mi încețoşa mintea, pentru a mă face să mă îndepărtez de această mare revelație. Nişte paznici ai lumii vechi. Propriii mei conspiraționişti întorşi acum împotriva mea. Obstacolul final pe care trebuie să-l înlătur în fața transcendenței. Şi voi ziceți că acesta ar trebui să fie momentul meu de îndoială?

— Mărite mag, începu Talbot. Nu ați remarcat aici semne stranii, prevestind lucruri întunecate?

— Nişte minuni uimitoare, spuse Dee. Splendori spirituale. Am reuşit, Talbot! Am realizat sinteza dintre magie şi ştiință. Am invocat şi am determinat un înger enohian să ne călăuzească şi să ne povățuiască. Acesta mă va reaşeza în locul pe care îl merit la curtea reginei. Mai întâi îl vom întâlni, apoi îl vom dezvălui întregii lumi. Iar în al treilea rând, îl vom înțelege.

Infatuarea strălucitului vrăjitor, care vorbea cu atâta însuflețire încât aproape că îi ieşiseră ochii din orbite, îl nelinişte teribil pe Blackwood.

— Înțelegerea este cel de-al treilea pas, ați spus? întrebă el.

— Da, iar punerea lucrurilor în ordine – al patrulea, continuă Dee, uitându-se cu superioritate la avocatul său.

Nu-ți complica viața cu probleme ce țin de lumea spirituală, avocatule. Lumea ta din legi şi dispoziții este o biată flăcăruie în comparație cu fulgerul care stă să lovească. Tocmai am făcut o breşă în lumea mistică.

— Sau… interveni Blackwood, întrezărind megalomanul ascuns în roba filosofului. Sau poate ați deschis o breşă prin care lumea mistică s-ar putea strecura în lumea noastră? Cum puteți şti că doar ați pătruns într-un alt tărâm… şi că nu ați permis unui alt tărâm să pătrundă în al nostru?

Dee îl privi îndelung pe Blackwood. Acesta simți că vorbele sale semănaseră un grăunte de îndoială în bravada lui Dee… dar filosoful dădu neîncrezător din mână.

— Tertipuri avocățeşti, spuse el. Sunt surprins că invocarea a reuşit în prezența unei persoane atât de… nevrednice.

— Pelinul… spuse Talbot, părând să poarte o conversație paralelă. Ne-a amărât sufletele…

Dee se aşeză, precum un vrăjitor care uzurpă tronul unui rege, într-un scaun tapițat cu brocart şi cu brațe argintii.

— Întotdeauna se întâmplă aşa, spuse el. Va trebui să străbat singur tărâmul mistic. Atât călătoria, cât şi răsplata, îmi vor reveni.

Talbot se apropie de el.

— Le puteți avea pe amândouă, mărite mag.

— Plecați, atunci. Lăsați-mă să aştept îngerul cât prinde formă umană.

Văzând cât de mare era insolența vrăjitorului, Blackwood clătină din cap, apoi îşi îndreptă privirea către cărțile despre sferele celeste şi planurile astrale, aşezate lângă tomurile de astronomie şi cosmologie. Oare vrăjitorul unise cele două domenii – cel mistic şi cel ştiințific – însă, în loc să ajungă la o teorie unificată, îşi pierduse busola?

Blackwood aruncă o scurtă privire în sus, nemaiştiind încotro s-o apuce. Atunci văzu o formă albă, strălucitoare, care îi privea pe cei trei de pe un fronton – sau poate plutind deasupra acestuia. O siluetă umană cu ochi negri, ce levita înveşmântată într-un fel de cearşaf alb.

Apariția mai aruncă o privire curioasă, apoi alunecă fără zgomot îndărătul crestei acoperişului, făcându-se nevăzută.

Cu un țipăt, Hugo Blackwood ieşi valvârtej din observator şi începu să alerge pe culoarele largi ale reşedinței lui Dee, îndreptându-se către uşa

principală şi apoi ieşind în noaptea rece, umedă. Fu cât pe ce să alunece într-o baltă de noroi, reuşi să treacă de colţul clădirii fără să piardă din ochi acoperişul şi crestele acestuia, căutând – şi în acelaşi timp îngrozit să descopere – acea apariţie înfiorătoare.

Uitând de Talbot şi de Dee, Hugo Blackwood îşi luă calul şi porni într-un galop avântat către casă.

Dădu în lături uşa principală şi se îndreptă către dormitor. Orleanna zăcea în pat, cum o lăsase, doar că acum – în chip ciudat – tapiseria era întinsă peste aşternuturi.

— Iubirea mea, spuse Blackwood în lacrimi, fiindcă în goana către casă fusese convins că pe ea o zărise plutind deasupra locuinţei lui Dee, fantoma trupului ei mort căutându-l pentru un ultim rămas-bun.

Îi ridică uşor capul, strângându-l la piept şi simţindu-l năduşit din pricina febrei. Mai plânse puţin, apoi se opri brusc, temându-se să nu-şi piardă minţile. Ce însemna halucinaţia în care îşi făcuse apariţia imaginea ei? Oare divinaţiile lor declanşaseră din greşeală o epidemie de nebunie?

Blackwood îşi apropie capul de al ei, sărutând-o uşor pe buze. Şi-ar fi dorit să rămână împreună pe vecie.

Când îşi înălţă capul, tresări văzând că între timp soţia lui deschisese ochii. Aceştia erau însă reci, morţi. Goi.

Domnul Lusk îi conduse cu maşina până în apropierea intersecţiei dintre 72nd Street şi Central Park West. Odessa îl urmă pe Blackwood în clădire, pătrunzând pe o uşă laterală pe care nu scria nimic. Un culoar strâmt dădea către o a doua uşă, în spatele căreia Odessa descoperi un sistem de lifturi vechi, bogat ornamentat.

— Staţi aşa, spuse ea. Ne aflăm în clădirea Dakota?

Dakota era cel mai cunoscut bloc de apartamente de lux din Manhattan – şi unul dintre cele mai exclusiviste. Uşile ascensorului se deschiseră, iar ei păşiră înăuntru.

De îndată ce uşile se închiseră la loc, Odessa spuse:

— Aici locuia John Lennon când a fost împuşcat.

Blackwood se uita la săgeata care indica etajele prin dreptul cărora treceau.

— A, da – cântăreţul. Mi-l aduc aminte…

„Cântăreţul?”, se minună Odessa. Oare Blackwood făcea pe prostul?

— Cred că soţia lui m-a căutat odată. O tipă interesantă. Voia să ştie dacă nu cumva clădirea era bântuită.

— Şi era?

— Încă este.

Ascensorul se deschise, iar Blackwood se îndreptă către o uşă neîncuiată, de două ori mai înaltă decât Odessa. Holul de la intrare era pardosit cu marmură netedă, întunecată, iar pereţii acoperiţi cu un tapet violet-roşcat decorat cu un model William Morris. Blackwood se îndreptă direct către încăperea următoare, un salon larg, ale cărui ferestre dădeau către Central Park. Tavanul era foarte înalt, avea cel puţin patru metri, iar ornamentele din lemn de frasin erau extrem de elaborate. Un şemineu uriaş din piatră ocupa o parte a peretelui aflat de cealaltă parte a ferestrelor; un lambriu, cioplit cu multă migală, pornea de la poliţă şi se întindea pe peretele din spate. Figurinele, care păreau foarte vechi, reprezentau personaje de ambele sexe, contorsionate, printre care se strecurau limbi de foc.

Parchetul cu intarsii era din mahon. Nu ai fi putut spune că încăperea era mobilată. Nu exista nimic comod pe care să te poţi aşeza: un salon fără scaune. Doar o masă lungă, greoaie, a cărei suprafaţă era acoperită – ticsită mai bine zis – cu hărţi desfăcute reprezentând oraşe antice, ţări şi rute

maritime. În rest, camera părea construită din cărți.

Pereții erau acoperiți cu rafturi şi cu fişete pentru dosare, iar podeaua era un adevărat labirint compus din vrafuri de cărți aranjate în fel şi chip, unele înalte de aproape doi metri, altele dispuse piramidal.

— Aceasta este locuința dumneavoastră?

— Aceasta este locuința mea din Manhattan, zise Blackwood, după care ieşi pe o uşă care dădea într-un hol lung.

Odessa numără patru uşi dispuse două câte două pe pereții laterali. Fusese în multe apartamente newyorkeze, însă niciunul nu avea camerele unite de un hol comun şi niciunul nu era la fel de spațios.

— De când locuiți aici? se interesă ea.

— Clădirea a fost construită în anii 1880.

Odessa nu avea motive să se îndoiască, mai ales că acum cerceta cu privirea lambriul scund, în stil european, care proteja pereții de-a lungul holului.

— Am înțeles, însă întrebarea mea era „de când locuiți aici”?

Blackwood scoase o cheie din buzunar şi o vârî în broasca uneia dintre uşi.

— Aceasta era singura clădire construită atât de departe, în zona de nord-vest a insulei, pe vremea aceea. Oraşul practic a crescut în jurul ei. Şi parcul, de asemenea. Londra dintotdeauna a părut un oraş deja format, însă aici am putut urmări cum o metropolă se ridică pe picioare asemenea unei căprioare abia născute. Când a fost construită, clădirea avea deja instalația electrică pusă la punct, beneficiind de propriul generator de curent. Îmi place electricitatea. Acum câțiva ani, proprietarii au înființat o societate de tipul… *cooperativă* era termenul parcă… Ştiți ce înseamnă asta?

— Desigur, răspunse ea.

— Eu, nu.

Era evident că, în acest caz, propria ignoranță nu-l deranja. Răsuci cheia în broască şi deschise uşa. O altă încăpere spațioasă, o altă bibliotecă. Rafturile gemeau sub greutatea unor cărți vechi, cu cotoare roase, şi a unor manuscrise care începuseră să se fărâmițeze. Mai erau acolo cărți in-folio şi pergamente. Multe cărți vechi purtând titluri în latină şi franceză, precum *Ethici philosophi cosmographia… Mysteriorum liber primus… Supplicationes et invocationes… De Heptarchia Mystica Collectaneorum…*

Din pricina hârtiei vechi, încăperea mirosea a lapte cu vanilie şi migdale.

— Este imposibil să fi avut timp să citiți toate astea, spuse ea, obosită să-

i tot pună întrebări şi simțindu-se mereu în inferioritate.

Blackwood nu răspunse la provocare.

— Biblioteca mea mă urmează pretutindeni, spuse el.

— Vă urmează? Unde?

— Am şi alte reşedințe.

— Bine… dar cum reuşiți să călătoriți fără paşaport?

— Mmm… da, carnețelul acela, spuse el, înțelegând la ce se referea Odessa. De la un an la altul devine tot mai dificil.

Blackwood mai deschise o uşă, dezvăluind privirii ceea ce într-o locuință normală ar fi fost o sufragerie. Doar că aici, înşirate de-a lungul unei mese lungi de mahon, pe nişte rafturi şi în câteva dulăpioare cu uşi de sticlă se aflau…

— Ce sunt astea?

— Instrumente, răspunse Blackwood.

Obiectele cu caracter religios ieşeau imediat în evidență. Argint şi bronz, unele bătute cu nestemate, cruci, astrolabi şi busole. Pocaluri şi sfeşnice. Tot felul de prafuri în flacoane din sticlă cu dopuri de plută, precum şi diverse accesorii – mănuşi şi şaluri care arătau asemenea unor odăjdii.

— Chestiile astea seamănă cu nişte arme, remarcă Odessa.

Pumnale, dălți şi burghie. Ciocănele ascuțite şi iatagane. Câteva cutii din lemn pline cu unelte medievale destinate fie torturii, fie unor intervenții chirurgicale.

Un alt raft conținea amulete din metal şi pânză. Figurine din piatră şi totemuri cioplite. Câteva cranii. „Sau trofee?”, se întrebă Odessa.

— Toate sunt instrumente vechi, îi explică Blackwood. Nu trebuie atinse.

Spunând asta, Blackwood desfăşură o trusă din piele şi alese diverse piese din colecție, vârându-le prin buzunarele acesteia: un pumnal, o cruce ciudată, un tub cu o poțiune rozalie pe care Odessa nu putea s-o asocieze decât cu un elixir.

— Probabil că ați adunat toate aceste lucruri de-a lungul vremii. Cumpărate sau furate?

— Am adunat această colecție din pură necesitate, îi răspunse Blackwood.

Între timp, Odessa se liniştise. Simțea că nu s-ar mai fi putut lăsa intimidată.

— Câți ani aveți? îl întrebă ea.

Blackwood se opri din împachetat, semn că nu mai avea răbdare cu ea.

— Câți ani îmi dați?
Odessa ridică din umeri, urmându-l în jurul mesei.
— Treizeci şi cinci.
— Atunci treizeci şi cinci de ani să fie, spuse el.
Odessa trecu pe lângă o colecție de ustensile de scris aşezate într-un borcan mare de sticlă.
— Şi de câtă vreme aveți treizeci şi cinci de ani?
— Ah! făcu el. Întrebarea corectă. Doar că ezit să răspund.
— De ce, mă rog?
— Pentru că de obicei, când răspund, imediat aud un sunet extrem de enervant. Cred că îi zice „râs homeric" şi nu doresc deloc să-l aud.
— Să vedem dacă îl voi găsi şi eu enervant.
După o lungă pauză, Blackwood deschise gura şi spuse:
— Patru sute cincizeci.
Odessa, desigur, hohoti homeric. Blackwood scoase un oftat.
— Vă apropiați de o jumătate de mileniu. E ceva, nu?
— Nu prea.
— Dar cum e posibil?
— Întrebarea este prea vagă, spuse el, desfăcând o pungă moale din piele de vițel şi mirosind pudra aflată înăuntru.
— Atunci: cum s-a întâmplat? reformulă ea. Cum poate un bărbat, un om, să trăiască atât de mult?
— Credeam că e evident. Am fost blestemat.
— Blestemat, repetă Odessa. De cine?
— Nu de cine.
— De ce, atunci?
— A fost rezultatul unei transgresiuni îndreptate împotriva naturii. A fost doar o prostie, sau cel puțin aşa am crezut. O şedință de spiritism… o invocație. Doar că am trecut o graniță. Sacrul s-a intersectat cu profanul, iar eu am fost condamnat la această existentă.
Odessa se simțea copleşită de multitudinea informațiilor.
— Spuneați că erați avocat?
— Undeva în apropierea Londrei. Un avocat respectabil, însă nu extraordinar.
— Aveați familie?
— Da, eram însurat.
— Şi cum ajung avocații însurați să se implice în…

— Aveam un client, un prieten… un tip uimitor. Un om pe care îl respectam, cu o mulțime de legături la curtea regală, care m-ar fi putut ajuta în carieră. În acelaşi timp, un bărbat charismatic şi extrem de inteligent. Ai putea spune că am căzut sub influența lui, pentru că am fost mai mult decât un simplu martor ocular. Nu înțelegeam nici adâncimile, nici înălțimile explorărilor lui. Eram fascinat, curios, dar un diletant. Un profan. Un amator care nu-şi avea locul acolo. Vorbim despre Londra anilor 1580. Eram un avocat de oraş. Iar acest bărbat, pe nume John Dee, mi-a deschis ochii către o lume speculativă, a magiei şi a misterelor. Cu toate că adevărul este că eu mă băgam ca musca în lapte în ceea ce oficia el. Nu voi afla niciodată de ce îmi tolera prezența.

Odessa continuă să ocolească cu paşi rari masa plină cu instrumente străvechi.

— Şi… ce s-a întâmplat?

— Lumea s-a dezechilibrat. Am lăsat să intre în planul existenței noastre un…

— Un ce…?

— Un plan astral. El era convins că putea să intre în legătură cu un înger. Însă nu asta s-a întâmplat.

— Dar ce anume?

Blackwood oftă, întorcându-se cu spatele. Odessa nu-şi putea da seama dacă e stânjenit de întrebări sau pentru că regreta ceea ce se petrecuse.

Britanicul se răsuci din nou spre ea şi aşeză câteva cărți.

— Imaginați-vă mai multe straturi ale realității – mai multe planuri astrale suprapuse. Aceste planuri rămân în cea mai mare parte separate, cu excepția câte unei distorsionări sau a lumii viselor…

— Visele aparțin unui plan astral?

— În totalitate, răspunse Blackwood. Putem chiar trăi sau muri în ele, dacă suntem pregătiți…

Extrase o carte din mijlocul vrafului pe care tocmai îl înălțase.

— Acum, continuă el, printr-un proces complex, aceste planuri pot fi vizitate sau cineva poate să invite entități să viziteze planul existenței noastre. Asta am făcut atunci… Iar lumea, aşa cum am spus, s-a dezechilibrat… iar eu m-am trezit că trebuie s-o – cum altfel aş putea să spun…? – s-o îndrept la loc. Nu a fost alegerea mea.

— S-o îndreptați?

— Un portal s-a deschis către lumea noastră. O cusătură a devenit

vizibilă. O cale de acces pe care nu ştiu cum aş putea s-o închid.

— Şi ați…?

— Eu trebuie să împing la loc tot ceea ce se strecoară prin această cale de acces. De fiecare dată. Trebuie să îndrept greşeala originală.

— Sunteți un fel de… gardian?

— Un om care se pocăieşte. Un paznic de grădină zoologică. Un negociator. Şi, din când în când, un exterminator. NU ATINGEȚI AIA!

Glasul lui Blackwood, de obicei atât de calm şi mângâietor, căpătase brusc o amplitudine pe care Odessa nu ar fi crezut-o posibilă şi o făcu să simtă un fior de groază pe şira spinării. Tocmai se uitase la o sferă de cristal, care ar fi fost perfectă dacă nu ar fi avut o crăpătură pe dinăuntru, ce semăna cu un fir de borangic sau cu o rețea neuronală din interiorul fin al unei singure celule a creierului. Odessa îşi lipi mâinile de corp.

— Nici nu aveam de gând s-o ating! Ați putea să nu mă mai tratați ca pe un copil?

Blackwood continuă să scoată cărțile din vraf, fără să-şi ceară scuze pentru ieşire. Sfera stătea aşezată pe un mic postament ce semăna cu o coroană aşezată invers. Acum Odessa chiar devenise curioasă.

— Ce este?

— Un *orbuculum.*

— Ce reprezintă pentru *dumneavoastră?*

Ochii lui Blackwood erau întredeschişi, părând să-şi fi pierdut curiozitatea obişnuită. Britanicul se posomorâse brusc.

— Parcă spuneați că ați reuşit să aflați cine deține magazinul botanic, spuse el.

Odessa încuviință. În mod neaşteptat, ieşirea avusese darul să-l umanizeze puțin. În loc să simtă că l-ar fi ofensat, ea avea impresia că reuşise să-i tulbure un pic personalitatea care, în patru secole şi jumătate, devenise probabil din cale-afară de rigidă.

— Ce s-a întâmplat cu soția dumneavoastră? întrebă Odessa.

Nici măcar un muşchi nu tresări pe chipul lui Blackwood. Se întreba cum arăta în ochii aceia de patru sute cincizeci de ani.

— Hmm… mormăi el, de parcă tocmai reuşise să formuleze o judecată finală. Sunteți o persoană sensibilă, calitate pe care o găsesc obositoare. Ca să fiu sincer până la capăt, prefer să am de-a face cu persoane mai puțin inteligente.

Nu fusese un compliment, dar Odessa nu ştia ce altceva ar putea fi.

— Îmi pare nespus de rău, spuse ea pe un ton care sugera că de fapt nu regreta nimic.

— Proprietara magazinului botanic? îi reaminti Blackwood, în timp ce strângea trusa din piele, plină acum cu tot felul de instrumente şi flacoane.

Odessa dădu din cap.

— Am găsit nişte acte contabile care m-au condus către două companii-fantomă şi către o adresă din Englewood, răspunse ea, uitându-se curioasă la trusa din buzunarul sacoului lui Blackwood. Ce aveți de gând să faceți dacă o găsim?

Blackwood împinse setul de instrumente destinate vânătorii de spirite şi mai adânc în buzunar.

— O vom găsi, spuse el, ieşind din încăpere. Să sperăm însă că nu ne va găsi ea prima.

Casa nu se vedea din stradă, fiind împrejmuită cu un zid înalt de doi metri şi jumătate, dublat de un şir de copaci. O mică tastatură vegheată de o cameră de supraveghere se zărea la capătul aleii scurte.

— Vă duceți dumneavoastră sau mă duc eu? întrebă Odessa.

Blackwood se uită la ea, însă nu-i răspunse.

— Aşa credeam şi eu, spuse ea.

Găsi bradul care părea cel mai solid şi începu să se cațăre, sprijinindu-se cu tălpile de zidul înalt. Ajunse în vârful acestuia, lat de vreo zece centimetri, şi începu să cerceteze proprietatea cu privirea. Casa era modernă, joasă, neobişnuită pentru cartierul acela, cu un acoperiş foarte înclinat şi o uşă dublă la intrare. Pe aleea interioară nu era parcată nicio maşină. Îndărătul ferestrelor din față nu se zărea nicio mişcare.

Odessa coborî încet, aterizând uşor pe iarbă. Zăvorul porții putea fi deschis cu mâna, aşa că îl lăsă pe Blackwood să se strecoare înăuntru. Acesta cercetă la rândul lui cu privirea casa cufundată în linişte.

— Ştiți că nu am nicio armă, spuse Odessa.

Blackwood dădu din cap.

— Şi nici dumneavoastră nu aveți, continuă ea. Nici măcar un telefon cu care să puteți suna la urgențe. Nu sunt convinsă că trusa aceea micuță va fi suficientă, dacă lucrurile o vor lua razna. Doar ca să ştiți – în caz de ceva, eu voi suna la poliția locală.

Nu ştia dacă Blackwood o ascultase, însă nu-i oferi niciun răspuns, uitându-se acum la aleea care dădea către uşa dublă de la intrare. Odessa se

pregăti să apese butonul soneriei, însă Blackwood o opri. Abia atunci observă că el ținea în mână o cărticică veche.

— Poftim? se miră ea.

Citind textul mărunt de pe una dintre pagini, Blackwood începu să recite în şoaptă, în latină. O incantație. După ce termină, puse cărticica înapoi în buzunar.

— Ce-a mai fost şi asta…?

— Un descântec. Înainte să păşim peste pragul acesta.

În mod normal, Odessa ar fi râs, însă tot ce văzuse şi auzise recent îi secătuise rezerva de scepticism.

— Vreau să sun la sonerie, îşi rosti ea propria incantație.

Soneria se auzi undeva în interior, câteva note muzicale răsunând vag. Odessa nu se aştepta să răspundă cineva.

Apoi, prin sticla opacă a uşii, zări mişcare înăuntru. Pregătindu-se de o altercație, simți o doză de adrenalină în sânge. Un tremur îi străbătu tot corpul. Apoi uşa se deschise.

În fața lor îşi făcu apariția un bărbat de vreo treizeci şi cinci de ani, probabil cubanez. Avea picioarele goale, purta nişte pantaloni de trening şi un hanorac cu glugă, având fermoarul tras numai pe jumătate.

Bărbatul clipi nedumerit, uitându-se când la Odessa, când la Blackwood.

— Cine sunteți? întrebă el.

Odessa nu văzu pe nimeni în spatele lui. Bărbatul nu avea nimic în mâini.

— Juanita e acasă?

Bărbatul miji ochii, şi mai nedumerit. Se vedea că lumina soarelui îl zăpăcea.

— Ce doriți?

— O căutăm pe Juanita. Ați putea s-o chemați, vă rog?

— Nu ea v-a trimis? întrebă bărbatul.

Odessa îşi deschise legitimația şi îi arătă insigna FBI.

— Juanita, repetă ea.

Bărbatul citi neimpresionat literele mari, albastre.

— E plecată, nu-i aici, spuse el, dând să închidă uşa.

Odessa îşi strecură pantoful în prag înainte ca uşa să se trântească. Fața bărbatului îi părea familiară.

— Te cunosc, spuse ea.

Bărbatul scutură din cap.

Odessa găsi în poşetă copia mandatului de arestare.

O despături şi i-o arătă.

— Eşti celălalt jefuitor de morminte, spuse ea, apoi îi citi numele: Yoan Martine.

Martine nici nu negă, nici nu încercă să fugă.

— Nu înțeleg.

— Intrăm, îl anunță ea.

Martine nu se opuse. Odessa împinse uşa şi intră în casă înaintea lui Blackwood. Martine făcu câțiva paşi înapoi, de parcă nu ar fi contat că în locuința lui tocmai pătrunseseră doi străini.

Înăuntru era murdar. Mobila şi covoarele rulate fuseseră aliniate de-a lungul pereților. Se vedeau câteva grămezi de gunoaie. Prin geamurile din spatele holului, Odessa zări o piscină plină cu o apă neagră-verzuie. Câteva şezlonguri pluteau la suprafață.

Lângă peretele din stânga se aflau două cuşti mari, pentru animale, în care nu se vedeau decât nişte jucării din sfoară.

— Unde sunt câinii? întrebă Odessa.

— Aleargă. I-am lăsat liberi.

— I-ai lăsat liberi?

— Nu mi-a plăcut cum mă priveau.

— Sunt cumva pitbulli?

Martine încuviință.

Prin duhoarea de gunoi şi de mâncare stricată se strecura o mireasmă distinctă. Nu era tămâie. Nimic supranatural. Doar canabis.

Ochii lui Martine erau injectați. Era clar că se drogase, nu numai cu marijuana.

— E plecată, fraților, spuse el, aşezându-se pe brațul unei canapele, lângă o noptieră şi două lămpi asortate. Juanita e dusă cu capul. Vorbeşte tot felul de prostii.

Blackwood rămăsese în mijlocul încăperii, în timp ce Odessa continua să-l descoasă pe Martine:

— Când ai văzut-o ultima dată?

— Am făcut nişte chestii rele, însă… ne-am bucurat de protecție. *Bakalu.* Spiritele străvechi…

Odessa îi aruncă lui Blackwood o privire întrebătoare.

— Spiritele străbunilor, îi traduse el.

— Ea promite bani, promite putere, promite sex. De toate. Apoi nimic.

— Juanita… era o *kindiambazo?*

Martine se strâmbă, de parcă simpla rostire a acestui cuvânt i-ar fi putut provoca durere.

— *Mayombero,* răspunse el.

Blackwood se simţi dator să traducă.

— Vrăjitoare, practicantă a religiei Palo Mayombe.

Apoi i se adresă din nou lui Martine:

— Spune-mi despre lucrarea ei.

Martine clătină din cap.

— Nu vreau, frate. Ea era *palero.* Ne spunea „adu asta", „adu aialaltă", de parcă era o listă de cumpărături.

— Cum ar fi?

Şi de data aceasta Martine se strâmbă, ca şi cum întrebarea i-ar fi provocat o durere cât se poate de reală.

Blackwood îl ajută:

— Oase de om.

— *Fula.*

— Asta înseamnă praf de puşcă, îi traduse Blackwood Odessei.

— *Azogue.*

— Argint-viu, spuse Blackwood. Adică mercur.

— Sânge, păr de animale. Beţe, ierburi, pene. Pietre. Sulf. Ea făcea toată treaba. Ea aranja *nganga.*

— Cazanul sacru din fier, explică Blackwood. Câte a preparat?

— Avea unul pe care îl ţinea pentru ritualuri. Acolo, afară, făcea Palo, spuse Martine, arătând către curtea din spate în care se afla şi piscina aceea împuţită. Pentru protecţie.

— Şi apoi? întrebă Blackwood.

— Apoi a zis că i s-a cerut să mai facă. Unele mai mici, încă trei.

— Ai fost în Montclair? În Little Brook, Long Island?

Martine îşi scărpină din nou braţul, de data aceasta aproape zgâriindu-se. De parcă ar fi încercat să se detaşeze de amintirile dureroase provocându-şi o suferinţă reală.

— Ea a fost mediatorul. Ea a fost călăuza sufletelor, *nkisi,* a spiritelor. Până când… până a ajuns ea însăşi un fel de instrument. Acum *Kinyumba* vorbeşte prin ea.

Odessa se uită la Blackwood.

— Un spirit rău, spuse el. Un demon. Un spectru.

— S-a schimbat, continuă Martine. Totul s-a schimbat. Voia putere. Voia să o primească de la străbuni. Dar a venit altceva.

Martine se uită în jur de parcă tocmai ar fi auzit nişte voci.

— E ca şi cum ai lăsa o uşă deschisă… şi un raton s-ar strecura înăuntru. Doar că aici e vorba de spirite sălbatice.

Odessa îşi dădu seama că Martine nu era numai drogat, ci şi pe jumătate nebun.

— Ea nu mai este Juanita. Juanita nu se va întoarce niciodată. Am început să am vedenii. Nişte năluciri ciudate. Le aud. *Nfuri.* Fantomele.

Martine sări de pe braţul canapelei. Cum îşi pilise unghiile ca să fie ascuţite ca nişte gheare, reuşise să-şi însângereze braţul pe care şi-l tot scărpinase. Se apropie de Blackwood, oprindu-se la câţiva paşi de el.

— *Mpangui,* spuse, uitându-se la Blackwood, dar şi în jurul lui, de parcă acesta ar fi iradiat o energie vizibilă. Curăţă-mă. Tu poţi alunga acest blestem. *Limpieza. Limpieza.*

Blackwood clătină din cap.

— Nu, Martine.

— Eu te văd, spuse Martine, tot mai emoţionat. Eliberează-mă, *mpangui.* Eliberează-mă de acest blestem.

Blackwood refuză iarăşi, cu tristeţe, apoi spuse:

— Martine, mă tem că nici eu, nici nimeni altcineva nu va putea face asta pentru tine.

Înapoi pe alee, Odessa încă îl putea auzi pe Yoan Martine vorbind, glasul lui preschimbându-se din când în când în strigăt.

— Ce voia?

— *Limpieza.* O curăţare de îndepărtare a influenţelor malefice.

— Puteţi face aşa ceva? se miră ea.

— Se poate face, răspunse el. Dar nu şi în cazul lui Martine. Adăugarea mercurului în descântec reprezintă dorinţa vrăjitorului ca duşmanul să înnebunească. Cred că pur şi simplu vraja le-a scăpat de sub control şi i-a afectat pe ei, în loc să-i afecteze pe duşmani. Ea a folosit Palo ca pe o magie agresivă.

— Şi i-a prăjit creierii, spuse Odessa.

— Nu pot elibera o persoană care suferă de psihoză maniacală. Martine e nebun. E pierdut.

Odessa continua să privească cu coada ochiului uşa dublă de la intrarea în casă, aşteptând ca din clipă în clipă Martine să iasă după ei.

— Aşa cum suntem şi noi, spuse ea. Pierduți. Nu credeți că ar fi trebuit să verificăm casa?

— Nu mai e nimeni altcineva înăuntru, răspunse Blackwood pe un ton care nu lăsa loc de dubii.

Dinăuntrul casei se auzi un zgomot puternic. Odessa dorea să plece cât mai repede din locul acela, aşa că se grăbi către poartă.

— Se pare că în timpul unuia dintre ritualuri, Juanita a încălcat o limită. Ca acel John Dee despre care mi-ați povestit.

— Toate lucrurile sunt legate unele de altele, replică Blackwood. Nu există lucruri mărunte şi nici coincidențe întâmplătoare.

— Dar de ce Peters în Montclair? Sau Colina în Long Island?

— Arhitectura lumii este complexă, iar Sufletele goale reprezintă cel de-al treisprezecelea nivel al acesteia, răspunse Blackwood.

— Prin urmare, nu avem nicio pistă. În absența Juanitei, ne aflăm într-un impas.

— Nu există aşa ceva, spuse Blackwood. Universul ne va da un semn. Noi nu trebuie decât să fim în stare să-l vedem.

Odessa închise poarta în urma lor. Cu Lusk la volan, Rolls-Royce-ul Phantom se apropie de bordură. Cei doi se urcară în spate. Când închise portiera, se simți mai bine ştiind că se îndepărtează de energia psihică dăunătoare a lui Martine.

— Cât aşteptăm ca universul să ne dea un semn, spuse ea, mie mi-ar prinde bine să mănânc ceva.

— Cum doriți, spuse Blackwood, distrat.

— Încotro? întrebă Lusk.

— Găsim noi ceva în drum spre Flushing, în Queens.

Domnul Lusk se uită la Blackwood, aşteptând ca acesta să-i spună ce să facă.

— De partea cealaltă a Manhattanului? se miră Blackwood. De ce? Ce căutăm acolo?

— Pe Earl Solomon, răspunse ea, apoi i se adresă domnului Lusk: Spitalul New York-Presbyterian Queens.

— Nu, nu, protestă Blackwood.

— De ce nu? se miră Odessa. Avem timp berechet, iar Solomon doreşte să vă vadă.

— Nu avem timp pentru vizite inutile. Înțeleg că mâncarea este o necesitate, însă…

— „Vizite inutile”?! exclamă Odessa revoltată. Earl Solomon e pe moarte. Doreşte să vă vadă. Nu vreţi să vă luaţi rămas-bun de la el?
— Rămas-bun? repetă Blackwood. Ce e acela un rămas-bun?
— Îl cunoaşteţi de patruzeci şi cinci de ani.
— Aşa, şi…?
Odessa simţi cum începe să se înfurie.
— E pe moarte. Înţeleg, susţineţi că trăiţi de mai multe secole, însă ce sunteţi? Un fel de vampir care a uitat cum e să fii muritor?
Blackwood se lăsă pe spătarul banchetei, uitându-se la ea.
— Cum vă imaginaţi relaţia dintre mine şi agentul Solomon?
— Patruzeci şi cinci de ani! repetă Odessa.
— Sunteţi foarte supărată, spuse el.
— Bineînţeles! Iar dumneavoastră sunteţi extrem de insensibil!
Blackwood îşi înclină uşor capul, privind-o.
— În povestea asta nu e vorba despre mine, agent Hardwicke. Este vorba, pur şi simplu, despre curiozitatea dumneavoastră.
— Este vorba despre gestul de a-ţi lua rămas-bun, spuse Odessa pe un ton ezitant, pentru că vorbele lui Blackwood conţinuseră un sâmbure neplăcut de adevăr.
Blackwood zâmbi şi spuse:
— Duceţi-o unde doreşte, domnule Lusk.
Zicând aceasta, Hugo Blackwood închise ochii.

1962. Delta fluviului Mississippi

Când Solomon opri la marginea drumului de țară, soarele apunea peste câmpul de bumbac care ducea către casa familiei Jamus. Blackwood se îndreptă alături de el către construcția joasă, în vreme ce două ciori tocmai își luau zborul, croncănind panicate, de pe frânghia de rufe. Căldura de peste zi persista, iar Solomon își flutura întruna cămașa jilavă de sub haină.

— Câți ani are? se interesă Blackwood.

— Șase, răspunse Solomon.

Solomon păși pe scândura fixată în fața intrării, făcând-o să scârțâie. Bătu la ușă, în vreme ce Blackwood stătea în spatele lui, puțin la stânga.

Răspunse tot fetița în rochie albastră din bumbac.

— Bună din nou, domnișoară, spuse el. Eu sunt agentul Solomon, mă mai ții minte?

— Credeam că e pastorul Theodore, zise fetița.

— Aș putea să intru încă o dată?

Fetița se uită în spatele ei, neștiind ce să răspundă.

Doar că acolo nu se afla nimeni.

— Nu ai vrea s-o chemi pe mama ta? întrebă Solomon.

Fetița scutură din cap, dându-se la o parte din prag.

Solomon păși înăuntru, pe podeaua de pământ.

— Poate pe vreun frate mai mare? insistă el.

Solomon voia ca un adult să știe de prezența lui înainte de a intra în locuință ca să-l vadă pe Vernon, băiatul bolnav.

Fetița străbătu holul până unde începea dușumeaua din scânduri.

Solomon așteptă, zâmbind amabil. O muzică în ritm de marș se auzea dintr-un radio sau pick-up. Muștele se izbeau de geamul din apropiere – *bzzz-poc* – la nesfârșit.

Solomon se întoarse spre Blackwood. Acesta se uita la tavanul neterminat. Își înălță și el privirea, dar nu văzu nimic neobișnuit. Probabil că britanicul pur și simplu își limpezea gândurile.

Coleman, băiatul de douăzeci de ani, își făcu apariția de undeva din spatele casei, pășind încet, însă fără timiditate. Așa erau mișcările lui, domoale.

— Cole, sunt eu, agentul Solomon.

— Da, domnule.

— Am venit să-l văd pe Vernon. Am adus un specialist.

Cole se uită la Hugo Blackwood fără să întrebe ce fel de specialist era. Nu părea să-şi pună vreo speranță în abilitățile străinului.

— A fost liniştit, spuse el.

— E totul în regulă, Cole? întrebă Solomon.

— Nu, domnule, răspunse tânărul, făcând stânga-mprejur şi conducându-i către cămara din spatele casei.

Intră în încăperea de lângă cămară, trase de o sfoară ca să aprindă becul fără abajur din tavan şi luă o cheie aşezată pe unul dintre rafturile de sus. I-o înmână lui Solomon, dând de înțeles că prefera să nu deschidă el însuşi uşa cămării.

— Mulțumesc, îi spuse Solomon, însă tânărul deja se îndepărta.

Solomon ascultă o vreme la uşă, aşteptându-se să-l audă pe băiat cum strigă din nou numele lui Blackwood. Dar nu se auzea nimic. Solomon vârî cheia în broască, o răsuci, apoi deschise uşa.

Înăuntru erau acelaşi pat şi aceeaşi saltea subțire, pătată cu sânge şi fără aşternuturi. Doar că băiețelul nu era nicăieri. Lanțurile zăceau pe podea, cu cătuşele de la capete desfăcute. Alarmat, Solomon se întoarse pe holul pardosit cu scânduri, strigând după Cole. Tânărul se afla lângă intrarea din față a casei.

— Cine l-a luat? întrebă Solomon.

Cole scutură nedumerit din cap.

— Cum adică „cine l-a luat”?

— Vernon. A dispărut.

Cole se strecură pe lângă Solomon, ca să vadă el însuşi că aşa e. Solomon o văzu pe fetiță stând pe un scaun metalic pliant într-una dintre încăperile învecinate şi privindu-l speriată.

Blackwood îl apucă brusc pe Solomon de cot, împingându-l către uşa din față. Solomon acceptă să se lase condus afară.

— Ce-i?

— Cred că ştiu unde e, răspunse Blackwood.

Cu toate simțurile în alertă, Solomon îl urma pe Blackwood înapoi în pădurea sinistră. Prin coronament se cernea suficientă lumină încât să se poată strecura printre trunchiurile copacilor şi crengile joase fără ca Solomon să folosească lanterna pe care o ținea în mâna stângă.

Blackwood înainta cu o neobişnuită siguranță, deşi nu mai fusese în

pădurea aceea decât o dată. Cei doi ajunseră la copacul de care fusese spânzurat bărbatul alb, însă Blackwood nu se opri. Continuă să meargă, îndreptându-se către primul copac marcat pe care îl văzuse, străbătând apoi pădurea din simbol în simbol, până aproape de cimitirul pentru sclavi. Printre copacii din faţă se zărea o lumină portocalie licărind intermitent. „Un foc de tabără”, gândi Solomon, obişnuit să caute explicaţii raţionale.

Pe măsură ce se apropiau de poiană, mintea lui Solomon era incapabilă să proceseze toate informaţiile care o asaltau. Imaginile i se derulau în faţa ochilor asemenea micilor explozii dintr-un spectacol cu artificii.

Un cerc de foc, cu diametrul de un metru şi jumătate, ardea la nivelul ierbii, fumul negru ridicându-se către cerul nopţii.

În cerc, în faţa pietrelor tombale, stătea îngenuncheat Vernon, băiatul de şase ani, purtând doar o pereche de pantaloni murdari din bumbac. Îşi ţinea mâinile ridicate, de parcă ar fi chemat pe cineva din cer.

Însă apariţia veni de jos, o ceaţă fină înălţându-se din stratul de iarbă, scăldată de lumină. Din pietrele de mormânt se ridicau vapori diferiţi, mai groşi, violacei, formând siluete vag umane. Îngrozit, Solomon putea distinge trunchiurile, capetele şi braţele întinse ale siluetelor de fum care se înălţau.

Dincolo de morminte, la capătul îndepărtat al lizierei, stătea un personaj purtând o robă albă cu glugă, mânecile largi ale acesteia fâlfâindu-i sub braţele întinse ca nişte guri deschise. Umbrele create de lumina flăcărilor creau impresia că şi alte mogâldeţe mişunau îndărătul acestui personaj, un întreg conclav de oficianţi în robe negre slujind deasupra cimitirului… de fapt era o singură siluetă.

La vederea acestui ritual păgân, Solomon încremeni. Mintea lui nu ştia cum să interpreteze asemenea scenă, iar gândurile îi vuiau alarmate, ca nişte sirene pornite.

Personajul în robă a simţit imediat prezenţa celor doi intruşi. Capul lui acoperit de glugă se întoarse către Blackwood. Imediat fantomatica siluetă se făcu nevăzută printre copaci, la adăpostul acelor umbre mişcătoare, frenetice.

Blackwood începu să alerge pe urmele ei. Solomon nu mai putea auzi nimic, nici măcar propria voce strigându-l pe Blackwood. Acesta trecu de cercul de foc, ceaţa joasă înconjurându-i picioarele de parcă ar fi vrut să i le înhaţe. Se strecură în fugă printre două siluete violacee, contururile lor fluide vălurindu-se şi răsucindu-se după el.

Blackwood trecu de lizieră, chiar în locul în care dispăruse personajul în robă, făcându-se nevăzut.

În fața lui Solomon, decorul din cimitirul pentru sclavi începea să dispară. Flăcările fură înghițite de pământ, de parcă cineva ar fi închis un buton. Ceața târâtoare de la nivelul solului se risipi ca un fum, iar siluetele fluide răsărite din morminte – spiritele pe jumătate reînviate ale unor sclavi negri – se descompuseră a doua oară, mădulare şi trunchiuri împrăştiindu-se în aer, chipurile lor îndurerate dispărând ultimele.

Băiatul, Vernon, se răsuci uşor: mai întâi îşi întoarse capul, apoi trupul său firav. Era tras la față; i se vedeau coastele de slab ce era, iar brațele şi picioarele îi semănau cu nişte vreascuri. Ochii lui erau argintii, fiecare având câte un punct mic, negru, în mijloc – nişte ochi mai degrabă de animal decât de om. Îşi ținea buzele întredeschise, etalându-şi dantura într-un rânjet nefiresc.

Dintr-odată, o pală de vânt alungă fumul flăcărilor aproape stinse, îndreptându-l în direcția lui Solomon. Când văzu mâzga aceea uleioasă năvălind peste el, sufocându-l, agentul îşi acoperi ochii. Senzația dură o secundă, apoi dispăru. Doar că, atunci când deschise din nou ochii, Vernon stătea în fața lui, după ce străbătuse aproape zece metri ca şi cum ar fi făcut un singur pas.

Băiatul se năpusti asupra lui ca un animal sălbatic, înfigându-şi o mână în gâtul lui Solomon, în timp ce cu cealaltă încerca să-i zgârie ochii. Solomon se strădui să apuce trupul plăpând al băiatului, însă fie din pricina transpirației, a umezelii sau a cine ştie cărei pomezi diabolice, pielea acestuia devenise nefiresc de alunecoasă. Cu un țipăt, Solomon căzu pe spate.

Băiatul era tot mai sălbatic şi mai puternic, degetele lui zgâriind pleoapele lui Solomon; agentul FBI abia dacă mai putea să deschidă ochii. Încerca să-l țină pe atacator la distanță cu antebrațul, doar că băiatul continua să-l atace cu mâinile lui fragile. În cele din urmă reuşi să-l prindă pe Solomon de gât şi să-l apese cu forță pe trahee. Fața băiatului se afla acum aproape de cea a lui Solomon, care îi simțea respirația sacadată.

Cum Solomon încă ținea în mână lanterna, îl lovi de două ori pe băiat în coaste – însă fără rezultat. Simți cum degetele copilului îi apasă carnea din jurul orbitelor. Solomon nu mai putea să respire. Singurul lucru care îl avantaja era greutatea mică a atacatorului, aşa că îşi strecură brațul între pieptul băiatului şi al său şi, cu un efort supraomenesc, reuşi să-l arunce cât

colo. În clipa următoare îşi verifică gâtlejul, ca să se asigure că Vernon nu îi jupuise vreo bucată de piele.

Solomon se ridică în picioare. Între timp, băiatul ataca din nou. Agentul FBI îl izbi cu lanterna în falcă, doborându-l în iarbă, însă în clipa următoare era din nou în picioare, arătându-şi dinții… cu câțiva mai puțini.

Solomon îşi întinse mâna liberă, avertizându-l pe Vernon:

— Nu te apropia!

Îşi duse mâna la pistol, însă când atinse teaca, băiatul se năpusti la el, ca turbat. Reuşi să lovească pistolul care, înainte de a zbura cât colo, slobozi un glonț, care nimeri în pământ.

Vernon se prinse strâns cu brațele de pieptul lui Solomon. Agentul simți ceva umed în zona gâtului, băiatul încerca să-l muşte cu dinții lui sparți. Solomon scoase un țipăt, simțind căldura febrilă a băiatului şi înțelegând că nu se lupta cu un copil, ci cu *ceva* – cu o *creatură* posedată.

Folosindu-şi ambele mâini, Solomon împinse lanterna sub gâtul creaturii şi începu să împingă, ținând dinții aceia scrâşnitori departe de carotida sa. Creatura mârâi, încleştându-şi fălcile, însă Solomon nu reuşea să se elibereze. Simți ceva solid la spate şi îşi dădu seama că, tot păşind înapoi, ajunsese să se sprijine de trunchiul unui copac. De la distanța aceea atât de mică, ochii creaturii păreau să dogorească, sfredelindu-l cu o privire nebună, potențată de puterea aceea demonică şi de groază.

Dintr-odată, chipul creaturii se schimbă. Îşi dădu surprinsă capul pe spate, slăbind strânsoarea din jurul gâtului lui Solomon. Agentul FBI îl văzu în spatele ei pe Hugo Blackwood, care ținea un obiect în ceafa creaturii.

Solomon îl azvârli pe copilul posedat cât colo, apoi îşi pipăi gâtul şi fața, căutând locurile în care fusese muşcat, temându-se să nu fi căpătat vreo rană mortală; din fericire, nu sângera deloc.

Creatura zăcea pe pământ, la câțiva paşi distanță, zvâcnind. Blackwood se uita la ea, țintuind-o cu obiectul cu mâner argintiu.

Mâinile subțiri ale creaturii căutau să ajungă la obiectul care îi străpunsese ceafa, însă în zadar. Zvâcnirile încetară, iar ea rămase nemişcată.

— Ce-a fost asta?! exclamă Solomon. *Ce-a fost asta?*

Blackwood îl cercetă cu privirea.

— Se pare că ați scăpat teafăr.

— Am întrebat CE-A FOST ASTA?

Auzindu-şi vocea răspândindu-se cu ecou printre copaci, Solomon se

temu să nu trezească cine ştie ce alt spirit malefic.

Blackwood se întoarse către creatura moartă.

— *Asta* a fost o invocație.

— Şi personajul în robă…?

Blackwood clătină din cap.

— A scăpat? întrebă Solomon cu un icnet.

— V-am auzit țipând, spuse Blackwood. A trebuit să aleg.

Solomon rămase o vreme pe gânduri, apoi se uită la creatură. Îşi aminti că încă ținea în mână lanterna, aşa că o aprinse. Lentila crăpase când lovise creatura peste falcă, însă becul încă funcționa. Lumină spatele gol al creaturii, mânerul argintiu strălucind în şuvoiul de lumină.

— Ați ucis-o.

Blackwood se lăsă pe vine lângă cadavru. Solomon privi îngrozit cum Blackwood puse o mână pe ceafa băiatului, iar cu cealaltă apucă mânerul argintiu şi scoase lama din gâtul victimei.

Aceasta era plină de sânge, însă din rană nu se prelingea nici măcar un strop. Arma era un pumnal cu lamă subțire, semănând cu o şurubelniță sau cu un spărgător de gheață.

Solomon se răsuci şi se aplecă, vomitând violent. Vărsă până când nu mai avu nimic în stomac. Nu se simți însă mai bine.

Se întoarse din nou către Blackwood, care ştergea lama pumnalului cu o cârpă moale, din bumbac.

— Îmi puteți împrumuta torța electrică? întrebă britanicul.

Solomon îi întinse lanterna. Blackwood îndreptă raza de lumină spre ceafa băiatului, apoi îşi folosi mâna liberă ca să răvăşească părul acestuia.

Solomon văzu sigiliul imprimat în carnea copilului. Semăna cu o pecete veche din ceară, folosită pentru sigilarea scrisorilor, însă aceasta era formată dintr-o rețea de vase de sânge aflate aproape de suprafața pielii. Nu putea desluşi cu exactitate forma sigiliului, fusese spartă de pumnalul lui Blackwood.

Acesta îi înapoie lanterna lui Solomon, care o folosi ca să lumineze poiana şi mormintele din care mai devreme se înălțaseră spiritele unor sclavi morți, sub forma unei ceți violacee.

Apoi mai întrebă o dată:

— Ce-a fost asta?

Blackwood îl întoarse pe băiat pe spate, moment în care Solomon îşi reaminti că nu mai era vorba despre niciun băiat. Fața îi rămăsese

contorsionată într-o expresie de groază şi agonie.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Solomon.

Blackwood alese să nu-i răspundă direct.

— Posedat, spuse el.

Solomon îşi aminti de pistol. Voia să-l aibă din nou, în caz că acea creatură s-ar fi trezit la viață. Îl găsi repede cu ajutorul lanternei; țeava încă era caldă după focul tras din greşeală.

— Asta e crimă, spuse Solomon. Tocmai ați ucis un băiat, continuă el, întorcându-se lângă cadavru.

Între timp Blackwood scosese de undeva o trusă de scule confecționată din piele, pe care o întindea pe pământ. Solomon observă că buzunarele interioare ale acesteia conțineau flacoane de sticlă cu prafuri şi lichide, plante şi cruci din metal. Blackwood aşeză pumnalul înapoi în trusă.

— Nu mai era un băiat, spuse el. Băiatul plecase de mult. Nu l-am putut salva. Însă acum îl pot elibera. Îl pot face să-şi găsească odihna.

Blackwood scoase dopul unuia dintre flacoanele cu prafuri. Îndreptă trupul băiatului, aşezându-i mâinile pe lângă corp şi deschizându-i palmele. Apoi îi închise ochii.

— Ce naiba faceți? întrebă Solomon.

Semăna cu un ritual funerar. Blackwood vărsă praful din flacon în palmă, apoi făcu cinci grămăjoare de jur-împrejurul cadavrului, dispuse precum colțurile unei stele. Extrase din trusă un flacon cu un lichid lăptos şi se postă la picioarele băiatului. Începu să rostească ceva în latină, în şoaptă, însă cu ardoare: o incantație. Simțindu-se ciudat să asiste la aşa ceva, Solomon se retrase. Cu ajutorul unei pipete, Blackwood picură din substanța aceea lăptoasă peste praf, aprinzând cinci flăcări de un alb pur.

Îşi întinse apoi brațul peste trupul băiatului, cu palma deschisă spre pământ, continuându-şi incantația. Mâna îi tremura, iar intonația devenea tot mai aprinsă.

Solomon se îndepărtă mai mult, cât pe ce să se împiedice de rădăcina unui copac.

Umbre începură să se mişte pe fața, pieptul şi picioarele băiatului. Trupul acestuia prinse să se zvârcolească, să se chircească. Părea că umbrele îi întind muşchii în toate părțile, ca nişte hiene care sfârtecă acelaşi leş – un joc al umbrelor… dar cum era posibil? Ceva inexplicabil i se întâmpla băiatului, atât înăuntrul, cât şi în afara lui.

Vocea lui Blackwood deveni, în crescendo, mai sonoră. Brusc, acesta îşi

strânse palma întinsă, făcând-o pumn. Umbrele fugiră de pe trupul băiatului, îndreptându-se către cele cinci flăcări, care se înălțară, deveniră dintr-odată negre – apoi se stinseră, lăsând în urmă o duhoare neplăcută.

Blackwood se lăsă într-un genunchi, respirând greu, vlăguit. Solomon îndrăzni să se apropie, luminând cu lanterna fața băiatului. Chipul acestuia redevenise cel al unui copil cu pielea neagră. Normal. Uman. Inocent.

În noaptea aceea, Solomon abia dacă reuşi să închidă ochii. Făcu două duşuri în motelul deținut de familia de negri, oprind apa de mai multe ori ca să se asigure că zgomotele pe care le auzea – parcă umbla cineva prin camera lui – erau doar o închipuire.

După ce şterse de abur oglinda de deasupra chiuvetei, descoperi că se alesese cu zgârieturi pe gât şi vânătăi în jurul ochilor. Dacă nu ar fi existat aceste urme, ar fi putut uita ziua aceea ca pe un vis urât. Când încerca să adoarmă, parcă vedea ochii argintii ai lui Vernon Jamus, dinții lui sparți, zimțați, doar că fața îi aparținea lui Hugo Blackwood. Solomon îşi pusese revolverul din nou încărcat pe noptieră, la îndemână.

Când soarele lumină fereastra camerei, simți o uşurare în piept. Se îmbrăcă şi părăsi motelul. Cum era ocupat să găsească cheia berlinei FBI împrumutate, Solomon nu-l remarcă pe britanicul care stătea lângă maşină, în costumul lui închis la culoare, decât în clipa în care ajunse lângă maşină.

— Bună dimineața, agent Solomon.

Solomon scăpă cheile şi duse mâna la pistol. Îl scoase din teacă şi făcu câțiva paşi înapoi, ca să mărească distanța dintre el şi Hugo Blackwood.

— Dați-vă la o parte… plecați de lângă maşina mea.

Blackwood nu se urni.

— Ei, domnule agent.

— Țineți-vă mâinile la vedere.

— Ați avut o noapte grea, din câte-mi dau seama.

— Nu mai vorbiți, opriți-vă şi ascultați. Sunteți arestat.

Blackwood schiță un zâmbet, dând de înțeles că dispunea de o rezervă limitată de răbdare.

— Arestat?

— Pentru omucidere. Pentru uciderea lui Vernon Jamus.

— Dar ați văzut singur azi-noapte: băiatul era deja mort…

— Nu mai vorbiți.

Cătuşele se aflau în torpedo.

„La naiba!”, exclamă Solomon în gând.
— Aşezaţi-vă pe bancheta din spate.
— Parcă trebuia să mă îndepărtez de maşină, acum să mă urc?
— Intraţi în maşină şi nu mă obligaţi să vă împuşc, domnule. O s-o fac. Am văzut destule.
— Abia dacă aţi văzut ceva. Ce-o să le spuneţi? „Adevărul şi numai adevărul?”
Solomon îl săgetă cu privirea.
— Nu vă arestez numai pe dumneavoastră. Am de gând să mă predau şi eu.
— Pentru ce?
— Nu eu decid. Am fost martor, poate chiar complice.
— Băiatul acela vă ataca. Aveţi idee ce ar fi făcut dacă nu mă întorceam?
— Nu, şi nici nu vreau să aflu.
— V-ar fi smuls traheea. Fie cu degetele, fie cu dinţii. Am mai asistat la scena asta, este extrem de dezagreabilă.
— Băiatul… era nebun, înnebunise.
— …sau spiritul acela demonic care pusese stăpânire pe el să vă fi luat în stăpânire. Să fi luat forma unui agent FBI, o deghizare la fel de bună precum cea a unui băiat de şase ani.
Solomon scutură din cap.
— Nu există niciun spirit demonic. Trebuie să tăceţi.
— Nu am ucis băiatul, doar v-am demonstrat azi-noapte. Băiatul nu mai exista. Noi doi ajunseserăm prea târziu acolo, demonul îl înghiţise cu totul. L-am eliberat abia după moartea acestuia. Atât am putut face.
Din pricina emoţiilor prin care trecea, lui Solomon îi tremura uşor mâna cu care ţinea pistolul.
— Băiatul v-a chemat. Când am venit aici şi l-am văzut în încăperea aceea în care familia lui, înspăimântată, îl legase cu lanţuri de pat, v-a chemat.
Blackwood încuviinţă.
— Ştiu.
— V-a invocat!
— Zău? Credeţi că voia să vin la el? Ori se temea de mine?
Solomon făcu ochii mari:
— Să se *teamă* de dumneavoastră?
— Băiatul nu a fost decât un pion în toată această poveste. O victimă

inocentă.

Solomon nu mai putea suporta discursul lui Hugo Blackwood.

— Nu cumva sunteți şi *dumneavoastră* vreun demon blestemat? Cu toate ustensilele, poțiunile şi incantația aceea? *Ce sunteți de fapt?*

— Sunt un om cu o misiune dificilă.

Solomon aprobă energic, nici el nu ar fi putut spune de ce.

— Dacă sunteți bărbat, vă prezentați în fața unui judecător şi vă susțineți cauza. M-ați implicat în asta, m-ați făcut părtaş la…

— Ați văzut singur, noaptea trecută…

— *Nu ştiu ce am văzut,* mărturisi Solomon.

— Există lucruri dincolo de domnia legii, spuse Blackwood.

— Nu, nu există. Nu în districtul aceasta, în statul acesta, în țara aceasta. Curmarea unei vieți se numeşte crimă. În legitimă apărare, din culpă, lucrurile astea se pot lămuri. Eu acum nu sunt altfel decât cei vinovați de linşaje. Doar că eu sunt un ofițer care a depus un jurământ.

— Meseria dumneavoastră este să apărați legea, protejându-i pe nevinovați şi pedepsindu-i pe vinovați.

— Da, şi nu pot ascunde o crimă. Indiferent cât de ciudate, de… dezgustătoare au fost împrejurările în care s-a petrecut.

— Băiatul era deja pierdut, repetă Blackwood. În cazul acesta este vorba şi despre alte vieți. El a fost o ființă inocentă… un instrument prin care s-a făcut un descântec. O victimă. Însă nu este victima noastră. Nu vreți să opriți persoana sau lucrul care i-a făcut ce i-a făcut?

Solomon nu se lăsă înduplecat de argumentele lui Blackwood, îşi promisese că nu se va lăsa influențat de vorbele lui.

Dar se gândi la mama, frații şi surorile băiatului. Se imagina dând ochii cu ei, încercând să le explice ce se petrecuse. Solomon se trezi că trebuie să se lupte să nu izbucnească în lacrimi. Reuşi să se stăpânească, apoi spuse, pe un ton rugător:

— Avea numai şase ani.

— Ştiu, oftă Blackwood. Trebuie să-l găsim pe cel care l-a eliberat. Băiatul nu ar fi fost în stare să-şi scoată singur cătuşele acelea.

Solomon îşi aminti de lanțurile aruncate pe podeaua cămării, cu cătuşele desfăcute.

— Păi, atunci… cine a fost?

— Cine mai are acces în casa aceea şi la cheia de la cămară? întrebă Blackwood.

2019. Englewood, statul New Jersey

Yoan Martine se învârtise prin casă distrugând lucruri, până îl răpuse oboseala. Se aşeză pe canapeaua pe care cu puțină vreme în urmă o spintecase cu un cuțit.

Nici măcar *mpangui* nu îl ajuta. Yoan îl lăsase să plece. Nimeni nu-l mai putea curăța acum.

Ce era de făcut? Nu avea unde să se ducă. Nu exista niciun loc pe lumea aceasta spre care ar fi putut porni.

Tocmai se întreba disperat ce să facă mai departe, când un zgomot puternic, provocat de o izbitură neaşteptată, înghiți tot aerul din încăpere; curentul electric se opri. Yoan sări în picioare şi se repezi la uşă.

Afară, un Infiniti rămăsese de-a curmezişul drumului după ce izbise frontal un camion-remorcă cu o asemenea forță încât acesta ajunsese pe trotuar, după ce dărâmase un stâlp de telefon, care acum zăcea prăvălit peste ea. Corpul şoferului era strivit pe scaunul din față, al cărui spătar se rupsese, lăsându-se pe spate. Un fir electric căzut pe trotuar bâzâia ca o viespe. Maşina trebuie să fi circulat cu peste 80 de kilometri pe oră ca să fi putut provoca un asemenea accident – o viteză cu totul neobişnuită în cartierul acela.

Nfuri.

Yoan se uită în jur.

Oare cum te simți când eşti luat în stăpânire? se întrebă el.

La început nu se întâmplă nimic. Se aşeză pe prima treaptă a casei şi începu să lăcrimeze, aşteptând să i se împlinească destinul. Se căina pentru greşelile sale, pentru pângărirea mormintelor, pentru toate nelegiuirile. Printre suspinele lui atât de adânci încât semănau cu icnetele unui om care vomită, Yoan se uita cu gura căscată la cer.

Obediah simțea descântecul protector spus de curând la intrarea în acel loc. Magia acestuia se risipise, însă o urmă a incantației persistase, arătându-i entității că se afla în locul căutat, pe pista potrivită.

Jefuitorul de morminte stătea pe treapta de cărămidă, smulgându-şi părul din cap. Bărbatul aştepta să fie posedat, se resemnase. Aproape că o aştepta cu brațele deschise.

Asta-l înfurie pe Obediah. Pătrunderea în trupul acestuia fu violentă, preluarea – traumatizantă. Jefuitorul de morminte se supuse transformării cu un zbieret înfiorător, care apoi se preschimbă într-un geamăt.

De îndată ce puse stăpânire pe bărbat, Obediah se ridică şi reveni în casă. Ravagiile dinăuntru excitară şi mai abitir entitatea a cărei esență era însăşi distrugerea. Aceasta se apropie de o oglindă, uitându-se, printre două crăpături, la chipul jefuitorului de morminte – apoi se folosi de unghiile lungi, ascuțite cu pila, ale bărbatului, pentru a-i zgâria fața. După care îndepărtă carnea pentru a dezvălui țesuturile aflate dedesubt.

Obediah trecu în revistă amintirile nebunului, căutând informații referitoare la Blackwood. Acolo o găsi şi pe agenta FBI pe lângă care trecuse în casa în care se strecurase în trupul partenerului ei.

Da, *gândi entitatea.* Agenții lui Blackwood. Complicii lui.

Tot ce ştia în clipa aceea era că se afla pe drumul cel bun. În rest, vehiculul nu avea mai nimic să-i spună. Obediah se uită la chipul descărnat al gazdei, la sângele şi la carnea acestei ființe omeneşti, forțând figura lui Yoan să schițeze un zâmbet strâmb.

Apoi o luă la fugă, sprintând de-a lungul străzilor din Englewood.

Printre zbierete.

Alergă din răsputeri până la autostradă. Apoi viaductul.

Escaladă gardul curbat, protejat cu sârmă ghimpată, simțind cum țepii acesteia sfâşie carnea lui Yoan. Urma…

Căderea.

Impactul.

Expulzarea.

Extazul.

Văzând că o căutase Linus, Odessa îl sună din toaleta spitalului.

— Cum e Omaha? întrebă ea.

— E bine. Masa din camera mea de hotel e cam mică, aşa că lucrez unde pot, la birou, chiar şi în pat – în rest e bine. Mă simt cam singur. Tu unde eşti? Te-am sunat.

— Am revenit la spitalul din Queens unde este internat agentul acela bătrân care a suferit un atac cerebral, spuse ea. Vreau să văd cum o mai duce.

— Foarte bine, frumos din partea ta. Şi… cum o mai duce?

— O să aflu în curând. Acum nu e în salon. Îl aştept să revină.

— Se simte în vocea ta că eşti mai bine, observă Linus. Mai energică. Ai reînceput să semeni cu Odessa pe care o ştiam.

Odessa chiar se simţea mai bine, deşi ştia că această stare era temporară şi iluzorie.

— Îmi fac de lucru, spuse ea.

Nu încăpea îndoială că misteriosul Hugo Blackwood o revigorase – deşi fusese deopotrivă iritant şi frustrant. Doar că nu putea să-i spună toate astea lui Linus la telefon.

— Te-a mai contactat avocata?

Odessa simţi din nou cum începe să-i piară elanul.

— Am câteva e-mailuri primite la care încă n-am apucat să mă uit.

— Doar întrebam. Nu mi s-a părut în regulă… să te las singură.

— Eşti drăguţ, spuse ea uitându-se către uşă, nerăbdătoare să ajungă în salon înaintea lui Solomon. Mă bucur că am vorbit.

— OK, zise el. Nu mă mai lăsa să aştept aşa mult, sună-mă.

— Sigur, mama, glumi ea şi îl auzi pe Linus râzând.

— Aşa, spuse el. Continuă să zâmbeşti.

Odessa închise telefonul, apoi rămase privind poza lui Linus afişată pe ecran, înainte ca acesta să se întunece. După escapadele cu Blackwood, i se părea liniştitor şi oarecum straniu să poarte o conversaţie obişnuită. Observă că primise un e-mail, aşa că deschise fără prea mare tragere de inimă inboxul înainte de a reveni pe holul spitalului. E-mailul era de la Laurena, prietena ei de la Biroul FBI din New Jersey, însă fusese trimis de pe contul de Gmail. Subiectul: *WTFF?!*

Odessa reveni în salonul lui Solomon. Locul în care se afla de obicei patul lui încă era gol, aşa că Odessa se simţi uşurată că nu ratase reîntâlnirea. Televizorul din colţ mergea cu volumul la minimum, pe un canal de ştiri.

Blackwood privea prin geamul murdar la oraşul care se întindea în faţa lui. Când Odessa intră, se întoarse către ea.

— A durat ceva. Era cât pe ce să plec.

— Nu prea vă place să aşteptaţi, nu-i aşa? Eu credeam că după patru sute cincizeci de ani un om are o relaţie ceva mai relaxată cu răbdarea.

— Poate am simţit că aşa mi-aş fi folosit timpul mai înţelept.

Blackwood părea să-i zdruncine toate aşteptările despre viaţă. Uneori avea impresia că era un fel de extraterestru înfricoşător. Poate era energia dată de salata grecească, însă în momentul acela bărbatul din faţa ei i se părea mai bizar ca oricând.

Odessa se apropie de el, cu telefonul în mână.

— Petreceţi mult timp în Europa de Est? îl întrebă.

Blackwood îi aruncă o privire ciudată.

— De ce întrebaţi?

Odessa îi arătă pe ecranul mobilului o poză destul de ştearsă, cu un grup de bărbaţi stând în ploaie lângă un Volkswagen cu plăcuţe de înmatriculare germane şi având în fundal un punct de frontieră. Toate personajele purtau pălărie şi cravată. Pe un indicator se putea citi PUNCT DE CONTROL ALIAT, având pictate steagurile celor trei ţări: Statele Unite, Franţa şi Marea Britanie. Pe un alt indicator scria PĂRĂSIŢI SECTORUL AMERICAN.

Odessa ţinu ecranul la nivelul ochilor lui, deşi Blackwood se îndepărtase brusc de telefon, de parcă din acesta ar fi putut ieşi un cuţit.

— Checkpoint Charlie, spuse ea. Unul dintre cele mai importante puncte de trecere între Berlinul de Est şi cel de Vest, în anii Războiului Rece. Fotografia aceasta e din arhiva FBI şi a fost făcută în 1964.

Odessa mări imaginea, pentru ca figurile bărbaţilor să se poată vedea mai bine. Toţi zâmbeau, cu excepţia unuia. Odessa mări la maximum imaginea.

Blackwood se uita complet impasibil la chipul acela.

— Acesta sunteţi dumneavoastră, spuse ea revenind în inbox şi deschizând o altă fotografie. Ce spuneţi de Waco, statul Texas, 1993?

Îi arătă lui Blackwood o fotografie cu un punct de observaţie amplasat în dreptul unui drum blocat. Un grup de agenţi FBI păreau să se sfătuiască,

lângă un bărbat care purta la gât un binoclu mare. În stânga lor era o siluetă familiară, în costum închis la culoare.

— Cultul Branch Davidians?[9] întrebă Odessa, mărind pe ecran chipul lui Blackwood.

Bărbatul de lângă el stătea cu spatele la aparatul de fotografiat, însă dacă te uitai în josul şepcii albastre pe care o purta, se putea observa că era o persoană de culoare.

— Şi acesta ar putea fi agentul Solomon?

Blackwood se uită la Odessa.

— O prietenă de la FBI, îi explică ea. Văd că pe-atunci stăteaţi deseori la pozat.

Următoarea imagine reprezenta un tablou elisabetan ce înfăţişa un bărbat cu guler înalt şi robă stând în dreptul unui pupitru pentru scris.

— Pictura aceasta a fost recuperată cu mai bine de zece ani în urmă, după ce fusese furată de nazişti. Acum zace într-un depozit al National Portrait Gallery din Londra. Seamănă destul de bine cu dumneavoastră.

Odessa apropie mobilul de faţa lui Blackwood.

— Ah, mulţumesc, spuse el pe un ton sec.

— Iată şi una la care nu mă aşteptam. Niciodată, dar niciodată nu mi-aş fi putut închipui că aţi fi fan Disney. Sunt absolut bulversată.

Fotografia înfăţişa câteva grupuri de oameni adunate în jurul unui Mickey Mouse zâmbitor făcut din flori. Odessa mări poza, ignorând cele câteva personaje costumate ca în epoca de piatră, precum şi pe atunci tânărul Ronald Reagan, descoperindu-l în cele din urmă pe Walt Disney însuşi, stând în faţa unui microfon. În rândul următor, un bărbat elegant, într-un costum închis la culoare. Nu zâmbea, însă părea singurul care se uita direct la aparatul de fotografiat.

— 17 iulie 1955. Probabil că v-a fost greu să faceţi rost de un bilet.

— Vă distraţi, din câte-mi dau seama.

— Nu prea. Doar că zâmbesc în loc să urlu. Astea nu sunt imagini modificate în Photoshop.

— Ştiu.

— Şi asta e doar ce s-a putut găsi, probabil din greşeală. Pentru că altfel cine v-ar trece numele pe o fotografie? Cu excepţia lui Solomon, poate.

— Aşa este… îmi imaginez.

Ecranul telefonului se întunecă.

— Am trimis la laboratorul FBI ceaşca de ceai din care aţi băut când aţi

fost în apartamentul meu. Nu a fost spălată, nici măcar ştearsă, iar eu am de-a face cu probe tot timpul. Cum se poate ca pe ceaşca aceea să nu existe nicio amprentă?

Hugo Blackwood dădu din umeri.

— Să fi dispărut? Să se fi estompat? *Explicați-mi!* spuse el, arătându-i Odessei buricele degetelor, care arătau normal.

— Numele dumneavoastră apare pe mai multe titluri de proprietate din toată lumea. Nu sunt incluse însă şi arhivele nedigitalizate ale numeroaselor tranzacții internaționale parafate înainte de 11 Septembrie. Se pare că dețineți o avere considerabilă, care însă este imposibil de evaluat. Din pricina numelor false şi a împuterniciților, a unor titluri de proprietate în care sunt înscrise numele vechi ale unor sate şi provincii – se pare că întotdeauna banii v-au urmat.

Blackwood aprobă, de parcă ar fi auzit prima oară toate acestea.

Odessa deschise din nou telefonul mobil.

— Iată încă una. Lorraine, 1914.

În imagine erau soldați din Primul Război Mondial stând în tranşee, uitându-se epuizați către aparatul de fotografiat. Undeva în fundal, bând ceva dintr-o gamelă, se vedea britanicul în costum închis la culoare.

— Îmi amintesc de ceaiul acela, spuse el. Scârboasă fiertură.

Odessa puse telefonul înapoi în buzunar, se jucase suficient.

— Sunt dispusă să pariez că o arhivă cuprinzătoare de fotografii şi picturi vă va plasa în miezul sau în preajma tuturor evenimentelor majore internaționale din ultimele patru secole şi jumătate. Vreți să spuneți că toate erau legate de aşa-zise investigații de natură ocultă?

— Ați fi surprinsă.

Odessa îl măsură cu privirea: părea doar un bărbat ca oricare altul. Cu toate acestea, nu era.

— Văd că vă place ceaiul, spuse ea. Asta înseamnă că şi mâncați?

— Când îmi este foame, răspunse el.

— Unde dormiți?

— Într-un pat.

— Cum ați ajuns atât de bogat?

— Sunteți familiarizată cu conceptul de dobândă compusă?

Odessa clătină din cap. Răspunsul lui avea sens.

— Aşadar… sunteți nemuritor?

— Sper că nu.

— Vreți să muriți.
Blackwood privi din nou panorama orașului.
Odessa insistă:
— Puteți fi rănit? Oare un bărbat de patru sute cincizeci de ani nu ar trebui să fie plin de tăieturi, de semne dobândite de-a lungul timpului?
— Simt durerea, nu încape îndoială. Nu știu la ce anume vă referiți, sunt un detectiv ocult, nu un pistolar.
— Dar… nu puteți muri.
Blackwood oftă.
— Ce-ar fi să-mi spuneți despre dumneavoastră?
Odessa rămase cu gura căscată:
— Despre mine? Să mă compar cu dumneavoastră? Păi, să vedem… Sunt foarte bună la Scrabble…
— Despre tatăl dumneavoastră.
— Tatăl meu?
— La magazinul botanic, femeia care v-a ghicit a întrebat dacă vreți să aflați despre el.
Odessa se pleoști.
— Și am zis că nu vreau, nu-i așa?
— Nu ați vrut ca *ea* să vă spună ceva despre el, îi aminti Blackwood. Nu înseamnă că nu ați vrea să știți.
— Dar de ce vă interesează tatăl meu?
— Trebuie să vă cunosc slăbiciunile, răspunse Blackwood. E bine să știi unde se află cusăturile. Slăbiciunile pot fi exploatate.
— De către Sufletele goale?
— De orice spirit agresiv, răuvoitor. Așa lucrează ele. Din asta se hrănesc.
Odessa se așeză pe scaunul capitonat de sub televizor.
— Nu este o slăbiciune. Am reușit s-o preschimb într-un punct forte.
— Zău? se miră Blackwood.
Odessa știa că britanicul îi întinsese o cursă. Dar nu conta. O parte din ea dorea să afle ce se întâmplase.
— Tata era avocat în orășelul în care am crescut. Ani întregi a avut biroul lângă biblioteca locală, într-o veche casă de fermieri. O adevărată afacere de familie, precum cabinetele medicilor. Întotdeauna avea caramele într-un borcan de pe birou, din care mă serveam când îl vizitam. Avea o secretară bătrână pe nume Polly, care lucrase acolo toată viața. Eu eram cel mai mic

copil, ultimul de fapt. Eram foarte apropiați. Era un adevărat stâlp al societății, fusese ales în nenumărate comitete: cel şcolar, de urbanism. Toate acestea veneau la pachet cu meseria lui, bănuiesc. Era prietenul şi sfătuitorul tuturor. Îi plăcea cu adevărat ceea ce făcea, se ocupa în principal de imobiliare, tranzacții cu proprietăți şi moşteniri. Adora să viziteze şi să-şi petreacă timpul cu clienți în vârstă, uneori le oferea câte un prânz, împrietenindu-se cu ei. Acum îmi trec prin minte scene din *Să ucizi o pasăre căutătoare,* însă el nu s-a ocupat niciodată de vreun caz penal. Cu toate acestea, spre deosebire de frații şi surorile mele, eu eram hotărâtă să urmez Dreptul, să fiu ca tata… doar că nu într-un orăşel. Voiam să plec de acolo, luând valorile locale cu mine. Şi, cu toate că pe vremea aceea aş fi negat cu tărie, voiam să fie mândru de mine. Eram în anul doi de facultate când am primit un telefon de la sora mea, tata fusese arestat. A trebuit să plec acasă din Marquette, ca să-l văd. El nega totul – iar eu i-am stat alături. Un client în vârstă, fără moştenitori, prieten vechi al tatei, murise donând – în amintirea soției – o avere considerabilă, jumătate de milion de dolari, unei organizații nonprofit dedicate luptei contra Alzheimer. Cum suma care a ajuns în cele din urmă în conturile organizației a fost de circa cincizeci şi ceva de mii de dolari, adică de vreo zece ori mai puțin decât le promisese răposatul, cei de acolo au început să cerceteze situația. Au descoperit că tata îl taxase pe bătrân la maximum, incluzând orele în care îl vizitase, prânziseră împreună sau vorbiseră la telefon. La aceasta se adăugau taxele administrative care i se cuveneau tatei în calitate de executor testamentar. În total, tata a reținut din averea bătrânului ceva mai puțin de patru sute de mii de dolari. Un onorariu exorbitant, aşa că l-am descusut de nenumărate ori şi de fiecare dată avea pregătit câte un răspuns, negând că ar fi furat de la clientul său… Doar că mai târziu a devenit clar că tatăl meu îl deposedase pe bătrân de avere, încălcând statutul de avocat şi de executor testamentar. Tata se autoconvinsese că nu făcuse nimic greşit sau ilegal. Scandalul a tulburat totul în căminul nostru. Am părăsit Marquette pentru o jumătate de an şi l-am ajutat să-şi construiască apărarea, după ce refuzase să pledeze vinovat. Am reuşit să obținem o sentință redusă, iar eu mă simțeam mizerabil. Tata a fost exclus din barou, a trebuit să transfere toți banii organizației nonprofit, ceea ce mi-a adus părinții la sapă de lemn, şi a fost condamnat la treizeci de luni de închisoare.

Odessa se uită la Blackwood, care o asculta impasibil. Cei câțiva oameni cărora le mai spusese povestea făcuseră tot posibilul să o asigure că nu avea

absolut nicio vină pentru fapta tatălui ei, însă Blackwood doar o ascultase.

— Mama mereu a crezut varianta lui, iar după o vreme atitudinea ei a reuşit să ne îndepărteze. Noi vânăm jefuitori de morminte, nu-i aşa? Ce a făcut tata nu a fost mai puțin condamnabil – doar furase de la un mort. Apoi m-am întrebat: acesta să fi fost motivul pentru care se împrietenise cu toți clienții aceia? De câte ori mai făcuse asta în trecut? Câți bani şi-o fi vârât în propriul buzunar? Pe ce i-a cheltuit? Nu voiam să aflu răspunsurile. De îndată ce am putut, m-am transferat la o facultate din Boston, lucrând într-un restaurant ca să-mi pot plăti studiile. În primele patru-cinci săptămâni de închisoare îl mai sunam şi stăteam de vorbă. Însă apoi mă surprindeam gândindu-mă cum înşelase încrederea clienților şi pe cea a familiei. Chestia asta mă făcea să mă simt ca naiba când stăteam de vorbă cu el. Iar el ştia. O mai avea alături pe mama, desigur, ea nu i-ar fi întors niciodată spatele. Cred însă că ideea că m-a pierdut pe mine, pe fiica lui care venea la birou ca să primească bomboane şi era convinsă că tatăl ei nu putea greşi…

Ispăşise zece luni de puşcărie când l-au găsit mort în celulă. Îşi înmuiase una dintre cămăşi în vasul de toaletă, pentru a-i spori rezistența, şi se spânzurase de marginea patului de sus, în timp ce colegul său de celulă dormea. Încă un şoc. Nu l-aş fi crezut niciodată în stare de aşa ceva. Însă avea demonii lui – de natură psihologică, nu dintr-aceia de care vă ocupați dumneavoastră –, de care eu n-am ştiut niciodată. Iar când imaginea lui publică – avocat de familie, om de încredere, persoană cinstită – s-a făcut praf, n-a putut suporta. Nu a putut suporta că lumea vedea în el un lacom, un nesătul, un hoț, o persoană imorală. Vedeți dumneavoastră, asta nu este o slăbiciune. Este o lecție. M-a făcut să-mi pierd interesul pentru avocatură. Mi-am luat diploma şi am decis să îmi trimit dosarul la FBI. Lege şi ordine… acum s-a ales praful şi de asta. Ce mi-a mai rămas? spuse Odessa cu amărăciune.

— Poate că nu s-a ales praful, zise Blackwood.

Odessa îşi frecă tâmplele.

— Nu, e momentul să mă îndrept, din nou, în altă direcție. Un nou început.

— Salut! se auzi o voce necunoscută şi o infirmieră îşi făcuse apariția în cadrul uşii deschise.

— O, ia uite, aveți musafiri.

Femeia i se adresa lui Earl Solomon, care stătea întins în pat având un braț pe piept.

Odessa se trase lângă perete pentru ca patul pe rotile să poată fi pus la locul lui. Solomon îşi ţinea capul într-o parte. Asistenta aşeză patul şi-i puse frânele. Odessa se postă în faţa pacientului. Ochii lui erau deschişi, însă priveau în gol.

— Cum se mai simte? întrebă ea.

A doua asistentă intrase şi verifica perfuziile şi bandajele. Cealaltă se apropie de Odessa.

— Se simte bine, spuse ea pe un ton care dădea de înţeles că de fapt nu era aşa. În timpul nopţii s-a sufocat, însă plămânii lui sunt în regulă. Apoi a crezut că i-au sosit nişte vizitatori, însă de fapt era singur. Nu-i aşa, domnule Solomon?

Auzindu-şi numele, Solomon îşi îndreptă privirea către asistentă, însă nu rosti niciun cuvânt, mulţumindu-se să-şi umezească buzele.

Când cealaltă asistentă îşi termină treaba, amândouă se apropiară de uşă.

— Dacă are nevoie de ceva, ştie unde se află butonul.

— Mulţumim, spuse Odessa, întorcându-se către Solomon, temându-se că starea acestuia s-a înrăutăţit între timp.

El o privea, dar continuă să rămână tăcut.

— Pot să vă ridic puţin?

Odessa înălţă spătarul patului. Capul lui Solomon rămăsese îndreptat către ea, în spatele lui aflându-se fereastra şi Hugo Blackwood.

— Sunteţi cumva prea obosit pentru vizită? A mai venit cineva să vă vadă.

Solomon îşi roti privirea, însă nu văzu pe nimeni. Încet-încet, îşi întoarse capul şi se uită în direcţia televizorului… apoi mai făcu un efort şi îl văzu pe Blackwood.

Acesta îşi ţinea capul aplecat, privindu-l pe bolnav. Din locul în care se afla, Odessa nu putea distinge expresia lui Solomon. Iată întâlnirea pe care o rugase s-o aranjeze.

— Bună, Solomon, spuse Blackwood.

— Ia uite, nenorocitul naibii, zise Solomon cu o voce aspră.

Blackwood se uită la Odessa, apoi din nou la Solomon.

— Mi s-a spus că doreaţi să mă vedeţi.

Solomon îndreptă un deget către el, mâna fiind legată cu tuburi şi cu leucoplast de pungile cu perfuzii agăţate în suportul de lângă pat.

— Exact, spuse el. Să-l mai pot privi o dată pe tipul care mi-a făcut viaţa un iad.

Auzind vorbele lui Solomon, Odessa simţi un fior pe şira spinării, însă Blackwood nu părea afectat.
— Noi doi… am văzut multe împreună, spuse el.
— Împreună, repetă Solomon.
Odessa se strecură pe lângă pat, apropiindu-se de Blackwood suficient ca să poată vedea faţa lui Solomon. Acesta se uita la britanic, batjocoritor.
— Am făcut o treabă importantă, spuse Blackwood.
Odessa se postă în faţa lui Solomon.
— M-aţi rugat să vi-l aduc aici, mai ţineţi minte? Credeam că voiaţi să vă luaţi rămas-bun.
Solomon ridică din sprâncene, uitându-se la ea mirat, de parcă s-ar fi străduit să-şi aducă aminte cine era.
— Aşa este, spuse el, îndreptându-şi din nou privirea către Blackwood. „Rămas-bun." Ce dulce ironie. Eu nu vreau să mor. Tu însă vrei.
Odessa se uita când la unul, când la celălalt. Nu aşa se aşteptase să decurgă reîntâlnirea. Fusese o greşeală că îl adusese pe Blackwood.
— Am încercat să-l arestez, spuse Solomon, adresându-i-se Odessei. De câteva ori. La început. Să i-o trag. Când am văzut ce face.
Solomon îl arătă din nou pe Blackwood cu degetul.
— E un criminal. Vânează spirite malefice, însă nu ţine cont de nimeni şi de nimic atunci când o face. A ucis. Am văzut cu ochii mei. Ca să-i protejeze pe alţii, ca să salveze lumea cu preţul unei vieţi omeneşti.
Blackwood îl asculta impasibil.
Furios, Solomon reuşi să-şi adune suficientă putere ca să-şi ridice puţin capul de pe pernă, înfruntându-l pe Blackwood.
— Tu fugi de ceva de care nu poţi scăpa şi vânezi ceva ce nu poate fi prins.
Efortul însă fusese prea mare pentru el, aşa că Solomon se lăsă şi mai adânc în aşternuturi, îndreptându-şi apoi privirea către fereastră.
— Tot ce mi-am dorit a fost să devin poliţist, spuse el. Din copilărie mi-am dorit asta. Lumea îmi tot spunea: „Eşti un copil negru, nu vei deveni niciodată poliţist". M-am dus la Colegiul Morehouse şi le-am spus: „Vreau să mă fac detectiv", iar ei mi-au zis: „De ce ai vrea să îţi iroseşti viaţa cu aşa ceva?" Apoi FBI a anunţat că începe să admită candidaţi de culoare la Academie. Iar eu am spus: „Vreau să devin agent FBI". Şi am devenit. Am fost printre primii.
Solomon îşi umezi din nou buzele.

— Am primit o insignă argintie, însă fața îmi era tot închisă la culoare. Rămăsesem tot la periferie. Un outsider. Nici nu ştiau ce să facă cu mine. Iar el s-a folosit de asta. A profitat, m-a exploatat. A parafat un fel de înțelegere cu Biroul. M-a făcut „băiatul”{10} lui.

Odessa rămăsese încremenită. Emoțiile lui Solomon erau ca o rană vie, în bună măsură din pricina atacului cerebral care îi afectase creierul. Se schimbase mult de când îl văzuse prima dată.

— Mi-ați cerut să vă arăt ce se află acolo, spuse Blackwood. Erați curios…

— Tot ce se poate, zise Solomon, a cărui bărbie începuse să tremure. Poate la început. Însă tot ce mi-am dorit vreodată… a fost să devin polițist.

— Dar ați fost polițist, domnule Solomon, spuse Odessa. Solomon îşi îndreptă privirea către ea.

— Acum, tu. E un motiv pentru care el se află acum alături de tine. Nu există întâmplări, nu-i aşa, Blackwood? Nu există coincidențe. Totul se leagă.

Sperând să-l liniştească, Odessa spuse:

— Nu m-ați fi trimis la el dacă nu ați fi crezut că mă poate ajuta.

Cuvintele ei îl făcură pe Solomon să clipească nedumerit.

— Nu am avut de ales. Mi-ai fost *repartizată,* Odessa Hardwicke. Asta nu e o întâmplare. Nu e o coincidență.

Odessa se uită la Blackwood. Solomon făcu acelaşi lucru, însă privirea lui spunea cu totul altceva. Agentul se uita când la Blackwood, când la Odessa.

— Poate că am fost cândva parteneri. Am făcut… o treabă specială. Noi doi. Nu te contrazic. Dar acum, la sfârşit… totul pare atât de diferit. La ce bun? Eu mă duc… iar el rămâne. Cu un nou partener care îmi ia locul.

Solomon se referise la Odessa.

— Nu, spuse ea. Dumneavoastră m-ați trimis la el ca să-i cer ajutorul. Ca să-mi reabilitez numele. Doar că nu-mi voi căpăta niciodată arma înapoi. E o chestiune de timp până voi fi concediată.

— Îmi pare rău, zise Solomon. Îmi pare rău că ai fost implicată. Îmi pare rău că am jucat şi eu un rol în asta. Mintea nu-mi mai funcționează cum trebuie. Înțelegi? Încerc să te avertizez.

Odessei nu-i făcea deloc plăcere să-l vadă aşa pe Solomon. Îşi acoperi gura cu dosul palmei, incapabilă să mai spună ceva.

Blackwood făcu un pas în față. Luă mâna lui Solomon; acesta încercă să

şi-o retragă, însă britanicul i-o ținea strâns – bărbatul nemuritor uitându-se în ochii muribundului.

— Nu ai reuşit niciodată să uiți cazul băiatului din Mississippi – primul tău caz, spuse Blackwood.

Chipul lui Solomon se relaxa.

— Vernon, rosti el, dând semne că mintea începuse să i se limpezească.

Îşi îndreptă ochii către Blackwood, părând să-l privească pentru prima oară cu adevărat.

— Greşeşti când te referi la ceea ce ai realizat în timpul vieții, spuse Blackwood. Ai fost indispensabil, cu ajutorul tău lumea a fost salvată de mai multe ori. Ai lăsat în urmă o moştenire prețioasă, Earl Solomon. O moştenire pe cât de măreață, pe atât de secretă. Nimeni altcineva nu ştie ce ai văzut tu.

Ochii lui Solomon se umpluseră de lacrimi. Odessa observă cum i se albesc articulațiile degetelor când, cu ultimele puteri, agentul strânse şi el mâna lui Blackwood.

— Într-o privință însă ai dreptate, spuse Blackwood. Chiar te invidiez pentru această ultimă călătorie. Îți urez să fie cât mai lină.

Lacrimi țâşniră din ochii bolnavului, prelingându-se pe obrajii lui supți. Printre suspine adânci, izbăvitoare, Solomon reuşi să spună:

— Îți mulțumesc.

Blackwood dădu drumul mâinii lui Solomon, care îşi recăpătase brusc calmul. Redevenise prezent.

Solomon se uită apoi la Odessa, clătinând din cap ca s-o asigure că acum era din nou bine.

— Ai grijă, spuse el.

Zâmbind uşurată, Odessa încuviință.

Solomon îşi îndreptă apoi privirea către tavan. Odessa se temu că avea să redevină confuz, însă agentul îşi ridică mâna, arătând undeva deasupra capului ei:

— Acolo, spuse el.

Odessa se întoarse încet, doar ca să observe că televizorul se afla chiar deasupra capului ei, mergând fără sonor.

Tocmai se transmiteau în direct imagini de la un jaf bancar din cartierul Forest Hills din Queens. Un adevărat asediu. Maşini de poliție cu luminile de avertizare pornite formaseră o baricadă la o jumătate de cvartal de sediul băncii. Cameramanii filmau uşa de la intrare, ținută deschisă de o femeie

care purta un costum office. Poalele bluzei îi ieşiseră din pantaloni, iar în mână se părea că avea o armă pe care o ținea îndreptată chiar spre camera de luat vederi. În acelaşi timp țipa ceva la polițişti.

Pe burtieră stătea scris: ATAC ARMAT CU LUARE DE OSTATICI LA O BANCĂ DIN QUEENS: DIRECTORUL FILIALEI, SUSPECT.

Odessa era atât de epuizată emoțional, încât nu reuşi să aibă vreo reacție. Îi luă o vreme să înțeleagă ce vedea la televizor.

— „Directorul filialei, suspect”? se miră ea. A început să tragă cu pistolul în propria bancă?

Între timp Blackwood venise lângă ea, urmărind transmisiunea în direct.

— E un Suflet gol.

1962. Delta fluviului Mississippi

Solomon parcă în spatele unor camionete cu plăcuțe de înmatriculare din alte state: Arkansas, Missouri, Tennessee. Lângă benzinăria şi atelierul de reparații auto de la colțul străzii, un angajat alb într-o salopetă bleumarin şi cu mânecile cămăşii suflecate urmărea cu privirea doi bărbați – unul negru, altul alb – îmbrăcați în costume. Benzinăria era deschisă, însă în ziua aceea afacerile înghețaseră.

Solomon se îndreptă către oficiul poştal dărăpănat din centrul Gibbstonului. Un grup mare de albi, să fi fost cu totul vreo treizeci, stătea pe trotuar. Cei mai mulți dintre ei erau bărbați, dar se zăreau şi două-trei femei în haine uşoare, de vară, şi cu pălării de soare. Acolo era şi Ingalls, înconjurat de aghiotanții lui. De cealaltă parte a străzii, nu departe, se afla un grup mai mic de negri în fața bisericii. Jumătate bărbați, jumătate femei – cu toții uitându-se neliniştiți la celălalt grup.

Dinspre biserică se auzeau sunete de orgă, deşi nu era duminică. Tocmai se desfăşura o slujbă de dimineață ad hoc. Enoriaşii deplângeau moartea lui Vernon Jamus.

În timpul nopții, trupul băiatului fusese găsit într-un cimitir vechi, părăsit, aflat la mică distanță de locul în care fusese spânzurat Hack Cawsby.

Solomon se întoarse către Blackwood – care tocmai încetinise pasul, rămânând puțin în spatele lui –, cu o privire acuzatoare, de genul *Doar ți-am zis*.

Moartea băiatului tulburase oraşul, iar acum Blackwood se aştepta ca Solomon să mintă pentru a-i salva pielea.

Macklin, agentul special trimis de la Biroul din Jackson, îşi făcu apariția pe trotuarul din fața oficiului poştal, ştergându-şi ochelarii cu capătul cravatei.

— Iisuse Hristoase, Solomon! exclamă el, punându-şi ochelarii pe nas şi clipind de câteva ori. Ce mai e acum?

— Domnule…

— Ce noroc pe tine să găseşti trupul băiatului atât de repede.

Solomon îşi drese glasul, simțind prezența lui Blackwood, care rămăsese la câțiva paşi în spatele lui.

— Atât cimitirul, cât şi locul în care s-a petrecut spânzurătoarea se află,

în linie dreaptă, la mică distanță de casa băiatului. Există câteva poteci care străbat plantațiile de trestie-de-zahăr.

Agentul special Macklin dădu din cap. Solomon nu avea de unde să știe dacă îl și credea. Macklin își îndreptă privirea către grupul de negri din fața bisericii.

— Ei cred că a fost răzbunare. Dinte pentru dinte.

— Dumneavoastră nu ați crede la fel? întrebă Solomon. Macklin își îndreptă privirea către grupul de albi, aflat ceva mai aproape de ei.

— De obicei, răzbunările astea nu implică uciderea unor copii.

Solomon ar fi putut enumera pe loc câteva cazuri în care fuseseră asasinați și copii, însă se hotărî să n-o facă. Mai puține vorbe, mai bine pentru el.

— Nu s-a descoperit nicio dovadă că ar fi fost o crimă, cel puțin așa mi s-a comunicat, spuse Macklin. Băiatul era bolnav? S-a rătăcit?

Solomon simți parcă și mai acut durerea pe care i-o provocau zgârieturile de sub guler și vânătăile de pe coaste și spate.

— Familia refuză autopsia.

— Asta nu-i bine, spuse Macklin. Înseamnă că povestea va căpăta proporții. Ingalls ar putea să insiste.

— Ar putea, dar n-o va face, spuse Solomon. Credeți că are vreun interes să se descopere ceva? Un lucru pe care mai apoi va fi obligat să-l cerceteze?

Între timp pe stradă se stârnise o altercație. Un bărbat de culoare se răstea și arăta cu degetul către câțiva albi care îi răspundeau cu aceeași monedă. Doi dintre aghiotanții șerifului tocmai se îndreptau către ei, încercând să aplaneze conflictul.

— Ambele părți varsă gaz peste foc. Dacă lucrurile o vor lua razna, va trebui chemată Garda Națională.

— Dumneavoastră doriți să fie menținută pacea sau să fie aplicată legea? îl întrebă Solomon.

Macklin se uită în ochii lui Solomon.

— Vrei să vorbești cu oamenii tăi, să punem capacul peste oala asta care stă să dea în clocot?

— Nu sunt „oamenii mei”, răbufni Solomon. Nu îi pot controla doar pentru că arătăm la fel.

— Ia-o ușurel, spuse Macklin.

Solomon continuă, furios:

— Ce sunt eu? Un negru sau un agent FBI? Pe oricine întrebi crede că

sunt din tabăra opusă, prin urmare nu sunt demn de încredere. Dacă am fost trimis aici fiindcă a crezut cineva că ar fi un avantaj fie că sunt şi una, şi cealaltă – atunci planul acela a eşuat lamentabil.

Vocea răstită a lui Solomon atrăsese atenția lui Ingalls, care se apropie de cei doi agenți.

— Vreo problemă aici? întrebă el.

— Ați venit în singurul loc din oraş unde nu e nicio problemă, îi răspunse Solomon.

Sesizând tonul ironic al agentului, şeriful se încruntă.

— Mi se pare ciudat că tocmai tu spui asta. Cu puțin timp în urmă, am primit o plângere care te priveşte direct.

— Ah, da? se miră Solomon.

— Câțiva cetățeni s-au plâns că i-ai şicanat în pădure, în apropiere de locul unde s-a petrecut linşajul.

Solomon îşi îndreptă privirea către mulțime, descoperind câțiva bărbați încruntați, pe ale căror fețe se vedeau tot felul de tăieturi şi zgârieturi proaspete.

— Vorbiți despre domnii de acolo? întrebă Solomon, arătându-i cu degetul. Îmi pare rău, dar nu-i recunosc fără glugi.

Şeriful nu reacționă în niciun fel la remarca lui Solomon.

— Se pare că ai petrecut ceva vreme în pădurea aia bătrână, dat fiind că n-ai mai ieşit de acolo decât după ce ai descoperit trupul băiatului.

Solomon îl măsură cu privirea pe Ingalls, încercând să-şi dea seama dacă îl acuza de ceva sau îl şicana.

— Nu ştiu la ce se referă plângerea aceea. Li s-au stins torțele şi, în întuneric, au intrat în panică.

— Hei, de unde eşti băiete? întrebă unul dintre membrii Ku Klux Klan.

— Voi de unde sunteți, băieți? răspunse Solomon, întorcându-se către Ingalls. De obicei lăsați agitatori veniți de aiurea să dicteze în oraşul dumneavoastră?

Şeriful se încruntă.

— Sunt doar nişte cetățeni preocupați de ceea ce se întâmplă. Au tot dreptul să se afle aici.

Solomon dădu din cap.

— Într-adevăr, aşa scrie la litera legii. Prin urmare, dacă un grup de oameni de culoare şi-ar face apariția în postură de „cetățeni preocupați”, dumneavoastră le veți arăta aceeaşi amabilitate şi considerație, nu am nicio

îndoială.

Ingalls încetase să mai zâmbească.

— Voi sunteți aici, nu-i aşa? spuse el.

Agentul Macklin interveni cu delicatețe, înainte ca discuția să degenereze.

— OK, suntem de aceeaşi parte a baricadei.

— Nu, nu suntem, răspunse Ingalls, arătând undeva în spatele lui Solomon. Şi cine e tipul ăla care te însoțeşte acum?

Solomon se răsuci şi îşi dădu seama că şeriful se referise la Hugo Blackwood, care tocmai păşea pe celălalt trotuar, îndreptându-se către biserica negrilor.

— Un cetățean preocupat, răspunse Solomon, întorcându-i spatele şi îndreptându-se către Blackwood.

Solomon îngenunche în ultimul şir de bănci cu spătar înalt, din stejar. Pastorul Theodore Eppert se ruga cu fața scăldată în lacrimi, gulerul odăjdiilor sale violet fiind deja ud. Oamenii suspinau. Familia Jamus, compusă acum din numai optsprezece copii, umplea primele trei rânduri de bănci.

Solomon îşi lăsă gânditor capul într-o parte, luptându-se cu amintirea copilului-demon care îl atacase în noaptea precedentă. Blackwood stătea în spatele lui Solomon, asemenea unei fantome întunecate. Neînțelegând cum de avea tupeul să se afle acolo, Solomon simți cum îl cuprinde din nou furia.

Solomon crescuse într-o familie de creştini, însă nu se mai rugase de cine ştie când. Acum însă, îi cerea lui Dumnezeu iertare. Îi cerea să-l călăuzească. Îl ruga să-l ajute.

— Vernon a fost cel mai bun dintre noi toți, spuse pastorul Eppert, iar congregația răspunse cu un *Dumnezeu fie slăvit.* Vernon a fost cea mai inocentă ființă dintre noi toți, continuă pastorul, iar credincioşii repetară: *Dumnezeu fie slăvit.* Vernon ne va aştepta pe toți într-un Loc mai Bun, încheie pastorul, iar congregația rosti pentru a treia oară *Dumnezeu fie slăvit.*

— Dumnezeu fie slăvit, spuse şi Solomon puțin mai târziu, glasul lui semănând cu un ecou.

După slujba specială, pastorul Eppert coborî de pe platforma altarului şi îi chemă pe membrii familiei Jamus şi pe prietenii lor. Durerea era greu de

suportat, era pur şi simplu vlăguitoare. Solomon se simțea de parcă propriul suflet i se uscase. Se simțea pustiit, inutil.

Nu îşi dădu seama că oamenii părăseau biserica decât când aceasta rămase aproape goală. Oamenii reveniseră pe stradă, unde se aflau cele două grupuri, iar Solomon trebuia să-şi găsească forța să li se alăture. Rămase o vreme în biserica goală, sprijinindu-se de spătarul înalt din fața lui şi privind crucea suspendată deasupra altarului, amvonul simplu, din lemn, uşile laterale şi lumânările înalte, care rămăseseră aprinse. Se întoarse, dând să iasă, trecând pe lângă treptele către balconul în care cineva cânta la orgă un imn sobru.

Solomon se apropie de uşă şi aruncă o privire în urmă, căutându-l pe Blackwood. Îl văzu pe culoarul principal, îndreptându-se către altar. Lui Solomon nu-i venea să creadă.

— Hei! strigă el în urma lui. Ce naiba credeți că faceți acolo?

Vocea lui Solomon se prelinse, sonoră, de-a lungul pereților bisericii. Îşi aminti de prezența organistului, aşa că, apropiindu-se grăbit de Blackwood, vorbi pe un ton ceva mai scăzut:

— Cu dumneavoastră vorbesc. Unde vă duceți? Ieşiți de aici.

Solomon îl apucă pe Blackwood de braț.

— Ați făcut deja destule, spuse Solomon. Nu înrăutățiți şi mai mult situația.

— Dați-mi drumul, se smuci Blackwood.

— N-aş fi crezut niciodată că s-ar putea să fiu nevoit să lovesc pe cineva într-o biserică, spuse Solomon. Nu mă puneți la încercare.

Privirea lui Blackwood exprima însă ceva neaşteptat. Un avertisment: nu că ar fi putut riposta, ci despre ce ar descoperi.

— Dacă doriți să plecați, spuse Blackwood, reuşind să-şi elibereze brațul, atunci plecați. Dar nu-mi stați în cale.

Solomon îl urmări cum se apropie de altarul mic, sobru. O masă goală fusese aşezată lângă peretele din spate, sub crucea suspendată. În afara lumânărilor şi a amvonului, nu mai era nimic.

Solomon se întoarse, privind băncile goale. Voia să plece, fie şi numai pentru a-i demonstra lui Blackwood că nu se lăsa intimidat sau constrâns cu una, cu două. Nu avea de gând să fie părtaş la un act de pângărire sau de lipsă de respect față de un lăcaş dedicat rugăciunii.

Blackwood nu se apropie de masă şi nici nu intră în altar, ci se îndreptă către uşa din dreapta, care dădea către sacristie.

— Nu intrați acolo, îl avertiză Solomon.

Blackwood însă deschise uşa şi intră. Nimeni altcineva nu îi mai vedea. Un război interrasial tipic orăşelelor din sudul Statelor Unite stătea să izbucnească în stradă. Solomon nu ştia ce să facă.

Porni să vadă unde dispăruse Blackwood. În sacristie văzu o debara deschisă, cu rafturi pline cu cărți de imnuri şi tăvițe pentru prescură. Simțind că îl urăşte pe Blackwood din tot sufletul, Solomon păşi înăuntru.

Acum se afla lângă altar. O uşă dădea în amvon – pe acolo intra şi ieşea pastorul când îşi ținea predica. Într-o firidă erau un lighean şi un prosop pentru miruire, iar pe o masă se aflau biblii şi manuale de religie pentru copii, alături de o cană cu creioane, lumânări votive şi o cutie de chibrituri. Blackwood se afla lângă fereastra din fund, privind copacii. Lui Solomon îi trecu prin gând că aceştia puteau duce până la locul în care se petrecuse linşajul şi până la cimitirul părăsit.

— OK, ajunge, spuse Solomon. Haideți să mergem.

Blackwood trase de o uşiță cu un mâner fix din lemn. Nefiind prinsă în balamale, aceasta se desprinse cu totul, dezvăluind privirii o deschizătură aflată chiar în spatele altarului, prin care nu te-ai fi putut strecura decât de-a buşilea. Spațiul acela era întunecat, neavând nicio fereastră.

— Chibriturile, spuse Blackwood.

Solomon se simți din nou prins la mijloc. Ceea ce înclină însă balanța fu hotărârea reținută din glasul britanicului. Era în misiune. Solomon trebuia să ştie ce descoperise Blackwood. Luă cutia de chibrituri de pe masă şi îl privi pe Blackwood cum aprinde unul. Pâlpâirea portocalie nu dezvălui mai nimic decât în momentul în care Blackwood aprinse mucul unei lumânări roşii ca sângele. O clipă mai târziu, flacăra se înălță.

Lumânarea aprinsă stătea, printre altele asemănătoare, pe o masă pătată cu ceară. Tot acolo se aflau nişte rădăcini contorsionate – curățate de pământ, alese tocmai datorită formelor lor ciudate ce semănau cu un sigiliu natural –, precum şi un vas cu pudră, nişte flori uscate şi un tabel cu simboluri desenate de mână.

— Ce mai e şi asta? întrebă Solomon.

— Ciumăfaie şi sulf, răspunse Blackwood ca la şcoală.

— Nu… *ce e asta?*

Blackwood luă lumânarea de pe masă, luminând peretele pe care cineva schițase cu ceară roşie şi sânge un chip cu ochi oblici şi o gură căscată.

— Hoodoo, spuse Blackwood.

— Voodoo? întrebă Solomon.

— Magie populară, explică britanicul. Originară din vestul Africii, ajunsă în sudul Americii prin comerțul cu sclavi. Echilibru spiritual şi cultul strămoşilor. Însă echilibrul acela s-a preschimbat în timpul sclaviei în răzbunare. Hoodoo este ceva mai izolat, mai puțin omogen decât voodoo, deci mai uşor de corupt din punct de vedere spiritual. În special când este practicat pe un teren sacru.

— Pastorul? se miră Solomon, amintindu-şi că-l întâlnise în casa familiei Jamus şi-l auzise cum laudă caracterul lui Vernon Jamus.

Blackwood se răsuci.

— Acesta este peretele care dă direct către altar. Partea întunecată. O reflexie în oglindă.

Spunând aceasta, se întoarse şi lumină podeaua. Scormoni puțin şi descoperi o piesă de îmbrăcăminte albă. Era o sutană cu poalele murdare, de parcă fusese purtată prin pădure.

— O, nu, exclamă Solomon, fără să-i vină să creadă. O față bisericească.

— Pastorul avea acces la lanțurile băiatului, spuse Blackwood şi trecu poalele sutanei peste flacără.

Pânza luă foc, încrețindu-se şi începând să ardă.

— Ce faceți? întrebă Solomon.

Blackwood acoperi masa cu sutana cuprinsă de flăcări. Sulful se aprinse imediat, o vâlvătaie albastră ițindu-se din vas şi umplând aerul cu un miros înțepător de ouă stricate.

— O să ia foc toată biserica, îi atrase Solomon atenția.

— Asta e ideea, răspunse Blackwood.

Între timp sutana fusese complet cuprinsă de flăcări, bucăți din ea desprinzându-se şi căzând pe jos.

— Asta se numeşte incendiere cu premeditare, spuse Solomon, însă nu făcu niciun gest să se lupte cu focul.

În locul acela strâmt, mirosul deveni rapid de nesuportat.

Solomon ieşi în grabă, urmat de Blackwood. Agentul încerca să-şi dea seama ce ar fi trebuit să facă mai departe. Să cheme pompierii voluntari. Să-l interogheze pe pastorul Eppert departe de tensiunile de afară. Să-l aresteze pe Hugo Blackwood. Cum va reuşi să țină totul sub control?

Solomon ieşi din sacristie, revenind în nava centrală a bisericii chiar în momentul în care pastorul, care avea o meşă albă în creştet, intra şi el în biserică.

— Ce căutați acolo? Ce înseamnă toate acestea? se răsti el.

Solomon îndreptă un deget acuzator în direcția pastorului, apoi i se adresă pe un ton inchizitorial:

— Mărturisește!

Pastorul se opri brusc în fața altarului.

— *Eu* sunt cel în fața căruia oamenii mărturisesc, răspunse el.

— Mărturisește și pleacă pe furiș, altfel îți jur că te dau pe mâna mulțimii.

Pastorul Eppert îl văzu pe Hugo Blackwood cum se apropie, oprindu-se lângă Solomon.

— Cine e domnul acesta? Ieșiți din biserica mea! Aceasta este o casă pentru rugăciuni, plecați imediat! Cheamă-l pe șerif, Mama!

Abia în clipa aceea Solomon își dădu seama că muzica de orgă încetase. Nimic nu-i mai putea opri furia.

— Ai zis că Vernon Jamus era cel mai bun elev de la școala de duminică. Că era „cel mai bun dintre noi”.

Pastorul Eppert se holba șocat la Solomon, niciodată nu mai fusese înfruntat în felul acesta, în propria biserică.

— Chiar era.

— Și mai ziceai că ai simțit prezența Necuratului, continuă Solomon. Că ai zărit „mâna diavolului”. Ei bine, acum am zărit-o și eu.

Mirosul de fum și de ouă stricate ajunse și în nările pastorului.

— Ce-i asta? întrebă el. Dumnezeule, ce-ați făcut?

— Ce-ai făcut tu?! strigă Solomon și îl apucă de guler.

Pastorul însă își păstră atitudinea sfidătoare:

— Dar am încercat să-l ajut!

Blackwood, aflat lângă Solomon, interveni:

— Coruperea unei ființe inocente, pure. Copilul acela a fost folosit pe post de medium. Ai avut nevoie de el ca să formeze circuitul necesar prin care răzbunarea să poată fi transpusă în faptă… să canalizeze spiritele sclavilor ale căror sânge și sudoare au pus temelia acestei biserici. L-ai folosit pe Vernon Jamus ca instrument al acestui ritual întunecat. Exact cum ești și tu folosit acum.

Spunând aceasta, Blackwood își întinse palma deschisă către fața pastorului Eppert, mișcând degetele ca într-o chemare.

Solomon se uita când la unul, când la celălalt, neînțelegând ce se petrece.

Blackwood rosti câteva cuvinte în latină, o incantație, glasul lui coborând

cu o octavă.

Pleoapele pastorului Eppert începură să zvâcnească. Pupilele i se dilatară, apoi i se dădură peste cap. Trupul lui se moleşi brusc, fiind ajutat numai de mâinile lui Solomon, înfipte în cămaşa lui, să nu se prăvălească pe podea. Solomon îl aşeză cu grijă pe culoar, între şirurile de bănci.

— Ce naiba…? se miră el, îndreptându-şi spinarea şi revenind lângă Blackwood. Ce i-ați făcut?

Blackwood îşi ținea privirea ațintită spre balconul de deasupra nartexului. În majoritatea bisericilor, organistul stă cu spatele către congregație, în vreme ce orga se află față-n față cu altarul. Această orgă însă, cu tuburile ei dispuse în ordinea înălțimii, era aşezată invers, ascunzând muzicianul aflat în fața claviaturii.

Organista şi-a făcut în cele din urmă apariția, coborând scările din stânga. Femeia părea să plutească pe deasupra treptelor întrerupte de un podest. Părul ei lung până la umeri era argintiu, însă avea o meşă neagră mătăsoasă, cu aspect natural, în partea din față: ca un negativ al meşei pastorului Eppert. „Mama”, aşa cum o numise el, era de fapt soția lui, fiind probabil puțin mai în vârstă decât soțul ei. Femeia purta o robă de corist maronie, lungă până la genunchi, ce avea o cu totul altă croială față de sutana albă găsită în spatele altarului.

Mirosul de ouă stricate se răspândise deja în toată biserica. Fumul încă nu devenise înecăcios, însă în aer plutea multă funingine, asemenea unui roi de musculițe negre, lucioase. Soția pastorului continua să înainteze, rămânând în acelaşi timp extrem de țeapănă, de parcă mâini nevăzute ar fi împins-o de la spate. Bărbia îi stătea lipită de piept, de parcă ar fi dormit.

Blackwood scosese din buzunarul sacoului o trusă din piele. Solomon văzuse cu coada ochiului cum o desfăcuse pe o bancă.

„Mama” ajunse în mijlocul bisericii, între ultimele bănci. Brațele îi atârnau moi, iar picioarele îi erau arcuite, pentru că femeia se sprijinea în vârfurile degetelor, ca şi cum ar fi purtat poante de balerină, nu o pereche de sandale.

Blackwood păşi în centrul culoarului, la vreo trei metri în fața ei.

Îşi întoarse puțin capul către Solomon, aflat în spatele lui, spunându-i peste umăr:

— Nu te uita în ochii ei.

Solomon văzu cum „mama” îşi ridică bărbia din piept. Ochii ei erau deschişi şi complet albi. Fascinat, Solomon nu reuşea să-şi ferească

privirea. Dacă femeia era oarbă, atunci ea trebuie să-şi fi dezvoltat un al şaselea simt, mistic, pentru că în clipa aceea se uita drept la Blackwood. Deschise gura să spună ceva, însă britanicul i-o luă înainte:

— Non butto la cenere…
Ma butto il corpo e l'anima Abdiel… Che non n'abbia più pace…[11]

Continuând incantația, Blackwood îşi vârî degetele în punga pe care o scosese din trusa din piele, apoi presără în fața lui o pulbere fină, cu gestul cu care țăranii împrăştie semințe pe un teren arat. Pudra pluti prin aer în direcția „mamei", care rămase locului, de parcă glasul lui Blackwood ar fi forțat-o să facă asta.

Când ajunse la „mamă", pudra plutitoare se preschimbă brusc într-un fum pâclos. Acesta se înălță asemenea unei coloane în jurul ei, ajungând până la balconul de deasupra. Forma „mamei" rămase, în mare, aceeaşi, însă fumul, asemenea unui filtru fotografic fin, relevă şi o siluetă diferită, o manifestare pur spirituală, de vreo trei ori mai mare, mai înaltă şi mai corpolentă decât „mama".

Aceasta purta o rochie de seară vaporoasă, croită parcă dintr-o ceață diafană. Spiritul care sălăşluia în „mama" – cel puțin aşa bănuia Solomon privind fascinat uriaşa siluetă feminină care se înălța deasupra lui şi a lui Blackwood – îşi unduia brațele de parcă ar fi plutit într-un fluid vâscos, părul ei negru ca pana corbului vălurindu-i-se la spate asemenea unei aure întunecate. Chipul ei era contorsionat, suferind.

— Hugo…

Glasul ei părea să provină nu dinspre uriaşa apariție, ci dinspre aerul din jurul capului lui Solomon. „Mama" era o femeie cu pielea neagră, trecută de patruzeci de ani, în vreme ce fantomatica proiecție avea pielea albă – o femeie de treizeci şi ceva de ani, poate chiar mai tânără, pentru că durerea întipărită pe chipul ei probabil o îmbătrânea.

Auzindu-şi numele rostit, Blackwood se opri. Ridică privirea către chipul acelei frumuseți chinuite şi pentru câteva clipe păru şi el cuprins de jale.

Solomon, copleşit de vederea acestei fantasme, reacționă aproape prea târziu. Pastorul Eppert – forțat parcă de lucrul care îl cufundase în transa aceea – se ridicase, năpustindu-se către spatele lui Blackwood. Solomon reuşi în ultima clipă să-l apuce de piept, răsturnându-l peste bănci.

Blackwood îşi reluă incantațiile, împrăştiind prin aer şi mai multă pudră

care se preschimba în fum. Solomon, ținându-şi un genunchi înfipt în spatele pastorului, văzu cum, sub ochii tot mai căscați ai spiritului suferind, funinginea aceea formează silueta unei ciori.

Cioara zbură către apariția învăluită în fum… apoi prin ea, spărgând-o într-o puzderie de tăciuni aprinşi. Silueta gigantică se prăbuşi asemenea unei cortine.

„Mama” leşină, eliberată, prăvălindu-se pe podeaua bisericii.

Blackwood îşi lăsă în jos mâinile, asemenea unui dirijor la finalul unei simfonii nebune.

Solomon simți cum pastorul se mişcă sub el. Îl lăsă să se ridice în picioare, nerăbdător să îl privească în ochi.

Pastorul Eppert părea amețit, ca un om care tocmai ieşise dintr-o transă întunecată.

— Ce se petrece? întrebă el. Cine sunteți voi?

Blackwood îşi adună lucrurile pe care le scosese din trusă şi se apropie de femeia înveşmântată în roba de coristă, care începuse să se zbată pe podea. O ajută să se rostogolească şi să se ridice în şezut.

Femeia tremura, gata să vomite. Pupilele ei reveniseră în poziția lor normală. Ochii îi erau roşii de jur-împrejur, iar pleoapele, lăsate, de parcă ar fi resimțit o durere adâncă. O cenuşă neagră se cernea din părul ei argintiu.

Solomon îl trase pe pastor pe culoar. Văzându-şi soția în apropierea nartexului, acesta se îndreptă cu paşi nesiguri către ea:

— Mama!

Doar că, în clipa în care ajunse în dreptul ei, un zgomot asurzitor veni din spatele lor. Solomon se ghemui şi se întoarse, aşteptându-se să dea ochii cu un monstru sau cu vreo entitate hidoasă.

De fapt, erau flăcările care ajunseseră la altar. Vâlvătaia arsese peretele şi răbufnise într-o explozie de căldură şi cenuşă, înnegrind şi coşcovind peretele subțire – iar acum ajunsese până la crucea suspendată.

Prin uşa bisericii dădură năvală mai mulți enoriaşi:

— Foc! Foc!

Ingalls, aghiotanții lui, precum şi agentul Macklin îi urmară, cu privirile ațintite asupra altarului cuprins de flăcări. Când îi văzură pe Solomon şi pe Blackwood ținându-i în brațe pe pastorul Eppert şi pe soția acestuia, se grăbiră să îi tragă afară.

— Ce s-a întâmplat? strigă Macklin.

Solomon nu era în stare să-i răspundă. Cum ar fi putut descrie în cuvinte

ceea ce văzuse?

— Asigurați-vă că nu mai e nimeni înăuntru! răcni Blackwood.

Oamenii răspunseră imediat la acest îndemn, grăbindu-se să ajungă în sacristie.

Ajutat de un alt bărbat, Blackwood o duse pe femeie afară, în vreme ce Solomon, cu brațul pastorului Eppert peste umăr, îl ajută pe acesta să iasă în fața bisericii. Cei doi fură lăsați pe trotuar, la adăpost de orice pericol, cu oameni în jur. Solomon își înălță ochii către fumul negru care se vălătucea în spatele bisericii. Îl găsi pe Blackwood şi îi puse mâna în piept, împingându-l la o parte. Avea nevoie de răspunsuri.

— Ce-a mai fost şi asta? întrebă el.

— Un demon-sclav. O poseda pe femeia aceea. O exploata aşa cum exploatase şi sufletele chinuite care au construit cândva această biserică.

— De ce?

Blackwood îi aruncă o privire care părea să spună că răspunsul era evident.

— Pentru că putea s-o facă. Fusese atras de suferințele pătimite în locul acesta. Vorbim despre un spirit vindicativ. De o vrăjitorie cu moarte, nedreptate şi răzbunare.

Solomon simțea cum își pierde mințile. Sau poate că Blackwood şi le pierduse.

— Demonul-sclav este o femeie albă?

— Aceea a fost fața pe care mi-a arătat-o mie. Diavolul ți se înfățişează într-o formă familiară.

Solomon se uită o vreme către albii care se mutaseră de pe celălalt trotuar, atraşi de foc, apoi îşi îndreptă din nou privirea către Blackwood.

— Trebuie să ştiu despre ce e vorba. Ați incendiat o biserică, iar acum vom avea parte de o revoltă.

— Exact ce-şi dorea, spuse Blackwood. Să provoace o răscoală care să distrugă oraşul.

— Chiar că aveți dreptate, spuse Solomon. Dacă vrei să provoci vărsare de sânge pe străzi, este îndeajuns să incendiezi o biserică a negrilor.

— Locul viciat trebuia curățat. Abdiel ar fi revenit…

— Mă doare-n cot de asta. Întrebarea este: ce voi face eu acum aici?

Solomon se îndepărtă puțin de Blackwood, uitându-se din nou la ceea ce se petrecea pe stradă. Enoriaşii bisericii incendiate stăteau grămadă. Cele mai multe dintre femei plângeau, în vreme ce bărbații deveneau tot mai

furioşi. Albii care traversaseră strada se apropiau preocupați, aproape respectuoşi în fața neaşteptatului dezastru. Distrugerea unei biserici, chiar a uneia care nu le aparținea, reprezenta un afront major.

Apoi Solomon îi remarcă pe cei rămaşi pe celălalt trotuar – să fi fost vreo zece: membrii KKK, îmbrăcați în hainele lor de zi cu zi, neafectați de ceea ce se petrecea în fața lor.

Solomon îşi aminti cuvintele lui Blackwood din noaptea petrecută în pădure, după ce ei părăsiseră locul linşajului, făcându-se nevăzuți în întuneric:

Bărbații aceia mascați au sosit în oraş asemenea unor spirite întunecate invocate de cineva.

Între timp, Ingalls şi agentul Macklin ieşiseră din biserică. Flăcările răzbătuseră prin acoperişul vechii construcții din lemn. Subordonații şerifului îi îndemnau pe cei adunați pe trotuar să se îndepărteze.

Solomon, asaltat de gânduri, îi aşteptă pe cei doi oameni ai legii să ajungă lângă el.

— Ce s-a întâmplat? Doar erați acolo. Cine a făcut asta? îl întrebă Ingalls.

Solomon se uită la Blackwood, care rămăsese pe trotuar, scuturându-şi cenuşa de pe umerii sacoului.

— Răspunde-mi odată, fir-ar să fie! Oamenii ăştia o să se răscoale.

— Răspunde-i, agent! interveni Macklin pe un ton tăios.

Solomon se apropie de cei doi, rămânând cu spatele la membrii KKK, dând de înțeles că la aceştia se referea.

— Am văzut cine a dat foc, spuse el. Doi dintre aceşti „cetățeni preocupați”.

Şeriful se uită nemulțumit la bărbații de pe celălalt trotuar, apoi din nou la Solomon.

— Dacă se va auzi ce v-am spus, o să izbucnească într-adevăr o răscoală, spuse Solomon. Tot oraşul va fi cuprins de incendiu. Va trebui să faceți ceea nu ați făcut mai devreme, şi anume să-i scoateți pe aceşti membri Ku Klux Klan din oraş. Dacă nu, am de gând să le spun enoriaşilor exact ce s-a întâmplat.

— Solomon, nu poți face aşa ceva, spuse agentul Macklin.

— Le voi spune ce am văzut, repetă el uitându-se la Ingalls. Este alegerea dumneavoastră. Oraşul dumneavoastră. Felul dumneavoastră de a acționa.

Şeriful îi aruncă lui Macklin o privire acuzatoare, apoi se uită chiorâş la Solomon, înfigându-şi adânc degetele sub centură.

— Nenorocitule, scrâşni el, apoi traversă strada către membrii KKK.

Solomon se uita la Macklin, superiorul său, care îl întrebă:

— I-ai spus adevărul şi numai adevărul, agent?

— Da, domnule, răspunse Solomon înainte de a se îndrepta către Hugo Blackwood. Eu aşa cred.

1582. Mortlake, împrejurimile Londrei

Hugo Blackwood nu mai dormise şi nu mai mâncase de câteva zile. Orleanna zăcea, cataleptică, în dormitor. Pe la căpătâiul ei trecuseră trei doctori şi un preot, cu toții plecând profund consternați de ceea ce văzuseră şi incapabili să ofere un diagnostic sau vreun leac. Plutea la granița dintre suferințele trupeşti şi cele spirituale. Niciuna dintre cele două discipline nu putea diagnostica natura suferinței ei, după cum nu putea recomanda un tratament. Femeia trăia pe un tărâm al suferinței la care nici medicina, nici religia – însăşi schisma pe care Dee încercase să o reconcilieze – nu aveau acces.

Într-o stare asemănătoare se afla şi Blackwood. Ajunsese la capătul răbdării, incapabil să înțeleagă ce beteşug blestemat pusese stăpânire pe iubirea vieții lui. Tot ce ştia era că el însuşi jucase, fără voie, un rol în această nenorocire. Iar asta îl bântuia, întunecându-i fiecare gând, amărându-i fiecare clipă a vieții. Nu era pregătit să-şi jelească soția, aşa că se hotărâse că moartea ei va duce inexorabil şi la moartea lui.

Țipătul – un zbieret nepământesc exprimând durere şi panică – îl făcu să se repeadă din bucătărie în dormitor.

Orleanna zăcea nemişcată, pielea îi era albă şi umedă, iar ochii, distanți, însă limpezi. Nu ea țipase.

Un alt zbieret, venit de afară, îl făcu să se cutremure, sfâşiindu-i inima. Deschise obloanele, lăsând lumina domoală a serii să se strecoare în odaie, apoi zări la numai câțiva paşi un lup cu blană argintie sfâşiind o nurcă. Alte două nurci cu blana lucioasă încercau să muşte picioarele lupului. Un extraordinar tablou înfățişând cruzimea naturii, din fața căruia s-ar fi retras grăbit. Doar că lupta continua, zbieretele nurcilor devenind atât de ascuțite, iar comportamentul lupului atât de sălbatic, încât Blackwood simțea că-şi pierde mințile.

Părăsi dormitorul, găsi o suliță ornamentală şi dădu năvală afară, pregătit să alunge animalele. Se repezi la lup țintindu-l cu vârful din fier forjat al suliței şi țipând la nenorocitele acelea de nurci. Lupul îşi rânji colții însângerați, iar nurca îi căzu moartă din gură. Celelalte nurci se îndepărtară.

Blackwood se afla acum față-n față cu lupul cu ochi strălucitori. Era furios pe natură şi avea de gând să atace bestia, să-i înfigă sulița în cap în vreme ce aceasta scurma pământul cu laba, scoțând un mârâit grav, gutural,

în aşteptarea atacului. Blackwood simțea cum clipa confruntării se apropie – însă deodată mârâitul încetă, iar lupul îşi căscă ochii, buzele acoperindu-i la loc colții ascuțiți. Părea că se uită undeva dincolo de Blackwood.

Animalul se speriase de ceva. Îşi pleoşti coada, bătu în retragere şi părăsi nurca moartă, apoi se răsuci pe labele din spate şi se îndepărtă grăbit.

Blackwood lăsă vârful suliței în pământ. Oare lupul îşi dăduse seama că Blackwood intenționa să-l ucidă – iar instinctul îl făcuse să se teamă? Deodată, Blackwood simți cum mintea i se limpezeşte. Cutremurat de cele întâmplate, se îndepărtă de nurca moartă şi se întoarse în casă.

Intră în bucătărie şi îşi dădu cu apă pe față, răcorindu-şi atât obrajii, cât şi gândurile. Pregăti apoi un vas cu apă ca să-l ducă Orleannei. Ajuns în dormitor, îşi dădu seama că lăsase fereastra deschisă şi că afară se întunecase de tot. Când văzu aşternuturile aruncate şi patul gol, Blackwood scăpă vasul cu apă din mâini. Oleanna plecase.

Se apropie de fereastră, însă afară nu era decât leşul însângerat al nurcii zăcând pe pământul acoperit cu licheni. Apoi întrezări cu coada ochiului o siluetă în alb, care imediat se făcu nevăzută în noapte.

Blackwood se aplecă peste pervaz, însă nu mai zări nimic. Nu se încredea în ceea ce reuşise să vadă, însă nu înțelegea unde altundeva ar fi putut să plece soția lui. Apoi îşi aminti cum se speriase lupul: poate că nu apariția lui îl intimidase, ci a ei, în momentul în care ieşise pe fereastra deschisă, înălțându-se către cer. Înnebunit, Hugo Blackwood se năpusti la uşă, oprindu-se doar ca să înşface din nou sulița. Alergă până la grajd, apoi porni într-un galop nebun către conacul lui John Dee. Luna argintie abia dacă-i lumina calea. Blackwood mai avea puțin şi-şi pierdea mințile; deja nu-i mai păsa de sine.

Începu să bată cu pumnii în uşă, pregătit să spargă o fereastră ca să poată pătrunde înăuntru. Se auzi cum cineva trage zăvorul, apoi uşa se deschise câțiva centimetri. Edward Talbot strecură o privire afară, chipul său fiind luminat de flăcăruia unei lumânări.

— Pleacă, Blackwood, spuse el. Du-te!

— E aici? întrebă Blackwood, apucând uşa şi trăgând-o din mâna lui Talbot, după care vârî sulița din lemn de frasin în deschizătură.

— A fost aici de multe ori, spuse divinatorul, care acum era o persoană complet diferită de bărbatul speriat, bântuit, care fusese în bucătăria lui Blackwood cu numai câteva zile în urmă.

Blackwood se strecură înăuntru pe lângă Talbot, trântindu-l pe bătrân la

pământ, iar lumânarea se stinse la impactul cu pardoseala din piatră.

Străbătu în fugă vastele holuri ale casei cufundate în întuneric, strigând numele lui Dee şi strângând în mână lemnul suliței. Încetini când văzu uşile marii biblioteci deschise.

O lumină stranie, verde precum penajul moale al papagalilor, se revărsa prin acestea. Blackwood auzi o voce rostind ceva într-o limbă bizară pe care o recunoştea, dar nu o înțelegea: limba enohiană în care John Dee se exprimase în timpul şedinței inițiale, chiar în biblioteca aceea.

Blackwood dădu să se apropie de bibliotecă, însă Talbot reuşi să-l rețină, trăgându-l înapoi.

— Nu întrerupe comunicarea…

Blackwood îi trase un cot în coaste, descotorosindu-se de el, apoi îi puse vârful suliței în gâtlej, ținându-l în felul acesta cu spatele lipit de perete. Bătrânului îi căzu scufia de pe cap, dezvăluind privirii cioturile urechilor pe care le pierduse drept pedeapsă pentru fapte din trecut.

Prezicătorul fără urechi arăta acum ca ereticii şi condamnații pe care Blackwood îi vedea legați cu lanțuri la judecătoria Old Bailey, în drumul lor către temnița Newgate. Blackwood îl împinse într-o parte, îndreptându-se din nou către uşile deschise şi păşind în vestita bibliotecă a lui Dee.

Strălucirea aceea verde şi strania energie a acesteia îl făcură să-şi ridice mâna în dreptul ochilor. Îl zări pe filosoful John Dee îmbrăcat în obişnuitul său veşmânt alb, barba lui ca neaua fiind acum scăldată în lumina aceea verde. Bătrânul stătea față-n față cu imaginea fantomatică a Orleannei Blackwood; cămaşa de noapte şi părul negru îi fluturau de parcă din față i-ar fi venit continuu o pală puternică de vânt. Chipul ei frumos, colorat nefiresc de lumina aceea aproape lichidă, strălucea exprimând o uriaşă mirare.

Orleanna avea o mână întinsă, iar în palmă ținea un *orbuculum,* sursa acelei lumini verzi, iradiante, pe care tocmai i-l oferea lui John Dee.

Blackwood urmărea întreaga scenă, incapabil să înțeleagă ce se petrece. Cu puțin timp înainte Orleanna fusese catatonică, părând să mai aibă doar câteva ore de trăit.

Acum era moartă? Acela să fi fost spiritul ei? Căpătase o altă formă?

Şi, dacă aşa stăteau lucrurile… de ce se grăbise să ajungă la John Dee?

Orleanna îi vorbea lui Dee pe un ton grav, straniu, în enohiană. Limba îngerilor. De ce fusese ea cea chemată de invocația lor? Oare acum vorbea de undeva de dincolo?

Chipul lui Dee exprima adorația unei persoane intrate în contact cu o ființă astrală. Realizase imposibilul, reuşise să concilieze schisma dintre ştiință şi magie.

Blackwood scăpă sulița din mână, apoi păşi către forma care o întruchipa pe soția lui, Orleanna. Oare era chiar ea?

— Orleanna! strigă el peste bâzâitul luminii aceleia stranii.

Dee îşi întrerupse magia, vorbind de data aceasta în engleză:

— Nu, Blackwood! Nu!

Blackwood se opri în fața ei. Privirea Orleannei părea pierdută în lumina verde ce izvora din globul pe care îl ținea în mână.

— Îngerii au ales-o pe ea! strigă Dee extaziat. Ea este mesagerul lor, ea ştie totul!

Blackwood se uită la silueta strălucitoare a soției sale, iubirea vieții lui, de-acum pierdută. Viața lor… căminul lor, viitorul lor… speranța că vor avea vreodată copii… nu mai existau.

Jelind, Blackwood simți că nu Orleanna se afla în fața lui. Îndărătul măştii iradiind de frumusețe, el percepea o prezență malefică.

Îşi desprinse privirea de pe chipul ei, îndreptându-şi ochii către una dintre ferestre. Afară, în fața ramurilor unei sălcii plângătoare muribunde, Blackwood zări o siluetă în alb, cu părul negru ca pana corbului.

Aceea era Orleanna, cu mâinile întinse către el, în vreme ce forma ei dispărea în întuneric. Un gest rugător, un gest menit să-l pună în gardă.

Apoi silueta se făcu nevăzută. Blackwood îşi îndreptă din nou privirea către figura din fața lui.

Era o dublură. Un fals.

Blackwood întinse o mână către ea, atingând cămaşa de noapte. Doar că aceasta era imaterială. Degetele lui trecură prin ea ca printr-o perdea de fum.

— Dă-te la o parte, avocatule! îi strigă Dee. Îngerul intrase în comuniune cu mine!

Blackwood se întoarse furios, împingându-l pe bătrânul filosof într-un raft de cărți. Se puse în locul în care până atunci stătuse Dee, față-n față cu fantoma soției lui, între ei aflându-se acum numai globul acela strălucitor care aproape că plutea deasupra palmei ei.

Blackwood înşfăcă *orbuculum*-ul. În clipa următoare simți ceva asemănător unei infuzii de putere – o senzație pe care nu o mai trăise niciodată. O durere începu să-i străbată trupul dinspre degete către

încheietură şi apoi în antebraţ, însă Blackwood se ţinu tare.

Lumina aceea verde, strălucitoare, începu să capete o nuanţă ternă, bolnăvicioasă. Energia pe care o emitea luă o formă mai violentă, pala aceea de vânt din bibliotecă devenind o furtună dezlănţuită care răsturna cărţi, ornamente şi instrumente oculte.

Blackwood văzu în adâncul formei din faţa lui. Acolo era soţia lui, Orleanna cea adevărată, care suferea. Nu se afla acolo, în aceeaşi încăpere cu el, ci era captivă într-o altă lume, pedepsită tocmai pentru că el îndrăznise să intervină în magia neagră oficiată de Edward Talbot şi de John Dee.

Blackwood înţelese că Orleanna era pedepsită pentru faptele lui şi avu revelaţia propriei sorţi, a cumplitului său destin.

Salvează-mă, Hugo. Găseşte-mă şi salvează-mă.

Fantoma din faţa lui căpătă adevărata faţă a Orleannei.

Teribil de netedă, aproape lipsită de trăsături, cu gura deschisă într-un geamăt îndurerat.

Blackwood simţi cum cineva îl apucă strâns. Dee şi Talbot trăgeau de el, sfâşiindu-i hainele, încercând să-l elibereze.

Durerea aceea, după ce-i străbătuse braţul ajungându-i la umeri, se întinsese asemenea unei molime către genunchi, devenind tot mai apăsată. Blackwood îşi desfăcu degetele, dând drumul globului de cristal, care căzu pe podea cu greutatea unei mingi de plumb.

Interiorul lui se fisură, însă sfera rămase intactă. Imediat energia verde, bolnăvicioasă, pe care aceasta o emanase, începu să se diminueze. Imaginea din faţa lui, supranaturalul mesager venit de dincolo, fu înhăţat de ciclonul care mătura încăperea, fiind apoi rotit de nenumărate ori, până se desfăcu în bucăţi, dispărând în noianul de hârtii şi ceaţă.

Blackwood simţi în acelaşi timp cum cade pradă unei agonii cumplite şi amorţeşte din cap până-n picioare, de parcă toate membrele i-ar fi fost tăiate, însă l-ar durea în continuare. Se prăbuşi lângă *orbuculum*-ul fisurat, trupul lui începând să se scuture spasmodic; nu se linişti decât în clipa în care furtuna din biblioteca filosofului se domoli complet.

Povestea avocatului Hugo Blackwood se încheie în ziua aceea. Datorii nu avea de plătit, însă proprietatea îi căzu cu vremea în ruină, ajungând să fie considerată abandonată. Casa, despre care gurile rele ziceau că ar fi fost bântuită, a fost demolată. Locul exact în care se aflase nu se mai cunoaşte,

doar zona din Mortlake în care a locuit cândva John Dee se mai ştie azi. Atât registrul parohiei Mortlake, cât şi piatra tombală a lui Blackwood au dispărut în negura vremurilor.

Un val de uitare s-a aşternut apoi peste casa şi cariera lui Dee. În mai puţin de un an, filosoful a pus lacăt uşii principale şi s-a stabilit, în chip misterios, în Boemia, împreună cu Edward Talbot. În următorii şase ani, cei doi ocultişti au dus o existentă nomadă, călătorind de-a lungul şi de-a latul Europei Centrale. Dee scria cărţi şi încerca în continuare să comunice cu îngerii… chiar dacă între timp practicile oculte încetaseră să mai constituie o distracţie a aristocraţiei. Publicul obişnuit a păşit apoi pe urmele bogaţilor, nefiind impresionat de înfloritele lui descrieri ale entităţilor magice.

Nu se ştie de ce Dee a rămas în exil atâta vreme. După ce s-a despărţit de Talbot, a revenit în Anglia, în 1589, numai ca să descopere că locuinţa lui din Mortlake fusese vandalizată. În absenţa lui, vestita bibliotecă fusese jefuită: dispăruseră cărţi rare despre practici oculte, supranaturale, precum şi instrumente necesare divinaţiei şi practicilor magice. Despre aprofundatele lui cunoştinţe referitoare la necromanţie şi la artele oculte s-a crezut că s-au pierdut pentru totdeauna. Dee a vândut bucată cu bucată cele câteva bunuri rămase, trăindu-şi ultimii ani din viaţă sărac, în conacul său tot mai dărăpănat. Cândva faimosul astronom, geograf, matematician, sfetnic al curţii regale şi filosof ocult a murit în Mortlake la optzeci şi doi de ani.

Odessa era pe bancheta din spate a spațiosului Rolls-Royce Phantom, domnul Lusk la volan, iar Hugo Blackwood ocupase locul de lângă ea – străbătând zona Queens. Sucursala băncii se afla destul de aproape de spital, către est, de cealaltă parte a parcului Flushing Meadows, pe 108th Street.

— Nu putem descinde la locul crimei într-un Rolls-Royce, spuse Odessa. Ca să fiu sinceră, nu ştiu ce variante avem, însă nu putem face asta. Nici nu putem intra acolo cu o grămadă de cocoşi. Ce vă aşteptați să facem acolo?

Blackwood se uita pe geam, neobişnuit de absent.

— Ei bine? insistă ea.

— Solomon nu mi-a mai vorbit niciodată aşa, spuse Blackwood.

— Asta pentru că mintea lui e pe ducă, răspunse Odessa. Infecția cu fungus care i-a provocat atacul cerebral îi afectează creierul.

— Acesta este şi motivul pentru care îmi fac griji, zise Blackwood. Mintea lui devine vulnerabilă.

— Vulnerabilă la ce?

Rolls-Royce-ul luă o curbă strânsă, apoi opri brusc. Un agent de circulație postat în fața unei bariere a NYPD îşi agita frenetic mâinile, dirijând maşinile pentru a evita alt ambuteiaj. Baricada principală a poliției se afla la un cvartal distanță. Se vedeau mai multe maşini de poliție cu girofarurile pornite.

— Nu vă opriți, îi spuse Odessa domnului Lusk. Trageți pe dreapta de îndată ce puteți.

Domnul Lusk făcu întocmai, iar Odessa păşi grăbită pe trotuar, urmată de Blackwood. Se îndreptă spre agentul de circulație, însă dădu peste un alt polițist care bloca trotuarul. Odessa îi arătă insigna şi legitimația.

Polițistul îl aşteptă pe Hugo Blackwood să facă acelaşi lucru.

— Domnul cine este? întrebă el.

— E cu mine, răspunse Odessa.

Fură lăsați să treacă, iar Odessa se îndreptă către perimetrul delimitat de echipa de intervenții. Avea un centru mobil de comandă într-un camion parcat în afara baricadei, precum şi un turn portabil de monitorizare video, înalt de şase metri.

Odessa găsi imediat grupul de agenți FBI trimişi la fața locului, patru bărbați la costum, care discutau lângă un Ford Fiesta neinscripționat. FBI

investiga jefuirea oricărei sucursale a Băncii Naționale, căci constituia infracțiune federală. FBI anchetase toate jafurile bancare din țară, însă acest lucru se schimbase după 11 Septembrie, când resursele Biroului fuseseră îndreptate către investigațiile antiteroriste şi problemele de securitate internă. Acum Biroul se ocupa mai cu seamă de crimele în serie, de jefuitorii care acționau în mai multe state şi de atacurile comise cu o violență ieşită din comun.

Odessa se îndepărtă de cei patru agenți, temându-se să nu fie recunoscută. Îl conduse pe Blackwood până la marginea intersecției blocate, în locul de unde se vedea cel mai bine sucursala Băncii Santander. Odessa putea distinge mişcare în interiorul acesteia. Managerul băncii ba se apropia de stradă, ba se retrăgea, însă distanța era prea mare pentru ca Odessa şi Blackwood să poată distinge alte detalii.

— Trebuie să ne apropiem, spuse britanicul.

— Nici vorbă, i-o reteză Odessa. Au blocat toate cele patru laturi, explică ea, aruncând o privire în jur ca să verifice măsurile de securitate. Probabil e şi o amenințare cu bombă.

Odessa văzu doi ofițeri NYPD îmbrăcați în haine civile: unul vorbea la telefon, iar celălalt, mai tânăr, butona ceva la al său. Odessa se apropie de ei cu insigna la vedere.

— M-ați putea pune la curent cu ce se petrece aici, vă rog?

Ofițerul mai tânăr o privi nepăsător, apoi se mai uită o dată, surprins că fusese abordat de o femeie atât de tânără, care îi arăta o insignă FBI.

— Nu se ştiu prea multe, spuse el, străduindu-se să pară cât mai relaxat. Alarma inițială indica un jaf. Poate că încă este unul. Doar că persoana care a pornit atacul este însăşi directoarea băncii. Se crede că pur şi simplu a înnebunit. A golit sertarele şi seiful mare al băncii, răsturnând bancnotele şi monedele pe podea. Şi-a pierdut mințile.

— Nu există nicio solicitare din partea ei?

— Nu am auzit să existe vreuna. Negociatorul nu poate s-o țină la telefon. Doi clienți au reuşit să fugă când s-a declanşat nebunia, înainte ca ea să-i încuie pe ceilalți înăuntru. Se spune că ar fi amenințat că va detona o bombă, aşa că am abordat această situație ca pe o…

Două focuri de armă, pocnind precum nişte baloane înțepate cu acul, îi reduseră la tăcere pe toți cei aflați în spatele baricadei.

— Iisuse! exclamă ofițerul. A început să tragă la întâmplare. Asta nu se va termina cu bine.

— Există vreun plan de pătrundere în interiorul băncii? se interesă Odessa.
— Alternativa ar fi să stăm aici în vreme ce ea îşi împuşcă angajații şi clienții unul câte unul, spuse ofițerul.
— Just, încuviință Odessa. Mulțumesc.
— Îmi păreți cunoscută, spuse ofițerul, ignorându-şi telefonul care tocmai începuse să sune. Lucrați la Biroul de aici?
— La cel din Federal Plaza, minți Odessa, lăsându-l pe polițist să răspundă la telefon.
Blackwood ascultase aproape întreaga discuție.
— Ea îşi doreşte confruntarea. Sufletul gol vrea ca ea să fie ucisă, spuse el.
— Da, ştiu, răspunse Odessa îngrijorată. Ce aş putea face eu aici?
Blackwood aruncă o privire în jur.
— Nu-i putem permite să sară în alt trup.
— Atunci, spuneți-mi cum să procedez, pentru că situația mă depăşeşte complet.
— Ați văzut ce poate să facă. Prin urmare, ştiți că şi alte vieți sunt acum în pericol. Trebuie să încercați.
Blackwood avea dreptate. Odessa nu-şi dorea ca vreun alt polițist sau agent FBI să fie pus în situația prin care trecuse ea. Apoi, ce avea de pierdut? Slujba?
— Aşteptați aici, spuse ea.
Se îndreptă către cel mai mare dintre camioanele care constituiau centrul mobil de comandă amplasat la distanță de zona blocată şi bătu în uşă, deschizând-o. Îşi ținea insigna la vedere, aşteptându-se să mintă ca să poată intra, însă niciunul dintre cei cinci-şase polițişti nu întoarse capul. Purtau căşti, monitorizând de la distanță situația cu ajutorul camerelor de supraveghere şi al microfoanelor lipite de geamurile băncii, ori vorbeau la telefon.
Odessa urmări imaginile de pe monitoarele înşirate pe peretele lung al camionului. Tocmai atunci directoarea băncii îşi făcu apariția din spatele unui ghişeu, ținând în mâini o tavă metalică şi o armă de foc. Femeia răsturnă tava pe podea, împrăştiindu-i conținutul. Camera de supraveghere mări imaginea, capturând teancul de bancnote aruncate pe podea.
Polițistul cu cele mai mari căşti descria la un microfon, pentru colegii săi, tot ce făcea femeia. O imagine luată de sus arăta că pe clădirile de

vizavi fuseseră postați lunetişti.

— Iar spune ceva neclar, anunță polițistul. Funcționara de la ghişeul trei plânge, iar suspecta pare să-şi fi pierdut răbdarea cu ea. Stați un pic… a luat un alt obiect. Un spray.

Odessa observă şi ea spray-ul din mâna directoarei. Părea o soluție de curățat sau un odorizant luat probabil din toaletă.

Polițistul din camion continuă:

— Goleşte pe tejghea gențile şi poşetele clienților… caută ceva… of, frate. Acum văd…

Odessa văzu cum femeia scapără o brichetă, îndreptându-se către teancul de bancnote.

— Nu pot să cred, spuse polițistul. Le dă foc. Dă foc la toți banii.

Directoarea băncii aprinse spray-ul, îndreptându-l către bancnotele împrăştiate pe podea.

— Am înțeles, spuse polițistul care probabil primise în căşti noi informații. Acum se retrage. În curând vom auzi alarma de incendiu. A aruncat spray-ul. Spune ceva, cu un glas extrem de ciudat. Fără încetare. Sună ca „Blackwood, Blackwood”.

Odessei îi luă câteva clipe să proceseze ultimele cuvinte rostite de polițist.

— *Blackwood,* repetă ea cu glas tare. *Poftim?*

Câteva capete se întoarseră în direcția ei. Se activă alt monitor – o nouă sursă video, de data asta o cameră portabilă. Cel care o purta se mişca întruna şi imaginile erau dificil de distins. Odessa reuşi să vadă mai mulți ofițeri în echipament de luptă, punându-şi căştile de protecție şi verificându-şi armele. Erau din Unitatea de Urgență NYPD, echipa SWAT care se pregătea să ia cu asalt banca.

— Aveți de gând să încercați o pătrundere forțată? întrebă Odessa. Femeia aceea va provoca un schimb de focuri.

Siderat, unul dintre bărbați îşi luă telefonul de la ureche.

— Cine naiba mai eşti şi tu? întrebă el.

— Femeia aceea vă ademeneşte înăuntru, continuă Odessa, o face intenționat.

— Iisuse Hristoase! exclamă bărbatul cu căştile pe urechi. Cine mai e şi tipul ăsta?

Odessa se uită la monitoare şi văzu despre cine era vorba: un bărbat era în mijlocul străzii, mergând dinspre baricadă către bancă. Un bărbat

îmbrăcat într-un costum închis la culoare, bine croit.

La naiba!

Odessa ieşi valvârtej din camionul poliției, ocolindu-l, apoi se strecură printre două garduri mobile şi alergă către Blackwood, sperând să-l ajungă înainte ca forțele de ordine să tragă asupra lui. După ce îşi agită prin aer insigna şi legitimația, îl apucă pe Blackwood de braț şi îl trase către ea.

— Ce naiba faceți?! îl smuci ea. Vă vor împuşca.

— Sunt singurul care poate opri toată nebunia asta, răspunse el.

— Ştiu, spuse Odessa, trăgând în continuare de el, cu toate că britanicul nu voia să se urnească. Femeia aia vă cheamă. *Chestia* aia vă cheamă.

Blackwood nu părea surprins.

— Da, spuse el. Ne-a ademenit aici.

— Ne-a ademenit…? se miră Odessa, apoi, după ce-şi limpezi puțin gândurile, repetă: ne-a ademenit.

Zgomotul de sticlă spartă îi făcu să-şi întoarcă brusc capetele în direcția băncii – apoi două explozii sonore, incandescente, îi făcură să se clatine pe picioare.

Explozia grenadelor luminoase tocmai anunțase începerea asaltului celor din Unitatea de Urgență. O grupă se apropie de uşile băncii cu un berbec, polițiştii pătrunzând în interiorul plin de fum al parterului clădirii. Pentru că urechile continuau să-i țiuie din pricina zgomotului produs de grenade, Odessa abia dacă auzi focurile de armă şi țipetele care urmară. Polițişti în uniformă se revărsară pe stradă, sărind peste baricadă şi împiedicându-i pe Odessa şi pe Blackwood să înainteze.

Fumul începuse să se răspândească peste tot, însă nimeni nu ieşi din bancă. Apoi în aparatele de emisie-recepție ale polițiştilor se auzi: „Atacator doborât! Atacator doborât!"

Odessa şi Blackwood aşteptară ca perimetrul să fie securizat şi fumul să fie ventilat. Strada se umpluse de polițişti. După evacuarea răniților, avea să înceapă cercetarea locului faptei.

— Ce facem? întrebă Odessa. A sărit în altcineva?

— Cel mai probabil, răspunse Blackwood.

— Ar putea fi oricine. Cum ştim? La ce ar trebui să mă uit?

— O să-i simt eu prezența, o asigură Blackwood.

Odessa înaintă cât mai aproape de bancă. Mai mulți agenți FBI se adunaseră pe stradă, în fața intrării, aşteptând ca aerul din clădire să redevină respirabil. Odessa trebuia să îi ocolească.

Membrii Unității de Urgență NYPD începură să iasă din clădire. Își dădeau jos căştile de cum ajungeau în stradă, unii tuşeau, alții își pasau sticle cu apă ca să-şi curețe gâtlejurile, ceea ce-l ajuta pe Blackwood să le vadă chipurile.

Odessa habar n-avea ce urma odată ce britanicul l-ar identifica pe cel preluat de Sufletul gol. Mai ales dacă acesta ar fi sărit într-un polițist înarmat cu o mitralieră – ceea ce era extrem de probabil. Ea nu avea nicio armă cu care să se apere, aşa că se uita când la polițiştii din Unitatea de Urgență, când la Blackwood, aşteptând ca el să aibă vreo reacție.

Polițiştii se regrupară, apoi începură să raporteze cum se desfăşurase operațiunea. Blackwood îi privea îngrijorat cum se îndepărtează.

— Nimic? întrebă Odessa.

— Nu, răspunse el. Trebuie să intrăm în bancă.

— Nu vom reuşi, îi atrase Odessa atenția.

Cei doi se apropiată cu vreo câțiva paşi de bancă, iar Odessa aruncă o privire prin uşile sparte de la intrare, prin încăperea cu bancomate, reuşind să zărească holul principal. Vraful fumegând de bancnote arse fusese stins cu apă, mii şi mii de dolari zăcând acum pe podea, distruşi iremediabil.

Mijindu-şi ochii, distinse ferestrele ghişeului şi uşa deschisă prin care directoarea băncii, acum moartă, mersese de la seif în hol, ca să aducă banii. O pată întunecată de sânge de pe podea o alertă pe Odessa.

— Unde se află răniții? întrebă ea.

Își concentraseră toată atenția asupra polițiştilor înarmați şi nici nu observaseră cum fuseseră scoşi angajații şi clienții răniți.

Se grăbiră către marginea perimetrului, găsind în cele din urmă câțiva ostatici epuizați pe o bordură, relatând polițiştilor prin ce trecuseră. Cei care suferiseră tăieturi sau se aleseseră cu vânătăi primeau îngrijiri medicale.

Odessa i se adresă unei tinere asistente de pe ambulanță, care tocmai măsura tensiunea unui bărbat de vârstă mijlocie.

— Unde au fost duşi clienții răniți?

— Doi clienți şi un funcționar, preciză asistenta. Niciunul nu e în pericol de moarte.

— Unde sunt?

— În ambulanță, răspunse paramedicul. Sunt deja în drum către spitale.

Odessa îşi întoarse capul către Blackwood, care părea extrem de îngrijorat.

— Către *spitale?* Mai multe? întrebă Odessa.

— Trei ambulanțe – trei spitale.
— Care anume?
Asistenta începuse să fie agasată de toate aceste întrebări.
— Cele mai apropiate. Adică Flushing, Jamaica şi New York-Presbyterian.
Odessa se crispă:
— Presbyterian… adică spitalul din Queens?
— Evident, răspunse paramedicul.
Spitalul din care ea şi Blackwood tocmai plecaseră.
Unde era internat Earl Solomon.
Odessa se uită la Blackwood. Acesta nu trebuia să mai spună nimic, vorbele lui îi reveniră în minte:
Nu există coincidențe. Totul se leagă.
— Of, Dumnezeule, şopti Odessa.

Earl Solomon zăcea în patul de spital, străduindu-se să nu adoarmă. La televizor se transmiteau în flux continuu ştiri despre luarea de ostatici de la Banca Santander, care se încheiase cu un asalt al poliției şi cu moartea atacatorului. Asta scria pe burtieră, însă vederea lui Solomon era un pic încețoşată, aşa că nu putea fi sigur. Postul TV nu reuşise să trimită niciun cameraman în apropierea băncii, aşa că pe ecran rulau încontinuu aceleaşi imagini cu maşini de poliție şi agenți de circulație ținându-i pe trecători la distanță.

Televizorul rămăsese fără sonor, iar în salon nu se auzeau decât bâzâitul şi semnalele aparatelor medicale, precum şi respirația lui Solomon, discretă în timpul inspirației şi zgomotoasă în timpul expirației. Ar fi vrut să ajungă la telecomanda televizorului prinsă cu o sfoară pe peretele din spatele lui, însă îşi simțea mâinile prea amorțite. Nu se mişcau cum şi-ar fi dorit el, aşa că era mai bine să rămână liniştit.

De afară se auzeau sirenele ambulanțelor – un sunet familiar, însă acum foarte aproape. Auzi apoi un zgomot care păru să reverbereze prin tot spitalul, de parcă fundația clădirii s-ar fi zguduit. Sau poate că doar i se năzărea.

Acum aveau imagini surprinse cu telefonul mobil de pe trotuarul aflat vizavi de bancă. Două explozii pe care Solomon le văzu, dar nu le auzi, fură urmate de asaltul poliției. Imaginea era încețoşată din pricina distanței… sau poate îi slăbise vederea.

La naiba, pufni el în gând. Se săturase de toată această aşteptare. Căzuse la pat şi se îndoia că se va mai ridica vreodată, iar acesta era un gând care-l umplea de jale. Ce rost avea să mai aştepte? De ce să zacă într-un pat din care ştia că nu se va mai ridica nicicând? Poate că nu vederea i se încețoşase, ci mintea.

Tot ce văzuse în timpul vieții, toate lucrurile pe care i le arătase Hugo Blackwood… Lucruri care la început îl contrariaseră, pentru ca apoi să-i zdruncine viziunea despre lume. Şi totuşi, asemenea tuturor oamenilor, nu se gândise niciodată cu adevărat la ceea ce-l aştepta la capătul drumului. Ştia că există şi altceva dincolo, fiindcă văzuse acele lucruri. De cele mai multe ori ceva întunecat şi malefic. Poate că mai era şi altceva – un loc liniştit.

Se gândi din nou la Blackwood şi la momentul în care, cu atâția ani în urmă, în cimitirul pentru sclavi, britanicul îl eliberase pe băiatul acela. Tânărul Vernon Jamus… cum stătuse Blackwood aplecat deasupra lui, curățându-i sufletul. Eliberându-l. Către ce însă? Asta voia Solomon să ştie. Iată un mister pe care Hugo Blackwood nu l-ar fi putut ajuta să-l desluşească, un caz pe care detectivul ocult nu-l putea rezolva.

Hugo Blackwood nu avea cum să-şi găsească pacea pe lumea aceasta, dar poate că Earl Solomon va reuşi să şi-o găsească în următoarea.

Blackwood.

Solomon auzi un glas cunoscut.

Hugo Blackwood.

Închise ochii, în speranța că va reuşi să alunge vocea din minte. Doar că aceasta nu de acolo venea. Era în aceeaşi încăpere cu el. Solomon îşi ținu ochii strâns închişi, dorindu-şi ca totul să fie o închipuire. Întoarse capul către uşa salonului. Abia atunci deschise ochii.

Îi luă o vreme să-şi focalizeze privirea asupra băiatului care stătea în pragul uşii: micuțul Vernon Jamus. Când îl recunoscu, Solomon se temu că ar fi putut fi acel Vernon malefic, posedat de demonul care îl folosise ca să invoce şi să trezească din morminte spiritele sclavilor morți din delta fluviului Mississippi.

Doar că la el venise acel Vernon cu sufletul curățat de Blackwood. Băiatul avea pieptul gol şi purta aceiaşi pantaloni din urmă cu aproape şaizeci de ani.

Amintirea lui Solomon fusese cea care îl chemase pe băiat, îi invocase spiritul. Aşteptarea lui Solomon luase sfârşit.

Vernon sosise să-l ia cu sine.

Dar dacă era aşa… de ce Vernon rostea numele lui Hugo Blackwood?

Între timp, un bărbat masiv se îndrepta către salonul lui Solomon. Purta o cămaşă albastru-deschis, cu un ecuson medical cusut la nivelul brațului, şi o bonetă cu însemnele unui serviciu de ambulanță. Pornind de sub marginea acesteia, o dâră groasă de sânge roşu-închis se prelingea pe fruntea, obrajii şi bărbia bărbatului. Privirea lui era goală, pustie.

Solomon simți cum trupul începe să-i tremure de groază.

Fără o vorbă, Vernon Jamus dispăru pur şi simplu, şoferul de ambulantă luându-i locul.

Phantomul lui Blackwood ajunse la spitalul New York-Presbyterian Queens într-un haos de nedescris. O ambulanță se izbise de unul dintre stâlpii de rezistență ai clădirii, chiar în dreptul camerei de urgențe. Botul maşinii se boțise, capota se îndoise, iar ambulanța stătea acum într-o rână, lângă bordură.

La locul accidentului era un du-te-vino de medici şi asistente. Odessa şi Blackwood ieşiră grăbiți din Rolls-Royce, făcându-şi loc printre curioşi. Uşile din spate ale ambulanței stăteau deschise. O femeie de pe ambulanță, inconştientă, tocmai era mutată pe o brancardă, gâtul şi capul fiindu-i protejate cu un guler cervical. Targa zăcea goală, într-o parte. Pe bancheta ambulanței era un trup neînsuflețit, acoperit cu un cearşaf.

Odessa îi arătă legitimația unuia dintre doctorii de la camera de urgențe, pentru a-l face să-i răspundă cât mai detaliat.

— Unde se află pacientul pe care l-a adus ambulanța?

— Ea este, răspunse doctorul, arătând către cabina ambulanței. Impactul a trimis-o în față.

— Decedată? întrebă Odessa.

— La sosire, răspunse medicul. Ni s-a spus că ambulanța mergea cu 80 de kilometri pe oră şi a accelerat înainte de a țâşni prin parcare, apoi s-a izbit de clădire. Probabil că şoferul şi-a pierdut mințile.

Odessa îşi imagină cum clientul rănit al băncii îl atacase pe şofer, preluând controlul volanului.

— Dar dacă ea este pacienta… spuse Odessa uitându-se din nou la ambulanță, unde este şoferul?

Cei doi se grăbiră către etajul la care era Solomon, Odessa rugându-se ca ascensorul să urce mai repede. De îndată ce uşile acestuia se deschiseră, Odessa alergă către salon. Deasupra uşii o lumină roşie clipea intermitent.

În salon, două asistente stăteau îngenuncheate de-o parte şi de alta a şoferului ambulanței, care zăcea cu fața în jos. Patul lui Solomon era gol.

— Unde e? întrebă Odessa.

Asistentele păreau încă şocate de descoperire. Una dintre ele se ridică în picioare.

— A murit, spuse ea, arătând spre şoferul ambulanței.

Odessa îi puse asistentei o mână pe umăr.

— Eu mă refeream la pacientul Earl Solomon. Patul lui se află aici, el însă, nu.

Asistenta se uită la patul gol, părând să nu înțeleagă.

Un asistent îşi făcu apariția în fugă, alarmat de becul roşu, dar când văzu trupul şoferului, se opri.

— Earl Solomon, pacientul din salonul acesta, unde e? îl întrebă asistenta.

Asistentul ieşi din încăpere şi se uită de-a lungul holului.

— Cel cu atacul cerebral, nu-i aşa?

— Nu putea ajunge prea departe, spuse asistenta.

Odessa se uită la Blackwood, îngrozită, panicată şi temându-se de ce e mai rău pentru Solomon.

— Să fi venit aici pentru el? întrebă ea.

— Trebuie să-l găsim pe Solomon, spuse Blackwood.

— A venit aici special pentru el? repetă Odessa întrebarea.

Asistentele o măsurau cu priviri curioase. Blackwood o apucă de încheietură şi o trase afară din salon, făcând câțiva paşi de-a lungul coridorului înainte ca Odessa să-şi smulgă mâna din strânsoare.

— Răspundeți-mi, spuse ea.

— Trebuie să-l găsim.

— *Nu există coincidențe,* rosti ea, simțind cum glasul îi trădează o nelinişte aproape isterică.

— A venit pentru el, recunoscu Blackwood, tulburat. Acum trebuie să-l găsim.

— Şi *apoi?* întrebă ea, însă Blackwood, în loc să-i răspundă, o trase către casa scărilor.

— Ar putea fi *oriunde,* spuse Odessa în timp ce coborau ultimele rânduri de trepte către parterul în continuare cuprins de haos.

Între timp îşi făcuseră apariția şi polițiştii, unii discutând cu administratorii spitalului, alții încercând să restabilească ordinea. Blackwood urmă indicatoarele către camera de urgențe, care încă primea pacienți, în pofida prezenței reporterilor.

Odessa abordă un polițist care se oprise în mijlocul holului.

— Ați văzut cumva un bărbat de culoare, în vârstă, într-un halat de spital?

Polițistul dădu din cap.

— Da, doamnă, vreo şapte.

Imediat staţia lui de emisie-recepţie prinsă de umăr hârâi, iar el şi-o apropie de ureche pentru a distinge ce i se comunica prin hărmălaia de pe holul acela aglomerat.

— Dumnezeule! exclamă el şi o luă la fugă către uşa de la intrare.

Blackwood se uită la Odessa şi amândoi se luară pe urmele poliţistului, trecând pe lângă ambulanţa avariată, prin parcarea spitalului, către stradă. Chiar atunci văzură o maşină de poliţie ieşind din parcare şi virând brusc într-un SUV care circula regulamentar, izbindu-l cu forţă. SUV-ul intră într-un camion poştal parcat, apoi ricoşă pe strada cu două benzi de circulaţie – unde fu izbit de un alt vehicul, al cărui şofer nu frânase la timp. Maşina poliţiei evită blocajul strecurându-se printre vehicule, cu sirena şi luminile de pe capotă pornite.

Câţiva poliţişti se grăbiră la locul accidentului, pentru a ajuta victimelor. Alţii, printre care şi poliţistul din holul spitalului, săriră în maşini şi porniră în urmărire, fiind evident că maşina de poliţie care cauzase toată această nebunie fusese furată. Între timp, ambuteiajul blocase complet ambele benzi.

Blackwood şi Odessa ieşiră în stradă şi văzură cum maşina furată se îndepărtează, făcând slalom printre vehicule.

— Trebuie să-l urmărim! spuse Blackwood.

Chiar atunci Rolls-Royce-ul negru îşi făcu apariţia dintr-o stradă laterală, dincolo de ambuteiaj.

— Bravo, Lusk! exclamă Blackwood.

Odessa alergă cu el la Phantomul care îi aştepta cu motorul pornit. Săriră pe bancheta din spate, iar domnul Lusk demară înainte ca ei să apuce să închidă portierele.

— Şoferul acelei maşini de poliţie… începu domnul Lusk să spună.

— Da, îl întrerupse Blackwood, este agentul Solomon.

— Ochii lui… nu păreau în regulă, adăugă domnul Lusk.

— Prinde-l din urmă, îl zori Blackwood. Nu-l lăsa să ne scape.

Motorul Phantomului începu să duduie. Maşina de poliţie mergea cu viteză mare, însă luminile de pe capotă şi zgomotul sirenei o făceau uşor de urmărit – acelaşi lucru se putea spune şi despre maşinile pe care le depăşea şi care fie se dăduseră la o parte, fie fuseseră împinse în afara carosabilului.

Goniră prin Jackson Heights, trecând pe lângă numeroase accidente şi ocolind mai multe maşini tamponate. Din când în când vedeau în faţă

luminile albastre, însă distanța dintre cele două vehicule nu se micşora.

Blackwood se uita înainte, concentrat, însă liniştit. Cum Odessa era tulburată de ceea ce i se întâmplase lui Solomon, atitudinea lui Blackwood o călca pe nervi. Dar furia aceasta îi limpezi dintr-odată gândurile.

— Sufletul gol nu a venit pentru Solomon, spuse ea. A venit după dumneavoastră. Se foloseşte de el, ştiați asta.

— Zău? se miră Blackwood.

— Ştiați că e vulnerabil.

Blackwood îşi întoarse capul către ea, însă n-o privi.

— Am bănuit şi eu asta, recunoscu el. Nu mi s-a mai întâmplat niciodată aşa ceva… până când l-am văzut în patul acela de spital.

— Totul e făcut să vă provoace. Focurile trase de Peters, crimele în serie din Long Island… nu există niciun tipar care să le definească. Au fost comise doar ca să vă atragă… Şi asta din cauza mea şi a scrisorii mele.

Blackwood se uită în sfârşit în ochii ei. Nu zise nimic, însă privirea lui părea să-i spună „ai dreptate".

— Ați observat asta din prima clipă, ştiați că Sufletul gol îşi dorea o confruntare… nu v-a păsat că în tot acest timp cineva ar fi putut avea de suferit. Până şi Solomon… un muribund vă conduce acum către *întâlnire.* V-ați dorit să fie preluat de entitatea aceea.

— Nu fiți ridicolă.

— Însă nu aveți nicio problemă cu asta, câtă vreme veți ajunge unde vă doriți. La al patrulea Suflet gol, pentru camera trofeelor.

— Mi se pare pur şi simplu uluitor să constat cât de mult puteți simplifica lucrurile, spuse Blackwood. Nu ați învățat nimic din toată această experiență? Sau țineți neapărat să găsiți un vinovat?

— Am învățat o mulțime de lucruri, răspunse Odessa. Solomon a încercat să mă avertizeze, spunea că nimeni şi nimic nu vă stă în cale. El a prevăzut ce urma să se întâmple, însă era prea slăbit ca să poată face ceva. Ei bine, nu am de gând să-l las să devină victima unei entități afurisite. Trebuie să-l salvați. Nu-l puteți lăsa să moară aşa.

— *Presupuneți că aş avea de ales.*

Furia întipărită pe chipul lui era ceva cu totul neaşteptat. Odessa rămase tăcută, însă continuă să-l privească, întrebându-se cu ce fel de monstru ajunsese să se întovărăşească.

Phantomul viră brusc, ocolind locul unui accident frontal, în urma căruia motorul unuia dintre vehiculele implicate luase foc.

— Se îndreaptă către podul Queensboro! îi anunță domnul Lusk.

Urmăriră maşina de poliție cu sirena pornită cel puțin încă un cvartal, ajungând pe artera de circulație superioară a podului cu două niveluri. În fața lor, lumina albastră a girofarurilor se răsucea nebuneşte. Phantomul se strecură printre maşini, traversând East River peste insula Roosevelt, către Manhattan.

Odessa se prinse cu mâinile de banchetă, lipindu-şi umărul de marginea portierei când maşina lor ieşi de pe pod pe Second Avenue şi continuă să înainteze către vest. Apoi viră brusc la stânga, îndreptându-se spre sud, pe Third Avenue, şi luând-o pe contrasens.

Continuară aşa, pe toate cele cinci benzi de circulație, trecând pe lângă dezastrele produse de vehiculul pe care-l urmăreau. După alte câteva intersecții, maşina de poliție tăie calea unui tir, virând brusc pe 46th sau 45th Street. Domnul Lusk trase cu putere de volan ca să evite tirul care tocmai începuse să ocupe, în diagonală, întreaga intersecție. Când Phantomul reuşi să-şi reia cursa, luminile maşinii de poliție nu se mai zăreau nicăieri, cu toate că distrugerile provocate de aceasta erau uşor de observat.

Phantomul viră la stânga, apoi frână brusc. Odessa, care văzuse din nou luminile acelea albastre, nu înțelegea de ce opriseră. Apoi observă maşina de poliție cu portierele şi aripile din spate îndoite după multiplele impacturi. De asemenea, masca motorului era ruptă, iar din capotă ieşea fum. Inițial Odessa crezu că maşina pur şi simplu se stricase, însă cineva oprise luminile de avertizare şi sirena.

Sufletul gol ajunsese la destinație.

Blackwood ieşi imediat din Rolls-Royce, urmat de Odessa, care încerca să se orienteze în spațiu. Recunoscu o porțiune a gării Grand Central, pentru că îi era familiar felul în care această clădire întrerupea rețeaua de străzi paralele a Manhattanului. Clădirea cu douăzeci de etaje de alături era într-un proces de renovare substanțială, fiind acoperită cu schele şi cu plase de protecție. Totuşi, în momentul acela părea abandonată. Nu se vedeau lumini la etajele superioare, nu era niciun muncitor. Un panou prins de gard îi avertiza pe eventualii curioşi că intrarea este interzisă, citând o decizie a primăriei newyorkeze prin care lucrările de renovare se sistau.

— Ce este locul acesta? întrebă Blackwood.

— Poate că au rămas fără bani, răspunse Odessa, privind fațada placată cu gresie.

Deodată, faptul că în apropiere se afla Grand Central Station o făcu pe Odessa să-şi aducă aminte de ceva.

— Staţi aşa, spuse ea. E unul dintre acele cămine studenţeşti pe care intenţionau să-l transforme într-un hotel mare, însă au fost nevoiţi să oprească proiectul. S-a dat la ştiri în urmă cu vreo lună – s-a descoperit ceva important, apoi a urmat un scandal. Săpaseră în subsolul căminului vreo nouă metri când au găsit nişte rămăşiţe vechi de mai multe secole. Era un cimitir pentru sclavi.

Hugo Blackwood se răsuci către Odessa cu o privire uimită.

— Sclavi?

— Au fost nevoiţi să oprească lucrările. Acum sunt deschise o mulţime de procese. Încearcă să decidă dacă ar trebui să mute osemintele într-un alt loc şi să pună un fel de placă memorială, ori dacă restaurarea clădirii ar trebui sistată definitiv.

Blackwood continua să o fixeze cu privirea. Informaţia pe care tocmai i-o furnizase avea pentru el o însemnătate aparte.

— Ce e? făcu ea.

Blackwood îşi regăsi calmul… dacă şi-l pierduse vreo clipă.

— Magie neagră, rosti el printre dinţi.

Îşi scoase trusa de scule din haină, desfăcând-o cu o grabă neobişnuită.

— Domnule Lusk?

Odessa se întoarse spre domnul Lusk, care rămăsese la volanul Phantomului al cărui motor continua să toarcă. Bărbatul formă un număr pe telefonul mobil, spunând:

— O să-i transmit coordonatele.

— Cui? întrebă Odessa, nedumerită. Cui îi transmiteţi coordonatele – sau către ce? i se adresă ea lui Blackwood, dar când se întoarse, constată că se făcuse nevăzut.

Odessa auzi cum gardul de siguranță se zgâlțâie, dându-şi seama că Blackwood tocmai îl escaladase, sărind în partea cealaltă. Supărată că fusese lăsată în urmă, găsi un stâlp de susținere şi începu să se cațăre pe el. Două rânduri de sârmă ghimpată înclinate protejau locul de intruşi. Înainte de a le escalada, se asigură că telefonul mobil îi stă bine în buzunar. Reuşi să ajungă în partea cealaltă sfâşiindu-şi doar un pic mâneca hainei, fără să se rănească.

După ce ateriză, traversă grăbită o curte interioară plină cu asfalt sfărâmat, strecurându-se apoi pe sub prelata din plastic care se înfoia în bătaia vântului domol. Pe uşa clădirii era un alt anunț cu intrarea interzisă, însă uneia dintre ferestrele din dreapta îi lipsea un geam înalt, aşa că Odessa se strecură în clădire pe acolo.

Nu îl văzu pe Blackwood, însă se hotărî să nu-l strige. Începu să coboare o scară lată din piatră care se bifurca. Când ajunse jos, îşi scoase telefonul din buzunar şi porni lanterna, căutând alte scări. Clădirile moderne din Manhattan fuseseră ridicate peste diverse construcții din secolele anterioare. Odessa ştia că pe această insulă regula era următoarea: dacă săpai trei metri, ajungeai pe la începutul secolului XX şi te puteai aştepta să găseşti ciment turnat; dacă mai săpai vreun metru şi jumătate, ajungeai în anii 1800 şi puteai găsi ziduri din cărămizi şi mortar, precum şi piese din ceramică sau obiecte de uz casnic; la şase-opt metri adâncime ajungeai undeva în secolul al XVIII-lea.

La capătul treptelor, nici urmă de Blackwood. Cu ajutorul lanternei, Odessa descoperi o gaură în platforma temporară din lemn: era capătul unei scări. Coborî grăbită şi îndreptă raza de lumină în toate direcțiile.

— Închide chestia aia.

Era glasul lui Blackwood, care se afla chiar sub ea. Odessa mai merse puțin, ajungând într-un fel de coridor pavat cu bolovani.

Blackwood îşi ținea o mână în dreptul ochilor.

— Eu trebuie să mă furişez, îmi sabotați vederea nocturnă.

Odessa închise lanterna telefonului, pe care îl puse la loc în buzunar. Acum nu mai vedea absolut nimic. Se bază pe Blackwood, urmându-l îndeaproape şi aşteptând ca ochii să i se obişnuiască cu bezna. Blackwood părea să se lase călăuzit de un fel de urmă.

— Asta are vreo legătură cu furturile din morminte? întrebă Odessa cu glas scăzut.

— Mormintele sclavilor reprezintă un teritoriu sacru, spuse Blackwood, aşa cum sunt toate locurile în care s-a pătimit crunt. Spiritele inocente sunt depozitarele suferinţelor rămase vreme de secole într-un fel de purgatoriu. Dacă ar fi exploatate şi eliberate în oraş, s-ar putea transforma într-o puternică forţă malefică.

După câteva utilaje de excavat, Blackwood descoperi o coloană din piatră. Ochii Odessei se adaptaseră suficient ca să poată distinge un tipar geometric cioplit pe ea. Nu era un indicator de direcţie, ci un sigiliu.

Blackwood se opri, privind înainte. Bâigui ca pentru sine câteva cuvinte în latină, iar Odessa îşi dădu seama că era un alt descântec menit să alunge duhurile rele. Când îl încheie, britanicul se întoarse către ea.

— Ar fi bine să plecaţi.

— Poftim? se miră ea.

— N-ar trebui să mergeţi mai departe.

— Adică m-aţi lăsat să vin până aici ca să-mi spuneţi că trebuie să plec?

— Nu puteţi face nimic în locul acesta. Singurul lucru posibil, în ce vă priveşte, este să fiţi folosită împotriva mea.

— *Împotriva…?!* exclamă Odessa privindu-l pe Blackwood cum scrutează întunericul. Veţi avea nevoie de ajutor… cu Solomon.

În clipa aceea Odessa îşi dădu seama care era temerea lui Blackwood.

— Mă trimiteţi afară pentru că vă gândiţi la ce a păţit el?

Blackwood nu-i răspunse.

— Uite ce e, e adevărat că habar n-am ce aş putea face aici. Tot ce ştiu este că nu-i putem permite acestui Suflet gol să vă atace. Dacă va sări în trupul unei fiinţe nemuritoare… sau cel puţin al unei persoane care nu poate fi mutilată, ucisă, distrusă… ar putea face ravagii la nesfârşit. Şi asta după ce le va fi eliberat în lumea largă şi pe celelalte trei Suflete goale. Aţi fi gazda ideală pentru una dintre aceste fiinţe.

— Iată motivul pentru care nu pot permite să se întâmple, răspunse Blackwood.

— Dar ştiţi că este o cursă.

— Da.

— Şi atunci de ce intraţi în ea? se miră Odessa. Ca să nu mai zic că iniţial aţi făcut-o de unul singur.

— Mai există o prezenţă aici, spuse Blackwood. Încă o entitate malefică.

Una cu care trebuie să mă confrunt. Un adversar cu care m-am mai întâlnit de nenumărate ori.

Odessa îl privi uimită.

— Două entități? Cine?

Blackwood își îndreptă haina.

— Soția mea, răspunse el şi începu să înainteze prin coridorul subteran cufundat în beznă.

Odessa rămase pe loc, surprinsă de răspunsul lui şi neştiind ce să facă mai departe. Blackwood avea dreptate: în situația dată, ea nu avea prea multe de oferit. Nu se putea măsura cu o ființă nepământeană, însă ideea lui de a se aventura acolo de unul singur i se părea cu totul nesăbuită.

Deodată auzi o voce cunoscută strigând-o:

— Odessa.

Hugo Blackwood înaintă de-a lungul coridorului scund, simțind cum acesta coteşte către o încăpere care părea să fie anticamera uneia mai spațioase şi mai aerisite. Auzi o incantație în spaniola Caraibilor, glasul femeii fiind amplificat de vastitatea vechii incinte, preschimbându-se într-un fel de zumzet hipnotizant. O strălucire slabă, violacee, se distingea prin firele de praf şi funingine care pluteau prin aer.

Blackwood auzi apoi un mârâit ascuțit şi clămpănitul unor fălci. Zgomotul făcut de labele unor animale strecurându-se grăbite prin apropiere. Nu-şi putea da seama din ce direcție veneau. Îşi imagina nişte bestii uriaşe, deoarece toate acele sunete amplificate sugerau prezența unui monstru mai mare decât încăperea însăşi – o imposibilitate.

Animalele încetiniră şi îşi făcură apariția de după un colț: doi pitbulli ale căror fețe schimonosite le trădau ferocitatea; ființe posedate, malefice. Blackwood îşi aminti de locuința proprietarei magazinului botanic, unde jefuitorul de morminte le spusese că ambii lor pitbulli fugiseră.

Iată unde anume fugiseră. Blackwood ştia că proprietara lor e prin preajmă.

Cei doi câini se apropiară, două trupuri musculoase, cu piepturi vânjoase. De pe colții rânjiți li se prelingeau bale cleioase.

Blackwood întinse o palmă în față, rostind în şoaptă un descântec de respingere. Se uită apoi drept în ochii câinilor şi, pe măsură ce el îşi rotea palma, de parcă ar fi ajustat poziția unui disc mare, privirile bestiilor se îmblânzeau, buzele acoperindu-le la loc gingiile negre, iar blana zbârlită

redevenindu-le netedă.

În timp ce câinii încremeniseră, vrăjiți de descântec, Blackwood extrase un flacon din trusa din piele, vărsând o picătură de lichid pe buricul degetului mijlociu de la mâna dreaptă. Se apropie de animale cu mâna întinsă, apoi unse cu grijă botul fiecărui câine, de la scobitura de deasupra nărilor şi până la buza superioară.

După două-trei respirații, animalele se lăsară pe labele din spate, apoi într-o rână, cufundându-se într-un somn adânc.

Blackwood păşi printre cei doi câini adormiți, trecând de colțul de unde îşi făcuseră apariția şi intrând în încăperea dinspre care se auzea, tot mai sonoră, acea incantație. Acolo era o femeie în alb, purtând pe cap un şal alb. Locul părea să fie o criptă săpată deasupra unui sol calcaros din care se înălța continuu o ceață violacee, eterică. Vaporii luau formele celor morți demult, îngropați în locul acela, unii la o adâncime de numai un metru: patruzeci şi ceva de bărbați, femei şi copii. Siluetele se unduiau, fuioare de abur purpuriu înălțându-se din părul şi umerii lor asemenea căldurii dintr-o bucată de carne gătită, risipindu-se apoi în aer.

Geamătul speriat al Juanitei, cea care le invocase, le făcu pe toate aceste spirite violacee să se răsucească spre Blackwood, continuând să plutească deasupra criptei.

Odessa încercă să vadă de unde venise glasul acela, temându-se ca nu cumva să fie Solomon.

— Odessa? Scumpo, eu sunt.

Odessa văzu cum tatăl ei îşi face apariția din întuneric, afişând un zâmbet plin de recunoştință. Purta una dintre vechile lui veste tricotate, peste o cămaşă Land’s End.

— Tată? rosti ea uimită.

Prezența lui într-o catacombă din centrul New Yorkului i se părea în clipa aceea cât se poate de firească. Ba chiar avu darul să o liniştească.

— De unde ai apărut?

Bărbatul se opri la câțiva paşi de ea, zâmbindu-i evaziv.

— De ce ai încetat să mă mai vizitezi, scumpo? întrebă el.

Odessa era copleşită de regrete, dar se bucura că avea ocazia să-i explice şi să se împace.

— Am simțit că n-o mai pot face, tată, spuse ea. Îți trădaseşi clienții, familia. Mă trădaseşi pe mine, adăugă, sufocată de emoție.

Apoi îşi reveni şi vorbi mai departe:

— Pe mine ți-ai găsit să mă întrebi? Ți-am luat partea. Am stat lângă tine, în banca apărării, la proces. Am garantat pentru tine în fața tuturor din oraş. Ne-ai făcut de râs pe toți, dar în special pe mine. Mi-ai frânt inima.

— Ştiu, spuse tatăl ei, dând din cap şi făcând precaut încă un pas către ea. Ştiu ce am făcut. Însă tu… nu ştii cât de singur mă simțeam în închisoare.

— Îmi pare rău, tată, spuse ea. Te iubesc, dar…

— Poți să mă ierți, Odessa? întrebă el, făcând încă un pas către fiica lui şi întinzându-şi brațele. Te rog?

Blackwood îşi desfăcu trusa din piele, alegând fără să se uite un flacon, cu ochii pe formele cețoase. Acestea începuseră să se apropie fără să-şi mişte picioarele, pluteau asemenea unor fuioare de fum împinse de un vânt uşor. Cea care le pusese în mişcare fusese Juanita; se aştepta ca Blackwood să se opună asaltului, să-l respingă – pentru ca lupta să-l epuizeze.

Blackwood însă nu pregătise niciun descântec de alungare a spiritelor rele. Deschise capacul flaconului din sticlă verde şi îşi turnă în fiecare palmă, cu dărnicie, nişte tinctură de petale albe de trandafir, după care aşeză flaconul la locul lui şi puse trusa înapoi în buzunarul hainei.

Frecându-şi degetele şi rostind descântecul în limba enohiană originală, Blackwood îşi întinse mâinile şi îşi desfăcu palmele în direcția spiritelor sclavilor. Un abur fin, auriu, începu să se reverse din palmele lui, formând un nimb de lumină de culoarea mierii în jurul trupului său. Spiritele sclavilor se mişcau mai repede acum şi îşi lăsaseră capetele în jos, pregătindu-se de atac.

Trupul lui Blackwood se pietrifica în timp ce le absorbea durerea comună, teama, amărăciunea, neliniştea. Le asimila energia, atrăgând agonia lor în propria inimă.

Simțea cum Juanita, cea care le invocase, acum le manipula, umplându-le cu întunecime, împingându-le să devină malefice.

Blackwood nu putea să le vindece spiritele. Nu putea decât să comunice cu ele, vorbind direct cu sufletele lor.

În timpul vieții ați fost exploatați. Trebuie să împiedicați răul să vă exploateze încă o dată.

Odessa îşi simțea ochii plini de lacrimi. Voia să-şi ierte tatăl. Dintotdeauna voise.

Doar că nu putea s-o facă. Unele fapte, în special cele care te afectează personal, emoțional, nu pot fi iertate.

— Tată, spuse ea. Eu… nu pot…

Expresia de pe chipul lui deveni, din imploratoare, dezamăgită… apoi furioasă.

În clipa următoare, în fața ei nu mai era tatăl, ci Earl Solomon. Acesta îi trase un dos de palmă atât de rapid şi de violent, încât Odessa făcu doi paşi împleticiți în spate şi căzu.

Năucă, înălță ochii, simțind cum o doare falca şi îi țiuie urechile. Îl căută cu privirea pe tatăl ei până îşi dădu seama ce se întâmplase de fapt – de parcă tocmai i s-ar fi luat un văl de pe ochi.

Earl Solomon, în halatul de spital şi ciorapii groşi, se repezi la ea, cu fața contorsionată de un rânjet sinistru şi o vigoare nefirească pentru un om atât de bolnav. Agentul făcu un salt, încercând să aterizeze pe gâtul Odessei, ca să i-l zdrobească.

Odessa se rostogoli în ultima clipă, iar Solomon se prăbuşi peste ea, începând să o lovească cu pumnii în rinichi şi în coaste. La început se apără cu mâinile, însă Solomon părea neobosit. Odessa îşi dădu seama că, dacă l-ar fi lăsat, ar fi omorât-o în bătaie.

Reuşi să se smucească, descotorosindu-se şi îndepărtându-se de el. Cum acela părea Earl Solomon, un bărbat pe care îl respecta şi îl simpatiza, Odessa reuşi să rostească implorator doar un „Nu!”.

Numai că în fața ei *nu* era Earl Solomon.

Sufletul gol sări în picioare şi se repezi la ea ca un animal de pradă, agitându-şi cu sălbăticie brațele deasupra capului. Odessa rămase uşor ghemuită, folosindu-şi greutatea pentru a se feri din calea lui. Cu un zgomot sec, Sufletul gol căzu lat.

Odessa se trezi că plânge de furie şi disperare.

— Nu, repetă ea, implorând entitatea să se oprească, în clipa în care o văzu cum se ridică, pregătită de un nou atac. Nu mă obliga să fac asta! spuse ea, însă Sufletul gol o ignoră.

Cum de data aceasta Odessa nu avusese timp să facă un pas lateral, trupurile lor se izbiră şi amândoi căzură la pământ.

— *Opreşte-te!* zbieră ea.

Sufletul gol nu avea de gând s-o asculte, Odessa îşi dădea seama de asta. Era, în acelaşi timp, un câine turbat, un psihopat şi un Terminator. În clipa aceea, Odessa văzu grămada de unelte şi scânduri din spatele atacatorului.

Agitându-şi membrele prin aer, Sufletul gol se năpusti asupra ei şi o prinse cu degetele de faţă, afundându-şi adânc unghiile în obrazul şi în tâmpla Odessei, încercând s-o orbească. Ea îl lăsă s-o răsucească, apoi îl lovi cu genunchiul, eliberându-se. Imediat făcu doi-trei paşi nesiguri în spate, aterizând pe grămada de scânduri.

Începu să bâjbâie în căutarea unei unelte care i-ar fi putut folosi ca armă, incapabilă să-şi desprindă privirea de silueta Sufletului gol. În cele din urmă reuşi să apuce coada unui ciocan. Se ridică în genunchi chiar când Sufletul gol se apropia din nou, reuşind să-i smulgă ciocanul. Odessa se lăsă pe spate, în încercarea de a ajunge la cutia cu scule, în vreme ce Sufletul gol se străduia să ajungă la ea. În cele din urmă, ea simţi între degete forma familiară, ovală, a unui mâner din lemn.

Sufletul gol o rostogoli, arătându-şi dinţii şi încercând s-o muşte de obraz. Îşi mişca fălcile ca un câine turbat, în timp ce Odessa îl ţinea la distanţă cu antebraţul stâng pe care reuşise să-l bage sub bărbia bestiei, însă fără prea mare succes, căci aceasta se apropia tot mai mult de faţa ei.

Odessa reuşi să spună „Doamne, iartă-mă! Solomon, iartă-mă…”.

În clipa următoare înfipse cu mâna dreaptă partea metalică a uneltei în ceafa Sufletului gol, trăgând în jos de mâner. Cu toată puterea de care era în stare, străpunse muşchiul părţii de sus a gâtului, ajungând la creierul atacatorului.

Ochii Sufletului gol se măriră, limba îi ieşi umflată din gură, atârnând la numai câţiva centimetri de faţa ei. Cu un ţipăt, Odessa se încordă şi reuşi să se descotorosească de atacator, apoi se târî departe de trupul acela cuprins de convulsii.

Odessa îi urmări agonia cu milă şi uşurare. O dureau faţa, şoldul şi rinichii. Se trânti o vreme pe pardoseala din piatră, gâfâind şi încercând să-şi recapete răsuflarea.

Reuşi să se ridice în capul oaselor, apoi în picioare, în întunericul acela straniu, Odessa zări silueta nemişcată a entităţii.

Privind-o, un fel de vălurire se ridică din aceasta, ca un joc al umbrelor. Un iz de fludor topit îi invadă nările înainte ca Odessa să-şi aducă aminte de Sufletele goale. Îşi puse ambele braţe scut în dreptul feţei, făcând câţiva paşi înapoi, însă imediat simţi un spasm; trupul i se încordă, spinarea i se arcui, iar capul i se lăsă pe spate. O durere înfiorătoare îi străbătu corpul, apoi muşchii încetară să-i mai tremure, în timp ce membrele şi mintea i se relaxară.

Trupul şi sufletul lui Blackwood erau răvăşite de agonia spiritelor reînviate ale sclavilor. Faptul că nu li se opusese, îmbrățişându-le suferința, anihilase intenția ostilă a vrăjitoarei.

Juanita, preoteasa *mayombero,* se înfurie. În timp ce se lupta ca să recapete controlul asupra fantomelor, ființa întunecată care o poseda îşi făcu apariția, din trupul ei ivindu-se silueta Orleannei Blackwood – păr negru, veşmânt alb –, o proiecție spectrală. Hugo Blackwood rămase față-n față cu iubirea lui demult pierdută, ochii ei întunecați, fioroşi, sfredelindu-l. Lupta pentru atragerea spiritelor trezite ale sclavilor.

Blackwood le permisese să-l învăluie, iar acum îşi simțea propriul spirit mai puternic, dar trupul i se vlăguise.

— *întoarce-te,* imploră el. *Întoarce-te.*

Când prezențele acelea cețoase, violacee, începură să se mişte din nou prin încăpere, Blackwood simți cum trupul îi e cuprins de un tremurat.

Imaginea fantomatică a soției lui scoase un țipăt înfiorător.

— *Lasă-i să doarmă!* îi ordonă Blackwood. *Lasă-i în pace.*

Doar că ea nu avea de gând s-o facă. Se luptă cu spiritele morților într-o ultimă încercare de a-şi manifesta natura răzbunătoare, dorindu-şi energia puternică a suferinței lor imemoriale numai pentru ea.

Ceața aceea violacee pluti către ea, potopind-o, colorându-i cămaşa de noapte într-o nuanță purpurie care se întunecă, devenind în cele din urmă neagră. Ceața se îngroşă, sufocantă, trăgând-o pe fantomatica femeie în pământul acela vechi.

Genunchii lui Blackwood cedară şi el se prăbuşi într-o rână, privind vlăguit cum ultimul fuior de ceață uleioasă se retrage în pământ.

Blackwood îşi regăsi echilibrul, reuşind să se ridice din nou în picioare. Trupul lui era ca un stup din care tocmai zburaseră o mie de albine furioase, însă grota aceea subterană redevenise liniştită.

— *Dragul meu.*

Glasul care tocmai rostise aceste cuvinte îl făcu pe Blackwood să încremenească. De-a lungul ultimilor 450 de ani, puține lucruri îl făcuseră să simtă că i se zbârleşte părul de pe ceafă – însă vocea ei îi provocă instantaneu această reacție. Tremurând, Blackwood se răsuci, îndreptându-se către cealaltă parte a catacombei, opusă cimitirului subteran.

Din întuneric îşi făcu apariția Orleanna Blackwood. De data aceasta nu sub forma unui demon sau a unui spirit malefic, ci aşa cum fusese ea de-a

lungul căsniciei.

Ochii îi erau vii şi o cămaşă de noapte din borangic i se unduia în jurul corpului.

— Orleanna, şopti Hugo Blackwood.

— M-ai salvat, spuse ea.

Zâmbetul îi era plin de beatitudine, brațele deschise, aşteptând ca el să i se repeadă la piept.

— În sfârşit, iubirea mea, putem fi din nou împreună.

— Iubirea mea cea mare, spuse Blackwood, aproape suspinând.

— Ia-mă, îmbrățişează-mă, să fim una din nou.

— Da, draga mea, răspunse Blackwood. Da, dar lasă-mă… permite-mi să mă uit la tine.

Soția lui cea tânără şi sănătoasă. Era pur şi simplu răpitoare.

— Oferă-mi acest moment, iubita mea.

Orleanna încercă să-i împlinească dorința. Îşi lăsă uşor umerii în jos, zâmbitoare – o întruchipare a frumuseții, a sănătății şi a fericirii.

— *Ah, Hugo,* spuse ea, incapabilă să se abțină. *Trebuie să fim împreună. Ia-mă. Nu mai pot aştepta.*

Orleanna se repezi la el cu brațele deschise. Blackwood le deschise pe ale sale, pregătit să-şi primească marea iubire, însă chiar în ultimul moment o apucă de gâtul ei delicat.

O strânse cu putere, presându-i muşchii gâtului şi sufocând-o. Chipul Orleannei se schimonosi de durere, cu o uriaşă nedumerire.

Disperarea lui se preschimbă brusc în tristețe.

Apoi iluzia se risipi, chipul Orleannei devenind cel al agentului FBI Odessa Hardwicke.

O clipă, Blackwood fu şocat, consternat, se aştepta să-şi facă apariția Earl Solomon.

În acea clipă de neatenție, Sufletul gol se smulse din strânsoarea lui Blackwood, îl apucă de mână şi îl răsuci, izbindu-l de peretele de piatră.

Blackwood simți cum îl ia cu amețeală. Odessa se repezi la el, cu ochi sălbatici. Un demon. Un Suflet gol.

Se apropie cu o viteză neaşteptată, înşfăcându-l şi aruncându-l cât colo, cu forța unei harpii. Blackwood se rostogoli, izbindu-se de bordura de piatră care împrejmuia mormintele. Sufletul gol se repezi din nou la el, cu gura deschisă şi agitându-şi brațele prin aer. Din poziția în care se afla, Blackwood îl lovi tare cu un picior, apoi, cu celălalt picior îl împinse mai

încolo.

Se ridică energic, scoase din buzunarul hainei trusa din piele, o desfăcu şi alese unul dintre instrumente, un pumnal de oțel cu lama îngustă. Avea de gând să-l extragă pe acel Suflet gol din Odessa şi să-l țină pe loc cu un descântec, până i-ar fi sărit cineva în ajutor. Sufletul gol îl lovi lateral, amândoi prăvălindu-se la pământ, iar trusa îi căzu lui Blackwood din mână. Britanicul ajunse cu fața în jos, dar se rostogoli la timp ca să-l prindă pe Sufletul gol, care se aruncase peste el.

Cu o mână îl apucă de gât, în cealaltă ținea pumnalul.

Sufletul gol îi lovea cu sălbăticie fața şi pieptul, izbiturile devenind tot mai slabe, pe măsură ce Blackwood îl strângea mai tare de gât. Entitatea privi cum lama de oțel se înalță în aer, Blackwood ținând pumnalul îndreptat către ceafa ei.

— Îmi pare rău, agent Hardwicke.

Spunând asta, Blackwood atinse cu lama pumnalului baza craniului ei, pregătit să-l înfigă. Doar că ezită. Apoi i se năzări ceva: chipul Odessei tocmai se preschimbase din nou într-al Orleannei. Această viziune, îşi dădu el seama, nu era opera Sufletului gol, ci avea o anumită însemnătate pentru Blackwood.

Dar şi de data aceasta ezitarea îl costă. Sufletul gol îl izbi cu capul de piatră, eliberându-se din strânsoare, apoi îl izbi din nou, amețindu-l. Brusc, îi apucă lui Blackwood mâna în care ținea pumnalul, răsucindu-l către sine şi, cu un rânjet dement, îndreptă lama către propriul gâtlej.

Blackwood îl prinse de încheietură, însă forța Sufletului gol era considerabilă, în vreme ce britanicul se simțea slăbit după tot acest duel. Când lama se apropia de gâtul Odessei Hardwicke, Blackwood simți cum mâna îi tremură tot mai tare.

Îşi dădea seama că n-o va putea ajuta.

În criptă se stârni un curent dinspre catacombă, o pală de aer care părea produsă de fâlfâitul unor aripi uriaşe. Două mâini vânjoase îl înşfăcară pe Sufletul gol, trăgându-l de pe Blackwood şi smulgându-i pumnalul.

Joachim, artistul tatuator şi temnicerul Sufletelor goale, privi cum entitatea se chirceşte, încă având privirea aceea dementă, gata de atac.

Deodată, Joachim îşi umflă pieptul. Cămaşa i se rupse la spate şi din spinare i se ivi o pereche de aripi lungi, aidoma celor mai frumoase aripi de fluture. Sufletul gol încremeni, renunțând la atac. Joachim făcu un salt către el, apucându-l de gâtlej şi retrăgându-şi aripile.

Într-o clipită, reuşi să-l răsucească pe Sufletul gol, punându-i o mână sub bărbie, iar pe cealaltă în creştet, încercând să-i rupă gâtul.

— Nu! strigă Blackwood.

Joachim ridică privirea, surprins. Blackwood îşi culese trusa din piele de jos şi se apropie de Sufletul gol, care continua să se zvârcolească. Britanicul privi dincolo de căutătura lui feroce, încercând să distingă ochii Odessei Hardwicke.

Joachim ținu entitatea strâns, luându-şi mâna de pe creştetul ei. Blackwood intonă incantația, cu ambele palme pe tâmplele Sufletului gol. Mâinile începuseră să-i tremure, în timp ce Sufletul gol continua să se zbată în strânsoarea lui Joachim.

Trupul îi era cuprins de spasme. Când îşi retrase mâinile, imaginea capului Sufletului gol îşi făcu apariția între ei, de parcă Blackwood ar fi tras-o afară. Gura mare a entității scoase un urlet care putea însemna durere, împotrivire, însă Blackwood nu-şi permitea să-i dea drumul. Simți că nu mai poate ține prea mult capul acelei ființe oribile, până când… Sufletul gol ieşi din trupul Odessei Hardwicke. Blackwood făcu doi paşi clătinați în spate, ținând spiritul acela oribil, care continua să urle.

Joachim îi dădu drumul Odessei, lăsându-i trupul jos. Îl apucă pe Sufletul gol din mâinile lui Blackwood, prinzând de gât scârboşenia aceea care continua să scâncească.

Blackwood se apropie de Odessa, îngenunche în fața ei şi îi dădu părul la o parte de pe față. Pielea ei era rece ca a unui cadavru, însă pleoapele îi tremurau, iar buzele i se mişcau.

Îşi revenea. Blackwood o ajută să se ridice în capul oaselor. Odessa îl privi năucă, mirată că britanicul se bucura atât de mult s-o vadă.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea cu limba amorțită şi un gust ciudat, de cenuşă, în gură.

— Păi… ați leşinat, răspunse Blackwood.

Odessa îl observă apoi pe Joachim, artistul tatuator, cu cămaşa sfâşiată şi ținând cu mâinile un Suflet gol zbârcit, bătrân, fața-gură a acestuia scoțând încontinuu nişte gemete sinistre.

Apoi îşi aminti: Earl Solomon. Întinse o mână spre Blackwood, apucându-l de umăr:

— Solomon.

Blackwood o ajută să străbată catacomba şi ajunseră în încăperea mai mică. Acolo zăcea Solomon, cu mânerul oval din lemn al uneltei ieşindu-i

din ceafă.

Odessa îşi acoperi gura cu mâna, îngrozită de ce făcuse. Blackwood se lăsă într-un genunchi lângă Solomon, privindu-i trupul ghemuit.

— Uită-te o clipă în altă parte, îi spuse Odessei, care îl ascultă.

Britanicul scoase unealta, aruncând-o, apoi îndreptă corpul lui Solomon, aranjându-i halatul şi întinzându-i mâinile pe lângă corp, cum făcuse cândva şi cu Vernon Jamus, într-un alt cimitir pentru sclavi.

Între timp, Odessa se întorsese din nou către ei, cu lacrimile şiroindu-i pe obraji.

Blackwood îşi deschise trusa.

— Am de gând să-i eliberez sufletul, spuse el şi începu să oficieze un fel de ritual funerar menit să-l curețe şi să-l pregătească pe Solomon pentru cele veşnice.

Odessa nu se arătă interesată de ritual; se lăsă în voia lacrimilor. Într-un târziu, Blackwood se ridică în picioare, epuizat.

Ea îl susținu, ajutându-l să-şi regăsească echilibrul. Blackwood îi mulțumi cu un gest, punându-şi apoi ustensilele înapoi în trusă.

Odessei nu-i venea să creadă că se ajunsese la aşa ceva. Jelind, îşi aminti scena în care Sufletul-gol-sub-forma-lui-Solomon se zvârcolise scurt şi murise.

Emanația aceea. Ceva ieşise din el, plutise prin aer ca atunci când murise Walt Leppo.

— Stați aşa, spuse ea, uitându-se în jur. Cum am ajuns aici, în criptă?

Blackwood nu-i răspunse, însă Odessa simțea că ceva nu era în regulă.

Joachim apăru ținându-l ferm pe Sufletul gol. Se opri lângă ei, aruncând o privire către trupul lui Earl Solomon.

— Trebuie să-l duc în Providence înainte să se mai întâmple ceva. Acolo poate să se întâlnească cu ceilalți trei. Ai reuşit, Hugo.

Blackwood dădu mâhnit din cap.

— Ai ajuns la țanc.

— Păi, e ceva drum din Providence. Şi dumneata te-ai descurcat de minune, agent Hardwicke.

— A, dar eu nu… încercă Odessa să răspundă, însă nu reuşi să-şi termine propoziția.

Înainte ca Joachim să dispară în beznă cu Sufletul gol, Odessei i se năzări că pe spatele lat al artistului tatuator trona o pereche de aripi de înger, superb colorate.

Apoi încercă să-şi aducă aminte cum ajunsese în criptă. Se uita la cimitirul vechi de secole, când Blackwood se apropie de ea.

— La începutul secolului al XVIII-lea, această insulă-port găzduia una dintre cele mai mari comunități de proprietari de sclavi din colonii. Sclavii din Africa şi din Caraibe reprezentau un sfert din forța de lucru a New Yorkului, spuse el.

— Incredibil, spuse Odessa.

— Dacă greşelile trecutului nu sunt analizate şi discutate cu onestitate, spirite întunecate vor năvăli prin rana rămasă nevindecată. E valabil atât pentru oraşele mari sau mici, cât şi pentru oameni.

Odessa îşi aminti imaginea tatălui ei, însă şi altceva îi reveni în memorie.

— Cât eram leşinată, spuse ea străduindu-se să-şi aducă aminte cât mai bine, am avut un vis. Cu o femeie.

Brusc interesat, Blackwood se întoarse către ea.

— Povestiți-mi.

Odessa se concentră.

— Avea părul negru, ochii tot negri şi purta o cămaşă de noapte albă…

— Da?! exclamă Blackwood entuziasmat.

— Voia să mă ajute să mă trezesc. Cred că ea m-a trimis înapoi. Sună aiurea ce spun?

Blackwood nu răspunse, părea să fi căzut pe gânduri.

— Mi-ați pomenit de soția dumneavoastră, spuse Odessa.

Blackwood îşi reveni din reverie.

Spiritul invadator mi s-a relevat sub înfățişarea ei. Soția mea este captivă în infern, aşteptându-mă să o salvez. Dacă aş reuşi să-mi duc sarcina până la capăt, salvând de îndeajuns de multe ori lumea aceasta de forțele întunecate, aş putea s-o eliberez de acolo.

Atunci Odessa înțelese: în încercarea de a o salva, Hugo Blackwood ucisese proiecții ale prea-iubitei soții timp de patru secole şi jumătate. Aşa ajunsese o ființă impenetrabilă.

Pe Odessa o durea tot corpul. Pe lângă tăieturile şi vânătăile căpătate, pe lângă durerea din maxilar, mai simțea ceva. Se întinse să-şi atingă ceafa şi simți acolo ceva ciudat, chiar sub linia părului.

O venă umflată care acum se retrăgea, însă în timp ce o pipăia, Odessa îşi aminti…

Un sigiliu. Semnul Sufletelor goale.

Se uită la Blackwood şi îşi dădu seama că el ştia că ea ştia.

Făcu un salt în spate, cu mâinile în piept, îngrețoşată că fusese locuită de creatura aceea dezgustătoare.

— Dumnezeule mare! exclamă ea. Chestia aia a fost în mine?

Blackwood nu zise nici da, nici nu.

— Şi ce am făcut, ce m-a pus să fac? întrebă ea, observând haina murdară, cu un nasture lipsă, a lui Blackwood. V-am atacat?

— M-ați atacat, recunoscu el.

— Dar stați aşa… N-ați spus că singura cale de a elibera un corp de una dintre chestiile acelea este să ucizi gazda? Asta înseamnă că m-ați salvat.

Odessa nu mai ştia ce să creadă.

— De ce ați făcut-o?

Blackwood îi aruncă o privire piezişă, de parcă nu ar fi ştiut ce să-i răspundă.

— Chiar aşa, spuse el într-un târziu. De ce am făcut-o?

Ancheta FBI deschisă pe numele Odessei nu s-a finalizat vreodată.

Biroul de Responsabilitate Profesională, echivalentul FBI al Anchetelor Interne din Poliție, nu a reuşit să stabilească ce se întâmplase în noaptea aceea fatidică, dosarul lor bazându-se exclusiv pe mărturia fiicei lui Peters.

În ceea ce-l priveşte pe Walter Leppo, au considerat că acesta căzuse la datorie, familia lui primind o pensie de urmaş completă.

Deşi propria mărturie o absolvise pe Odessa de orice vină, în lipsa unei audieri disciplinare, în dosarul ei persista un semn de întrebare din pricina căruia nu putea fi reabilitată oficial. I s-a înapoiat arma, dar nu i s-a mai oferit un post obişnuit. A devenit agent cu însărcinări speciale.

Toate acestea îi aminteau Odessei de neobişnuitul aranjament al lui Earl Solomon cu FBI, valabil de-a lungul întregii lui cariere. Ea nu prea agrea un astfel de aranjament şi se hotărâse să demisioneze.

Linus o sfătuise să nu se pripească.

— Mai aşteaptă vreo două zile şi hotărăşte-te după aceea ce e mai bine pentru tine, îi spusese el.

Odessa îi era recunoscătoare că-i fusese alături în tot acest timp, însă îşi amintea vorbele bătrânei din magazinul botanic:

El este un om bun, un om devotat. Sentimentele lui pentru tine sunt sincere. Eşti singura lui mare dragoste. Doar că el nu este al tău.

Câteva zile mai târziu, când era acasă încercând să se hotărască ce va face mai departe cu viața ei, la uşa apartamentului său îşi făcu apariția domnul Lusk. Odessa rămase surprinsă cât de mult o entuziasma această vizită.

— Blackwood? spuse ea, bănuind despre ce putea fi vorba. Doreşte să mă vadă?

— A, nu, domnişoară Hardwicke, răspunse domnul Lusk în stilul său teatral. Am venit cu o problemă de natură legală.

Odessa dădu din umeri.

— Despre ce e vorba?

— Despre averea lui Earl Solomon, spuse domnul Lusk întinzându-i Odessei un teanc de hârtii prinse cu o agrafă de birou mare. Ați fost numită executoarea lui testamentară.

— Dar eu niciodată nu am…

Odessa începu să răsfoiască paginile dosarului.

— Nu am acceptat niciodată să fac asta.

— Oricum e varianta cea mai convenabilă, dat fiind că sunteți singura beneficiară.

Şi domnul Lusk îi mai întinse un teanc de hârtii. Odessa era şocată.

— Proprietatea lui? se miră ea, ajungând la ultima pagină a testamentului, semnată de Solomon cu o mână tremurătoare şi datată cu câteva zile în urmă.

Bărbatul căruia ea îi curmase viața.

— Nu mi se pare în regulă.

— Iar eu vă asigur că este.

— Aşadar casa lui… Vreți să spuneți că acum sunt proprietara unei case?

— De îndată ce testamentul va fi legalizat. Însă asta e mai mult o formalitate. Mult noroc, domnişoară Hardwicke! îi ură domnul Lusk, în timp ce se îndepărta pe holul blocului.

— Stați aşa! strigă ea. Ce mai e cu Hugo Blackwood?

— Da? Ce să fie cu el? întrebă domnul Lusk nedumerit.

— Ăăă… nimic, cred. Spuneți-i că l-am salutat.

— Cu siguranță, aşa voi face dacă îl voi vedea, răspunse domnul Lusk care, după ce-i zâmbi curtenitor Odessei, se făcu nevăzut.

În oraşul Camden, statul New Jersey, Odessa descuie uşa casei lui Earl Solomon. Rămase o vreme tăcută în prag, gândindu-se la Solomon, pe care abia dacă apucase să-l cunoască, dar pe care, paradoxal, simțea că îl cunoscuse foarte bine. Dar erau încă atâtea lucruri pe care nu le înțelegea.

După ce verifică rapid locuința, ieşi să scoată corespondența din cutia poştală: broşuri, reclame şi două facturi de plata cărora urma să se ocupe. Mai găsi un pachet pătrățos, învelit în hârtie şi legat cu sfoară. Destinatarul era Earl Solomon, iar expeditorul, necunoscut.

Odessa se grăbi înapoi în casă şi rupse hârtia. Pachetul conținea patru benzi de magnetofon Mylar etichetate astfel: NEW JERSEY 2019 / SUFLETELE GOALE.

Odessa deschise peretele-uşă din spatele debaralei înguste, intrând în camera secretă. Duse cele patru benzi la capătul rafturilor cu benzile deja catalogate şi le aşeză pe un raft gol.

Reveni apoi la primul raft, luând de acolo prima înregistrare: #1001 / MISSISSIPPI 1962 / VERNON JAMUS.

Puse banda în magnetofonul de pe masă şi îşi aşeză căştile vechi, confortabile, pe urechi, lăsându-se în scaunul mare, tapițat cu piele, apoi roti mica manetă în poziția PLAY.

Urmară câteva secunde de pârâituri şi foşnete, apoi se auzi vocea inconfundabilă, cu accent britanic, a lui Hugo Blackwood.

EPILOG: Cutia

Wall Street este un labirint. Canioane de sticlă şi oţel obturând soarele şi cerul. Noaptea pare să se lase mai devreme decât în oricare alt loc din Manhattan.

Dar chiar şi aşa bărbatul acela sumbru, purtând un pardesiu cu poale lungi, părea să umble numai prin locuri întunecate. Se mişca lejer, umbrele pur şi simplu se adunau în jurul lui, îi ţineau urma, iar el le trăgea după sine în drumul către acea cutie poştală greu de observat.

Cei câţiva oameni aflaţi la ora aceea pe stradă îl evitau nu de teamă, nu pentru că l-ar fi recunoscut, ci dintr-un instinct sădit în cea mai primitivă zonă a creierului lor. Poate că, subliminal, aceştia vor fi observat că bărbatul nu lăsa pe trotuar nicio umbră.

Bărbatul sumbru se apropie de cutia poştală, întinzând o mână incredibil de albă către fanta acesteia şi introducând un plic mic. Destinatarul lui era Hugo Blackwood şi purta un sigiliu din ceară roşie reprezentând simbolul ochiului atotvăzător din care ţâşnesc raze.

Acestei scrisori îi luase sute de ani să ajungă la destinaţie, ea prevestind SFÂRŞITUL.

GUILLERMO DEL TORO & CHUCK HOGAN

CRIME

O crimă oribilă care depășește orice imaginație. O tânără agentă FBI explorând un teritoriu periculos. Un erou care sfidează veacurile.

Viața Odessei Hardwicke este zguduită când se vede obligată să-și ucidă partenerul, pe Walt Leppo, un agent FBI decorat, care devine brusc și inexplicabil violent în timpul arestării unui criminal sângeros. Nu o neliniștește tragedia în sine, cât prezența fantomatică pe care crede că a văzut-o ridicându-se din trupul neînsuflețit al agentului.

Punând la îndoială viitorul său în FBI și propria sănătate mintală, Hardwicke acceptă o misiune minoră – aceea de a strânge bunurile din biroul newyorkez al unui agent pensionat. Ce va găsi acolo o va pune pe urmele unui personaj misterios, Hugo Blackwood, un om cu o avere uriașă, care pretinde că trăiește de secole și care fie are mințile rătăcite, fie este singurul apărător al omenirii împotriva unei teribile forțe malefice.

TREI

www.edituratrei.ro
ISBN 978-606-40-0992-0

[1] În jocul de golf – o bucată de brazdă smulsă în urma unei lovituri cu crosa (N. t.).

[2] În jocul de golf – culoarul cu iarbă tunsă scurt (N. t.).

[3] În engl. în orig., *Star Chamber* – tribunal englez secret care a funcționat între anii 1487 și 1641 în incinta palatului Westminster (N. t.).

[4] PATH – *Port Authority Trans-Hudson,* linie de metrou de tranzit care leagă localitatea Newark de Manhattan, trecând pe sub râul Hudson (N. t.).

[5] Rețea de organizații ale adepților supremației albe din Statele Unite, fondată în 1954 (N. t.).

[6] În engl. în orig., *botanica* – (în Statele Unite) magazin în care se vând ierburi de leac și alte remedii tradiționale, precum și obiecte cu caracter religios (N. t.).

[7] Numele unei baze militare din statul american Virginia (N. t.).

[8] În engl. în orig., *hobo marker* – în timpul Marii Depresiuni din Statele Unite, milioane de oameni aflați în căutarea unui loc de muncă (eng. *hobo)* rătăceau prin toată America și lăsau din loc în loc semne care să-i îndrume pe cei aflați în aceeași situație (N. t.).

[9] Sectă religioasă înființată în 1955 de liderul religios Benjamin Roden (N. t.).

[10] În engl., *boy* – aici referire la felul superior în care li se adresau (în special în statele din sudul Statelor Unite) albii bărbaților de culoare, indiferent de vârsta acestora (N. t.).

[11] În it. în orig., Eu nu arunc cenuşa… / Ci trupul şi sufletul lui Abdiel… / Care să n-aibă nicicând pace… (N. t.).

GUILLERMO DEL TORO & CHUCK HOGAN

CRIME

„Guillermo del Toro și Chuck Hogan ne oferă o capodoperă – o combinație de horror, suspans și fantasy."

STEPHEN CHBOSKY, autorul bestsellerurilor *Jurnalul unui adolescent timid* și *Prieten imaginar*

SUFLETE GOALE

PRIMUL VOLUM DIN SERIA *BENZILE BLACKWOOD*

FICTION CONNECTION

TREI